

GROOVE

Nummer 4 • 2001 | Sveriges största musiktidning

Backyard Babies
Steve Albini
Army of Lovers
Magnus Carlson
Cesaria Evora

Faithless

**Det hårdast jobbande livebandet
i världen tog semester, spelade in
en skiva och överlevde**

Nomads • D12 • Nikki Costa • Matthew Jay • Soviac • Run DMC

Jag vill ha kärlek och respekt

Det är befriande att höra en artist bli genuint överraskad. Och samtidigt glad. Scenen: Ketchup Fanclub-kväll på Gröna Lund i Stockholm. Artist: Melinda Wrede. När hon drar igång sin superhit *Relationsteorin* tar publiken över. Hundratals unga tjejer skriker "Jag vill ha kärlek och respekt, någon som vet hur man gör när ljuset är släckt.../Han ska va' passionerad, omtänksam/ Det en kvinna vill ha – en riktig man". Och Melinda skrattar. För hon hade inte väntat sig så starkt gensvar. Samtidigt så låter det lite lustigt att höra knappt tonåriga tjejer sjunga något sådant. Så magi kan musik skapa. Mer från samma gala upplever ni tillsammans med Backyard Babies i detta nummer av Groove.

Men publiken behöver inte vara enorm för att artisten ska känna glädje. Faithless-vokalisterna Maxi Jazz talar av erfarenhet: "Om man når människor med sin musik så spelar det ingen roll om de är 30 stycken eller 30 000. När ditt hjärta är fullt är du en lycklig man".

chefred@groove.st

Soviac	sid. 5
Fyra frågor till Run DMC	sid. 5
"Dit indieband går för att dö"	sid. 5
Matthew Jay	sid. 6
"Förfall som konst"	sid. 6
Nikka Costa	sid. 7
D12	sid. 8
Nomads	sid. 8
Faithless	sid. 10
Steve Albini	sid. 12
Army of Lovers	sid. 14
Backyard Babies	sid. 16
Cesaria Evora	sid. 21
Magnus Carlson	sid. 22
Albumrecensioner	sid. 25
Vinylrecensioner	sid. 26

Ansvarig utgivare & skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Chefredaktör
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, bilder@groove.st

Layout Henrik Strömberg

Redigering Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.

Distribution Karin Stenmar, Miriam Fumarola,
distribution@groove.st

Web Therese Söderling, Ann-Sofie Henricson

Grooveredaktion

Dan Andersson	Per Lundberg G.B.
Gary Andersson	Björn Magnusson
Jens Assur	Thomas Nilson
Niclas Ekström	Thomas Olsson
Jonas Elgemark	Tove Pålsson
Mattias Elgemark	Daniel Severinsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Peter Sjöblom
Johannes Giotas	Mathias Skeppstedt
Charlotta Holm	Karin Stenmar
Robert Lagerström	Henrik Strömberg
Pigge Larsson	Evalisa Wallin
Karin Lindkvist	

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Besöksadress Drottninggatan 52

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Omslag: Maxi Jazz och Sister Bliss i Faithless

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 55 000 ex.

ISSN 1401-7091

Backyard Babies

sid. 16

Steve Albini

sid. 12

Nikka Costa

sid. 7

Army of Lovers

sid. 14

GOO GOO DOLLS

EGO
OPINION
ART & COMMERCE

GOO GOO DOLLS »EGO, OPINION, ART & COMMERCE«

NYA ALBUMET ÄR EN SAMLING MED DET BÄSTA FRÅN BÅNDETS SAMTLIGA SEX KRITIKERROSÅDE ALBUM
ALLA LÅTAR PÅ ALBUMET ÄR OM-MIXADE FÖR DENNA SAMLING ★ RELEASE 28 MAJ.

★ HETA ROCKVAX ★ HETA ROCKVAX ★ HETA ROCKVAX ★ HETA ROCKVAX ★ HETA ROCKVAX ★ HETA ROCKVAX ★

ASH »FREE ALL ANGELS«

INNEHÅLLER BLÅ. TRACKSHITEN »SHINING LIGHT«
MISSA INTE ASH PÅ HULTSFREDSFESTIVALEN!

säkra kort på border...

Ron Sexsmith

Blue Boy

Favoriten Ron Sexsmith kommer med sitt nya album "Blue buy" 4e Juni. Lika bra som innan, minst!, och denna gång producerad av **Steve Earle** (som även gästmusicerar). 14 innerliga sånger.....

Cowboy Junkies

Open

Canadensiska Cowboy Junkies nya album låter precis som det skall, d.v.s stillsamt och lågmält med Margo Timmins fantastiska röst. Missa inte Sverige turnén i Oktober !

Echo & The Bunnymen

Flowers

11 nya låtar med första singeln "It's Alright" i spetsen med U.K. bandet Echo & The Bunnymen. Missar ni spelningen i Juni så får ni chansen igen i Oktober då det blir en större Sverige turné.

Lloyd Cole

The negatives

Han har hittat tillbaka till den bitterljuva popmusik som var hans adelsmärke under det sena 80-talet.

Torsson

Fritidsmusik

22 digitalt remastrade Torsson - favoriter från 1977-1999, plus 2 tidigare ej utgivna spår på denna fullmatade 2cd samling med folkkära Torsson....

Taj Mahal

Hanapepe Dream

Taj återfick sin status som stilbildare när hans förra album "Hula Blues" släpptes. Nu är han tillbaka med den logiska uppföljaren "Hanapepe Dream"

...alltid steget före

Soviac

Bas med hård dist

text: Fredrik Eriksson • bild: Mattias Elgemark

Det finns hopp för den svenska slammerrocken. Och bredd. Dissonant, kompromisslös rock har många vägar att gå.

Detta halvår svämmar det plötsligt över med Steve Albini-kärvhet, distade basar och skeva gitarrer. Brick släpper nytt, Breach har gjort det, i senhöstas manglade Switchblade och i sommar albumdebuterar stockholmsbandet Soviac.

– Det är inte riktigt planerat när vi ska spela in än, berättar Gunnar Lindstedt som tillsammans med Chatharina Breineder och Markus Gustafsson är Soviac. Antagligen kommer vi hjälpa Pelle Gunnerfeldt att sätta upp lite träpaneler någon gång i början av sommaren så att vi på så sätt har råd att arbeta med honom igen. Det är bra om man kan byta tjänster så där.

Förra året släppte gruppen EP:n *Trucks are Heavy* på egna bolaget Gulag Bolag, inspelad tillsammans med just Pelle från Fireside. Skivbolaget kom till enbart för den produktionen.

– De vi har kontakt med nu, Uru, ville att vi skulle spela in en fullängdare med en gång, försätter Gunnar. Men vi ville få ner de fyra låtarna först. Så då fick vi ge ut dom själva. Sedan dess har mycket blivit annorlunda. Vi är ju bara tre stycken nu.

– Det har blivit så att vi skalat ner mer och mer, säger Chatharina. Inte bara att vi har blivit färre medlemmar utan även i musiken. Ibland är det bara en gitarr och trummor och sång. Det känns fräscht.

Det som annars kännetecknar Soviac på EP:n är den stenhårt distade basen.

– Det har ju blivit lite så att många svenska band som vill vara hårda öser på med lager av gitarrer, fortsätter Gunnar. Men många gånger blir det väldigt tråkigt och platt. Det är lätt att få en överdos av gitarrer. Chatta kör gitarr som hon spelar bas.

– Det är inte så att jag slutat med basen, säger Chatharina. Att jag spelar gitarr nu ibland är mest för att jag hittade en så fräck gitarr.

extremt kort bäst-före-datum. Detta gällde i hög grad också indiebanden.

Men vänta, nåt håller på att hända på kyrkogården! Oh, no Freddy's back! Jag talar naturligtvis om banden som vägrar att lägga av trots att musikgenren de tillhör har avlidit för årtal sedan. Vägrar ge upp. Vägrar dö. Även här finns det representanter från alla musikstilar. I USA finns det tjugvis med grunge-band som envist fortsätter i sina äppelnyckarbyxor. Old School-hiphopare och 70-talspunkare mal på som om inget hade hänt. Kanske har inget hänt i deras värld.

Men det är något särskilt med de övervintrade indiepoparna. Något Stephen King-aktigt i hur de försöker förneka att det har gått tio år. Ni kanske har läst *Jurtyrkogården*, där det finns en plats där man kan återuppväcka de döda. Problemet är bara att när de kommer tillbaka är det bara ytan från varelsen som är kvar. Innehållet är förruttnat och skrämmande.

fyra frågor till...

Jam Master Jay och Run-DMC som är aktuella med plattan *Crown Royal*.

Vad var planen när ni började arbeta med nytt material?

– Vi var entusiastiska, jag känner att jag har något att erbjuda – I've got the skills to pay the bills, I'm always spittin' flames. Jag är alltid inspirerad, jag behöver spänning – ett nytt mirakel. Nu vill jag göra en kontroversiell video. Och kanske går vi in i studion redan idag.

Hur valde ni ut gästartisterna till plattan?

– Vi tog dom som var hetast. Jag bara ringde ett samtal och så kom folk.

Hur mår hiphopen i USA och runt om i världen år 2001?

– It's off the hook. Hiphopen har kommit långt, men den behöver gå längre. Det är stora pengar inblandade, vi gör filmer och allt. Men hiphop var stort för mig redan när jag började.

Hur mycket tid spenderar ni i era gamla kvarter i Hollis, Queens?

– Rätt så mycket, jag spelar basket där ibland. Min syster bor kvar i vårt gamla hus så jag är där och träffar hennes son en del. Allt där är likadant som förut, det är bara nya människor som bor där.

Gary Andersson

Dit indieband går för att dö

Jag tror det finns en kyrkogård någonstans där Rickenbacker-gitarrer sticker upp som vitnade skelett ur jorden. Här ligger pageklippta musiker från det tidiga 90-talet begravda. En generation band med enstaviga namn som hade den goda föresatsen att vara just independent – oberoende. Oberoende av de stora skivbolagens diktat, oberoende av skvalmedias köpta listor. Nåväl, så fint var det kanske inte. Alla rörelser och stilar som blir en trend äts snabbt upp av den etablerade musikindustrin, som förpackar, fördummar och förstör det som en gång var originellt, genuint och bra med musiken. Det här har hänt alla musikstilar från punk till hiphop.

Det intressanta är att den musik som inte skivbolagen lyckas ta kål på brukar själv dö ganska snabbt. Det hänger naturligtvis även ihop med att 99 procent av all musik som produceras har

Och varför skriver jag det här dravlet? Jo, i veckan blev jag ombedd att recensera Ocean Colour Scenes (jovisst, dom har rest sig från kyrkogården...) senaste platta *Mechanical Wonder*. Efter ett par skakande genomlysningar ekar bara en sak i huvudet på mig: Die, damn you! Die!

Förresten är Joey Ramone död – på riktigt.

Niclas Ekström
niclasekstrom@hotmail.com

En man och hans gitarr

text: Moa Eriksson

Historien om den unge, ensamme mannen med sin gitarr kommer ständigt att upprepas. Den här gången är det i form av en 22-åring från Wales.

– Jag mår som bäst i studion, på scenen eller i sängen, säger Matthew Jay och skrattar lite.

Av någon anledning får han mig att tänka på Ethan Hawkes rollfigur i *Reality Bites*. Det kan visserligen bero på att jag nyligen såg om filmen. Men vissa saker har de gemensamt. De är unga män som lever för sin musik och har något avspänt, slackeraktigt över sig.

– Jag växte upp i en liten stad där det enda man gjorde för att roa sig var att spela rugby, spela fotboll eller supa! Men eftersom mina föräldrar var musiker blev det så att jag också kom in i den världen. De spelade i ett folkmusikband på fester och jag spelade med dom från tio tills jag fyllde sjutton. När jag blev äldre och inte längre ville spela folkmusik fanns det ingen att spela med. Ingen av mina kompisar spelade något instrument, så jag började spela själv helt enkelt.

Jag har hört att du var en riktig fotbollskille?

– Ja det stämmer. Jag höll på mycket med sport ett tag. Det finns så många likheter mellan sport och musik. Det är väldigt mänskliga känslor som kommer fram.

Att se en konsert eller en match ger ungefär samma känsla.

Hur var du i skolan? Var du en av de tuffa killarna?

– Jag slogs en hel del i tio elva-årsåldern men sen när jag blev äldre och intresserad av tjejer så slutade jag med det. Jag har alltid haft många kompisar och var rätt kaxig tror jag. Men jag var knappast skolans coolaste kille.

Vad gör du en perfekt fredagskväll?

– Går ut på någon schyst hiphopklubb. Jag älskar hiphop. Musik som är olik min egen som Westcoast eller Eminem. **Är texterna viktiga för dig?**

– Själva musiken är viktigare för mig. Det ska vara cool musik och inte bara coola ord. Men det värsta jag vet är när någon skriver en låt på trettio minuter och skryter om det. Texter måste ha någon mening och inte bara vara skrivna på rutin.

Hur tror du att ditt liv ser ut när du är trettio?

– Jag har släppt fyra-fem bra album. Och så har jag förhoppningsvis kommit längre i mitt arbete med musik. Jag tror inte jag haft tid med fru och barn och sånt där.

Förfall som konst

Vad är det som gör oss människor så intresserade av misär och offentligt förfall? Vad är det som gör att vi njuter av att se en stenad Chino Moreno i Deftones ligga gråtandes på en scen i Tyskland och snyfta om att han hatar den här turnén och att han vill hem till sin flickvän? Varför är det så förbannat attraktivt att titta på ett nervöst sammanbrott på plats? För det tycker vi ju, och jag är inget undantag.

Började tänka på detta när jag för en vecka sedan såg Shane MacGowan. Han var så full att han knappt kunde stå upp, han fick hålla sig i mikrofonstativet och mellan låtarna kunde han inte prata. Man skulle ju kunna säga att det var en engångsföreteelse, eller att jag inte visste att det skulle hända. Men ändå, det var Shane MacGowan och han har inte släppt en platta på ett antal år. Varför gick jag dit, var det inte ifall han skulle pissa ner sig framför mina ögon eller falla av scenen, eller raglandes ge oss fingret och skrika nåt om jävla amerikaner? Var det inte därför jag gick dit?

Eller ta Syd Barrett. Han har inte tagit en ton sedan 1970, det är 31 år sedan, och fortfarande smyger det omkring fotografier i Cambridge ett par gånger om året. Ingen kan ju påstå att de förväntar sig att han ska plocka upp en gitarr och börja sjunga. Ånej, vad vi vill ha är en bild på en tunnhårig, lönnfet och väldigt mentalsjuk medelålders man.

Eller varför går vi och tittar på Lee "Scratch" Perry? Jag har sett honom tre gånger nu på lika många år och inte en enda gång har det varit bra. Jovisst svänger Mad Professors beats nåt fruktansvärt, men Lee själv? De två senaste gångerna har han sjungit samma text till i alla fall fyra låtar, han har ingen röst kvar och mellan låtarna pratar han bara om att röka gräs och plantera ufon i trädgård. Varför drar han fortfarande en publik? Av den enkla anledningen att vi som publik njuter av förfallet.

Vi älskar att läsa långa artiklar om hur mycket droger våra idoler tar, vilka hotellrum de slagit sönder och hur nära döden de varit. Här i USA har VH1 tagit vara på detta. Där finns det ett program som heter Behind the Music, som är en-timmes dokumentärer om ett band eller artist. Och hittills har det inte varit ett enda avsnitt utan ett dödsfall, överdos eller en gråtande

artist som minns. Bästa avsnittet var, inte helt förvånande, Mötley Crüe. De fyllde en timme med skandaler det skulle ta ett normalt band en livstid att hinna med. Överdoser, sex, döds-krascher, mer sex, misshandel och sexfilmer. Det fanns till och med en scen där Tommy Lee berättade att när han och Nikki Sixx inte kunde få tag på heroin så injicerade de Jack Daniels rakt in i armen. Självklart drog detta avsnitt många tittare och går i repris minst en gång i månaden.

Och är det inte därför som de riktiga banden sakta försvinner, musiken är inte lika viktig längre. Så nästa gång ni är på väg att köpa en Limp Bizkit-platta, tänk på detta: köp Marvin Gaye istället. Näh, skit i det, hans pappa sköt ju honom, köp vad ni vill!

Mathias Skeppstedt, april 2001
petshopboy666@hotmail.com

Nikka
Costa

Äkta rockbrud med soul

text: Moa Eriksson • bild: Jonathan Miller

Konkurrensen om skivkontrakt är tuff. Möjligtvis kan man lyckas om man är dotter till en legendarisk producent, har Frank Sinatra som gudfader, är snygg och dessutom utrustad med en fantastisk röst.

Nikka Costa är dotter till den numera avlidne producenten/arrangören Don Costa. Hennes platta heter *Everybody Got Their Something*. En blandning av soul, funk och rock. Inte helt oväntat har hon åkt på influensan efter att ha rest från soliga Los Angeles till Stockholms regn och kyla.

Du startade din musikaliska karriär som femåring och har spelat in tre album som barn. Hur tror du att det påverkat dig när du tänker tillbaka?

– Det var en bra erfarenhet och det hjälpte mig att bli den jag är idag.

Låten *Nikka Who?* på skivan är inspelad när Nikka var tre-fyra år gammal. Redan då har hon en mognad i rösten som är få vuxna förunnat.

– Jag hittade den där låten på en tape i mitt garage. Det är något som pappa och jag spelade in bara på skoj...

Detta gjorde att hennes barndom blev minst sagt annorlunda. Medan andra små flickor fortfarande lekte med dockor öppnade Nikka som åttaåring upp för The Police framför en publik i Chile på 300 000 människor. Hon släppte även en singel tillsammans med Frank Sinatra för Nancy Reagans *To Love a Child*-insamling.

Hur var det egentligen att hänga med Frank Sinatra?

– Eftersom jag var så liten så jag tänkte inte på det på det sättet. Han var bara en av mina föräldrars vänner.

Bara en vanlig gammal farbror.

Vad gör du en vanlig dag?

– Ingen dag är den andra lik. Jag kanske går upp och spelar lite eller skriver texter. Går på bio, träffar mina vänner eller tränar yoga. Jag gör det jag känner för! Musiken är mitt enda arbete nu.

Vad inspirerar dig att göra musik?

– Det är något inuti mig som måste komma ut. Mina erfarenheter och mina vänners erfarenheter.

Hur hade soundtracket till ditt liv låtit?

– Funkigt eller rock'n'roll. Precis som min musik!

- Att det kommer demos från Sveriges alla hörn till redaktionen är vanligt men att det kommer demos från Tyskland hör inte till vanligheterna. Suburban Phonetics tar shoegazing på blodigt allvar. Otroligt snyggt. www.suburban-phonetics.de.
- När Robert Plant i slutet av april besökte Göteborg gick den forne Led Zeppelin-sångaren även ut för att roa sig. Han styrde stegen till Bommens salonger för att se den excentriske bluesmannen Bob Log III. Efter konsert och några öl är det nu bestämt att Bob Log kommer att följa med på Robert Plants USA-turné. Ån är inte undrens tid förbi.
- COMEOUTANDPLAY är en trevlig klubb man kan gå till i Stockholm varje torsdag om man har lust med lite ny fräsch musik.

- Battle Ground heter en ny klubb på Kulturhuset/Lava i Stockholm. En gång i månaden ska unga DJ:s träffas, utbyta idéer och spela skivor.
- På Patricia i Stockholm kan man varje onsdag och torsdag se osignade band. Alla band som lirar är med och tävlar om att bli årets band. Gå och se!
- Man bör inte missa amerikanska Fuck när dom kommer på Sverige-besök. 17/5 Göteborg, Gump; 18/5 Malmö, Inkonst och 19/5 Stockholm, Allhuset Universitetet.

- The sky's gone out for lunch kulturfestival går av stapeln 2/6 på Pusterviksteatern i Göteborg. Det blir levande musik, teater, dans, poesi och konst. Generous Maria och 8tunnel2 är två av banden man kan se live. Bra DJ:s spelar bäst musik.
- Den 27:e maj gästas Roof Club, Henriksberg i Göteborg av Ice Grade Sound System, som tillsammans med King Genesis Sound System kommer att bjuda på en kväll i den jamaicanska dancehall-reggaens tecken.
- Primal Scream har påbörjat jobbet med ett nytt album. Senare i år ska skottarna även åka till Japan för att spela. Enligt Bobby Gillespie kommer det att låta väldigt olikt *Exterminator*.

- Sista ansökningsdag för Red Bull Music Academy Award är den 31 maj. Under två veckor i september hålls seminarier, föreläsningar och workshops om DJ-kultur. I år hålls tävlingen i New York dit DJ:s från världens alla hörn kommer för att utbyta idéer och hämta inspiration. Musiken är allt från house och techno till hiphop och dub. För mer info och ansökningshandlingar gå till: www.redbullmusicacademy.com.
- Vill du se Craig Davids CD gå upp i rök? "Eldstadsvideon från sonox.com gör din TV till en vacker förbränningsugn full av usla Ibiza-samlingar och list-ettor." Stämningsfullt. Roligaste promotionprylen Groove fått ta del av på mycket länge.

Det smutsiga dussinet

Att intervjua D12 är inte så lätt. Proof och Kon Artis går visserligen att få ett och annat vettigt ord ur, men det mesta dränks av Bizarres gurglande och flåsande.

Killarna utgör tillsammans med Swifty, Kuniva och Eminem gruppen, vars fullängdare *Devil's Night* snart släpps. Första singeln, *I Shit on You* med en massa fula ord i texten har redan blivit en mindre hit. Kon Artis håller förstås inte med mig när jag frågar om de skriver provocativa texter bara för att väcka uppmärksamhet. – Vi säger sånt som vi tänker på, sånt som andra inte vågar säga. Vi känner att we shit on you. Vi tar upp ämnen som självmord och tonårsgraviditeter. – Och hundaborter!, fyller skojfriske Bizarre i. – Om man håller på och gömmer alla farliga saker för ungdomarna blir de ändå bara ännu mera nyfikna. Det är bättre att vara öppen, fortsätter Kon Artis vist.

Här avbryts tyvärr tankegången av mina protester när Bizarre försöker kleta en snorbuse på min minidisc.

Mattias Elgemark

D12 kommer från Detroit som är en stad med många problem och Proof oroar sig för att det ska bli ännu värre med republikanerna vid makten. Vapen finns överallt och arbetarna är underbetalda. Eftersom de inte har några pengar går de hem och slår frugan eller så går de ut och rånar folk.

– Dom [politikerna] tror de är så smarta. De bryr sig bara om att dra in pengar och fattar inte att situationen är ohållbar. Det är som en tidsinställd bomb. Förr eller senare blir det upplopp igen.

Tror ni folk kan få ut sin frustration genom er musik?

– Ja absolut! Vi har en låt som heter *Fight Music*. Lyssnar folk på den kanske det hjälper. "Music soothes the mind".

När vi kommer in på influenser och pratar om Run-DMC, KRS och andra legender avslöjar Proof att det faktiskt var *Licensed to Ill* med Beastie Boys som fick honom att börja rappas. Gemensamt för alla är annars revanschlustan. Att alltid ha varit annorlunda och retad i skolan.

– Det är skönt att se dom som mobbade en nu. Dom är fattiga och feta och har åtta ungar. Jag har i och för sig också åtta ungar, men jag är rik, skrattar Proof.

Sedan undrar han hur det är i Sverige. Jag börjar berätta om hiphopscenen men blir snart avbruten. – Jag skiter i det. Kan jag ha sex ikväll?

Daniel Severinsson

Nomads

Med rutin och lite god tur

text: Peter Sjöblom • bild: Mattias Elgemark

Nomads firade nyligen sin 20-årsdag på Kolingsborg i Stockholm. Samtidigt skickar de iväg ett litet fyrverkeri som heter *Uptight*. En platta som visar bandet från deras mer melodiska sida.

– Jag tyckte förra plattan *Big Sound 2000* hade jättebra låtar, men den här har kanske mer riktiga melodier, spekulerar Nick Vahlberg som i alla år varit bandets sångare. Jag ville den skulle ha ett stort sound, mycket eko. Lite som *Sonically Speaking*.

Han är lite förvånad att det alls blev en platta till jubileet. Så sent som i september förra året hade de bara en enda låt färdig. Vem vet hur det gått om inte basisten Björne Fröberg hade drivit på processen?

– Han sa »jag kan skriva en massa låtar«, berättar Nick. Och sen PANG välldes det fram jänkla bra såna. Jag är ingen låtskrivare riktigt. Jag vill inte sitta en hel dag och fundera ut olika gitarrdelar och sen fundera på en text i en vecka. Hemskt. Näe, det är bättre att låta Björne Fröberg göra det.

– Jaha, så jag får sitta vaken! Men då får jag STIM-pengarna! skrattar Björne.

– Man vill ju skriva den perfekta låten hela tiden, säger alltid lika excellente gitarrvrängaren Hasse Östlund.

– Åh, protesterar Nick, man får ju inte tänka så, då är det ju stopp på en gång. Nej, divine intermission! Öh, "intervention" menar du väl...?

– Haha, ja det heter det ja!

"Det gudomliga avbrottet"!

– Hahahaaa! Bra låttitel!

Efter 20 år som band och efter tioalet skivor, är Nomads fortfarande något av en autonom liten enhet.

– Det är som att vi driver ett litet familjeföretag, säger trummande Joakim Ericson. Vi gör väldigt mycket själva. Och visst, det är ett hårt jobb eftersom vi alla jobbar heltid och två av oss har familj.

– Men man slipper repa så mycket när man hållit på i 20 år, hävdar Nick och Hasse erkänner att det mest blir inför inspelningar och spelningar.

– Har man hållit på så länge som vi så klarar man det, fyller Joakim i.

– Med rutin och lite god tur, fortsätter Björne.

Vilken är den perfekta Nomads-inspelningen?

– Det finns låtar på de två första mini-LP:na som av ren jävla bondtur blev perfekta, säger Nick utan onödig blygsamhet. Vi famlade verkligen på måfå – ett band som knappt kunde spela och en producent som aldrig hade producerat [4-Eyed Thomas, alltså Ulf Lindqvist], en ljudtekniker, Dagge Lundquist som inte gillade rock men som gillade oss. *Sonically Speaking* har några också. *The Goodbye Look*, helt perfekt. *Can't Keep My Mind Off You*, också perfekt.

Det märks att de fortfarande är glada att få vara Nomads. Det bör man vara också om man varit Sveriges bästa rockband i 20 år. Och med rutin och lite god tur lär de kunna vara det länge än.

SRS T20

STUDENTRADION SVERIGES
ALTERNATIVA TOPP 20

Studentradion Sveriges Alternativa Topp 20

APRIL 2001

1. Bran Van 3000 - Astounded
2. Elwood - Sundown
3. The Donnas - 40 Boys In 40 Nights
4. R E M - Imitation of life
5. Ash - Burn, baby, burn
6. Backyard Babies - Brand new hate
7. Depeche mode - Dream on
8. Loosegoats - Yucca Mountain
9. Gorillaz - Clint Eastwood
10. Outkast - So fresh, so clean
11. The Ark - Joy surrender
12. Yvonne - Bad dream
13. Nicolai Dunger - I'd rather die
14. First Floor Power - Love will come knocking
15. Starsailor - Goodsouls
16. The Soundtrack of Our Lives - Nevermore
17. Travis - Sing
18. The Mopeds - Steppin' on fire
19. Radiohead - Pyramid song
20. Jay-Z, R. Kelly - Guilty until proven innocent

SRS topp 20 baseras på de mest spelade låtarna i SRS just nu.
Kolla listan varannan vecka på

WWW.SRST20.JUST.NU

Nätverket Studentradion Sverige (SRS) är ett samarbete mellan:

Göteborg - K103, 103,1 MHz
Linköping - Radio Stil, 95,5 MHz
Lund - Radio AF, 99,1 MHz
Stockholm - 95,3 MHz
Umeå - Mick 102, 102,3 MHz
Uppsala - 98,9 MHz
Växjö - Växjö studentradio, 102,4 MHz

www.gfs.gu.se/k103
www.radiostil.nu
www.radioaf.com
www.studentradion.net
www.mick102.nu
www.studentradion.com

Nytt album i butik 14 maj 2001

Hultsfredsfestivalen 14 Juni 2001

www.toolband.com

Faithless

Musik som reflektion

text: Gary Andersson

Det är vår i London och vinden viner utanför studiokomplexet på Brewery Road. Inne i fiket äts det ägg, toast och böror. Där pratar Sister Bliss och Maxi Jazz om sin musik. Men Rollo håller sig undan. Han är ingen musiker.

Faithless har laddat om batterierna. Efter att under de senaste fem åren spenderat fyra år på turné tog bandet en lång ledighet för att få lite rätsida på tillvaron. Rollo, som gillar att hålla sig i bakgrunden, åkte inte med på turnéerna, istället fann han tid att producera sin syster Didos framgångsrika skiva *No Angel* och jobba med egna lågmälda projektet *Dusted*. Men Jamie Catto och Dave Randall hoppade av bandet som var nära att splittras.

– Från början turnerade vi intensivt för att vårt skivbolag var så litet och för att vi inte fick någon speltid på radio, förklarar Sister Bliss. Det fanns inget annat sätt att marknadsföra Faithless. Och turnén bara växte hela tiden – helt plötsligt hade vi varit ute och spelat i tre och ett halvt år! – Alla dagar på turné är olika, konstaterar Maxi Jazz. Man blir lite galen. Man måste ha något stabilt också, lite balans är viktigt, därför var det nödvändigt att ta en paus från Faithless.

Så Faithless är ni tre nu?

– Ja, men vi har folk som besöker oss, som Dido, fortsätter Bliss. Och på denna plattan har vi en ny sångerska, Zoe Johnstone, som är briljant. Bloody hell, she's got a wonderful voice! Vi letade egentligen efter en manlig röst när Zoe ramlade ner i vårt knä. Hon sjunger i vanliga fall med bandet Bent.

Denna dag ska nya livebandet repa i den inhyrda studion inför annalkande turnén som kommer att ta dem till både Roskilde och Hultsfred. Alla musikerna sitter i fiket och väntar på att få köra igång. Stämningen är förväntansfull.

– Just att vi har en massa nya musiker att jobba med gör det spännande att få spela live igen, menar Maxi. Vi ser faktiskt fram emot att turnera igen.

Förutsättningarna är annars annorlunda numera. Bandet har sålt miljontals skivor, de vet att de har en publik därute. Därför tog *Outrospective* också sex månader att göra istället för sex dagar.

– När vi spelade in vår första platta *Reverence* visste vi inte om någon skulle vilja lyssna på vår musik. Vi gillade våra låtar, men vi trodde inte någon annan skulle göra det. Nu tar det längre tid i studion för vi vet att vi kommer att leva med dessa låtar varje dag i två år. Och vi gör bara låtar i studion, det går inte att vara kreativ i turnébussen.

Första låten de jobbade med var *Muhammad Ali*.

– *Muhammad Ali* kretsar kring en sampling, vilket var nytt för oss. A big ol' Motown horn thing med Archie Bell & the Drells loopas runt ett groove, förklarar Bliss.

– Vi satt och diskuterade självförtroende, säger Maxi. Det är det viktigaste en person kan äga tycker jag, och jag berättade att jag inte alltid haft det själv.

– Jag sa: "Det tror jag inte på, titta på dig – du är ju en klippt. Det här måste du skriva en text om".

– Den första gång tankar om min egen förmåga väcktes var när jag såg Cassius Clay på TV. Jag var tio-elfva år och det var en uppenbarelse. På den tiden fanns inte många svarta människor att se upp till och bland de 400 eleverna på min skola var vi bara två färgade, så jag hamnade ofta

av ord

i problem. Och där stod plötsligt Cassius Clay i vårt vardagsrum och skrek: "I am the greatest!". Han gav mig en kraft, eller lockade fram min inneboende kraft. Jag kunde se i honom att det fanns storhet i mig. Från det ögonblicket insåg jag att jag kunde göra vad som helst. Om Faithless kan ha sån effekt på bara en ung kille eller tjej så är det vi gör värdefullt.

Muhammad Ali är en svängig och lättillgänglig låt med ett starkt socialt patos, klassisk Faithless-material alltså. Men nya skivan har dock inte växt sig lika stark som fantastiska föregångaren *Sunday 8 PM* ännu. Men *Outrospective* är varierad. *Donny X* inleder med funkigt mistlurssväng, Maxi tar sedan lyssnaren med på en samtidsresa i vemodiga *Not Enuff Love* som följs av singeln *We Come 1* som ska vara motsvarigheten till senaste danshiten *God is a DJ*.

– Vi har gjort om den ett antal gånger och jag spelade den ute på klubbar redan förra året, jag ville testa olika saker på publiken, säger Bliss som DJ:ar regelbundet. Man får väldigt raka besked från folk på ett dansgolv, jag stod verkligen och iakttog dem för att se vad som funkade bäst.

Flera spår på plattan håller låg profil, *Crazy English Summer* är en stillsam och lågmäld historia men med stort känslodjup. Och nykomlingen Zoes röst är njutbar på både den och pulserande *Evergreen*. Men *One Step too Far* är ännu större, främst på grund av Didos eteriska klagan. Hon ter sig mer och mer som ett väsen. Under intervjun spelas desutom en Dido-låt på fikets radio och

Bliss utbrister ljudligt i riktning mot Rollo:

– Ingenstans kommer man undan Armstrong-familjen!

Som helhet håller plattan ihop fantastiskt väl. Andra stora dansspåret heter *Tarantula* och bitterljuva *Liontamer* avslutar *Outrospective*. Trion verkar ha hittat ett ljudlandskap och ett arbetssätt som funkar.

– Våra roller i bandet är väl definierade, det är därför Faithless är så bra. Maxi skriver texterna, jag gör musiken och Rollo och jag producerar. Det finns inga egon som kämpar, det är väldigt organiskt.

– Rollo berättade att när han jobbade med New Order kom gitarristen och sa "Kan du höja min gitarr lite", sen kom basisten: "Allt låter bra, men kan du höja basen lite" – till slut drog han upp alla reglage. Det var väldigt roligt. Men sånt finns inte hos oss, vi har inget att bevisa inbördes, fortsätter Bliss. Allt vi gör handlar i slutändan om att förstärka och lyfta fram Maxis texter, det är viktigt att musiken reflekterar det som sägs i texterna. Vi gör först lite musik, sen kommer Maxi med texten och efter det ändrar vi musiken för att allt ska passa ihop.

– Jag är egentligen inte intresserad av att prata om hur Faithless låter, men vi kan prata om de känslomässiga ställen som musiken härstammar från, för musik kan verkligen vara fantastisk, menar Maxi. Sex noter som hänger i rummet kan få dig att gråta och sen använder du samma sex noter på ett annat sätt... Musik är helt enkelt ett magiskt sätt att kommunicera.

WEEZER

NYTT ALBUM UTE NU!

Steve
Albini

Välkommen till rockfabriken

text & bild: Mathias Skeppstedt

Han har bland annat hjälpt Nirvana och Pixies göra musikhistoria. Groove hälsar på en av rock-musikens mest hängivna skapare. I hans egen värld.

Det började i höstas, jag ringde Steve Albini för att prata om nya Shellac-plattan *1000 Hurts*. Han var villig att intervjuas men var mitt inne i en inspelning med ett irländskt band som hette Demons. Kunde jag ringa tillbaka om sex timmar? Sex timmar senare ringer jag, sessionen går riktigt bra och de ska köra fem timmar till, kan jag ringa då? Så här fortsätter det i två veckors tid, jag jobbar skift på en fabrik och Steve skift i studion, lägg till sju timmars tidskillnad och ni förstår svårigheterna.

Jag försöker en månad senare men då har Steve åkt på turné med Shellac. Jag ger upp.

Julen kommer och efter den så flyttar jag till Minneapolis. Jag glömmmer bort det hela och efter ett par månader så bestämmer jag mig för att åka till Chicago. Jag ringer upp Steve igen. Han kommer ihåg mig och bjuder hem mig för en intervju. Hem till en artist – hur ofta händer det på den här nivån? Det visar sig att Steve inte ser något konstigt i det alls, han säger att om en normal person vill komma och prata med en annan normal person så gör man det hemma.

Hemmet visar sig vara en stor fabriksbyggnad i tegel med skorsten och allt. En massiv plåtdörr utan nummer eller namnskylt sitter mitt på en vägg och jag knackar försiktigt. En kille i overall som heter Ross öppnar. Steve ligger och sover men jag kan komma in och hänga så länge. I köket står folk från Man or Astroman? och dricker kaffe med Todd Trainer, trummisen i Shellac. Efter köket går vi igenom vad som kallas studentkorridoren. Det är

fem rum på rad där band bor när de spelar in i studion, varje rum har en stor säng och en TV. I änden ligger Steves lägenhet. Ross berättar att Steve äger byggnaden.

Studion består av fyra inspelningsrum och två mixer-rum. Det första rummet förklarar direkt var Steve får sitt massiva trumljud ifrån. Det är fem meter till tak och femkantigt med tegelväggar. Steve förklarar senare att tegelstenarna är gjorda av en indianstam i New Mexico och specialbeställda på grund av sin speciella akustik. Efter det finns det två ”döda” rum helt utan eko, känns mycket konstigt att vara därinne. Han har också ett större inspelningrum som rymmer en hel symfoniorkester.

När Steve väl vaknar så är han också klädd i blåställ, det verkar som om hela staben har samma overaller för jag ser två killar ligga under ett bord och kopp-la sladdar iklädda samma kläder. Ett litet punkrockskollektiv.

Steve slår sig ner i soffan med en cafe au lait och handrullar en cigarett.

Skivsamlingen

”Jag är definitivt en skivsamlare. Jag har mer än 10 000 LP-skivor och 9 000 7-tums-singlar. De är ordnade i bokstavsordning men på så sätt att till exempel Alan Vega finns efter Suicide.

Vad som väcker min nyfikenhet är en skiva som sticker ut, om paketeringen är genomtänkt, då betyder det att det finns någon som bryr sig om skivan och det gör mig intresserad. Under de senaste två åren har jag köpt mest gamla manliga sångare, soul-personligheter från 60-talet. Just nu är jag till exempel

helt galen i Bill Whitters.

Annars finns det hål i min hårdrockssamling, jag har inte alla AC/DC-skivor jag skulle vilja ha.”

Big Black

”Jag gillade trummaskinens personlighet. På den tiden, typ 1981, om du hörde en trummaskin, på skiva eller en scen, så användes den bara på två sätt: som en enkel metronom eller till att imi-

tera en trummis med små fill-ins och löjligen trumsolo-grejer. Båda sätten förnekar det unika med en trummaskin. En trummaskin är ett väldigt specifikt instrument, som en oboe, ett piano eller en bastuba. Man måste tillåta den att vara sin egen personlighet. Själva tanken bakom Big Black var att ta denna löjligen manick på allvar, du vet som att säga till han som spelar triangel: okej du ska vara bandleadare!

Jag är väldigt stolt över Big Black, men det var väldigt länge sedan. Men jag tycker fortfarande att första sidan på *Songs about Fucking* är helt enorm. En väldigt förlösande urladdning av musik och känslor.”

Rapeman

”Det fanns en personlighetskonflikt inom bandet. Men jag älskade att spela i det bandet, att spela den musiken. De andra två killarna [David Simms, Rey Washam från Scratch Acid] var helt enorma musiker och att spela med dom höjde mig och fick mig att känna att jag var delaktig i något stort. När bandet bröt upp var jag besviken för jag kände att bandet bara blev bättre och att våra plattor inte var lika bra som vi var just då. Vi hade alla förutsättningar att bli ett mycket bättre band. Att avsluta bandet var det enda rätta men just då var jag väldigt ledsen. Men ett par riktigt bra saker hände på grund av det: David Simms startade direkt det som blev The Jesus Lizard. The Jesus Lizard var ett helt fenomenalt band, *det* viktigaste bandet under hela 90-talet. Och det hade inte hänt om Rapeman fortsatt. Och jag slutade spela musik i ungefär fem år, för mig på en personlig nivå var det väldigt nyttigt. Det höll på att bli en vana, en rutin att vara i ett band och det är ett väldigt farligt sätt att se på musik. För då gör du det på samma sätt som du gör alla andra ofrivilliga saker. Du går upp på morgonen, du borstar dina tänder, du spelar gitarr. Nu är det rena julafton att spela i ett band.”

Allt sjunga

”Jag känner att om du är begränsad som sångare, då ber du folk att kliva över hundskit för att komma in i ditt hus. Vad gäller mig själv så har jag försökt att hitta ett sätt att sjunga som jag är nöjd med, där jag känner att det här är nåt som jag kan göra, som är kompetent, som inte är en förolämpning mot resten av musiken. Men jag anser inte att det kan kallas att sjunga. Jag har hittat ett sätt att vara sångare utan att skämmas för det.”

Att producera andra band

”Jag försöker att aldrig säga nej. Jag har en standardavgift för en dag i studion och sen får jag som tekniker 250 dollar om dagen. Och jag är stolt över att jag är en av de billigaste i branschen. Det är

en av de saker som jag kan göra för att hjälpa ett litet oberoende band, jag gör det för en tiondel av vad dom hade tänkt sig.”

Souls

”Jag tycker mycket om Souls och tycker deras första skiva är riktigt bra. Den gjorde jag i Växjö. Studion hade funnits där länge, sen 70-talet, och det var en väldigt fin studio med mycket bra utrustning, men den var gjord för en persons smak, en snubbe som hade gjort skivor där, polka-plattor eller nåt, i 20 år. Byggnaden bredvid var en lada med jordbruksredskap och akustiken därinne var kanon. Så vi spelade in det mesta av skivan där.

Sen gjorde jag en skiva till med dom som jag inte tycker blev lika lyckad. Jag gjorde inte ett lika bra jobb på den. Men jag menar, vad är anledningen till att en bil kraschar? Man kan aldrig veta, det finns flera anledningar.”

Page & Plant

”Det var en helt underbar upplevelse. Jag gillade dom verkligen, skitroliga att hänga med, kanonmusiker. Om det finns en svaghet med det albumet så är det att de är musiker som har en historia som är väldigt viktig. Sen när Led Zeppelin la av så försvann det. Att sen, flera år senare, göra en skiva tillsammans, då kan inte den skivan bli lika bra som en Zeppelin-skiva. Inte ens Gud fader själv skulle kunna göra en skiva som kan mäta sig med dom.

Jag skulle jobba med dom igen på en sekund. Om dom ringde och sa ’Släpp allt du gör och kom hit’, skulle jag fråga ’Vilken tid ska jag vara där?’.”

PJ Harvey

”Hon är ett geni, allt hon gör är briljant. Om det betyder att hon ska leka med samplers och låta bli gitarren emellanåt så visst, jag vet att det kommer att leda till något stort.”

Inspelningar han tycker om

”Jag gjorde ett par skivor med Will Oldham när han spelade i Palace: *Arise Therefore* och *Viva Last Blues*. Jag tycker att stämningen på dom, musiken – allt är bra.

Det finns en kvinna i New York som heter Nina Nastacia, det finns nog ingen som känner till henne, men skivorna jag gjorde med henne är också helt otroliga.

Skivorna med Low gillar jag, The Jesus Lizard självklart. Jag har gjort massor med skivor med Silkworm som jag tycker om.

Ljudmässigt, där jag tycker att jag fick ut mest av bandet och fick bäst ljud, är Breeders *Pod*.”

Önskeartister

”Jag fantiserar ibland om att jobba med Crazy Horse. Det skulle vara en helt fenomenal upplevelse, jag älskar känslan på Crazy Horse-skivorna, dom är helt otroliga.

Det skulle vara häpnadsväckande att arbeta med någon som kunde jobba i ett väldigt enkelt sammanhang men samtidigt inom ett band som fortfarande har samma kraft. Någon som Willie Nelson som kan sjunga en sång ensam med en gitarr som får ditt hjärta att brista och samtidigt spela väldigt spännande instrumental musik med sitt turné-band.

Men jag har jobbat med dom flesta av mina idoler eller förebilder. Jag har jobbat med Cheap Trick som alltid betytt mycket för mig. Och självklart Jimmy Page och Robert Plant, en helt otrolig jävla tid. Jag fick chansen att jobba med Fred Schneider från The B-52's och han är en av de mest karisma-

tiska och fantastiska människor jag någonsin mött. Jag vårdar verkligen minnet av att jag fått träffa honom. En stor människa. Att nämna Fred Schneider och Jimmy Page i samma mening får det hela att låta lite löjligt, men att träffa dessa människor var viktigt för mig.”

Det visar sig att Steve tillbringar all sin tid i byggnaden. Han jobbar, äter och sover där. Han jobbar 365 dagar om året, enda gången han tar ledigt är för Shellac-turnéer som han ser som semester. Och apropå overallen. Jo, det är ett smutsigt jobb att vara tekniker i en studio, en overall minskar behovet av att tvätta kläder.

Steve verkar vara något så unikt som en musiker som är helt oberörd av sitt kändisskap. Det finns inget skryt i rösten när han säger att det var Kim Deal som ringde mitt i intervjun. Han är fortfarande bara ett enormt musikfan som lever för sitt jobb och spelar för att det är kul.

Och när jag sedan föreslår att vi ska ta några bilder utomhus tittar han på mig och ler.

– Lämna huset? Törs jag det?

Armén ställer upp igen

text: Thomas Nilson • bild: Johannes Giotas

Kanal 5:s chefer skulle mörda för att få göra en dokusåpa om dem. De är popgruppen som bråkar mer än bröderna Gallagher. Och de är tillbaka.

December 1991. Alexander Bard och Jean-Pierre Barda har just sparkat Camilla Henemark från Army of Lovers när de tillsammans med sin nya kvinnliga medlem, Michaela De La Cour, medverkar i Stina Dabrowskis lördagsprogram *Dabrowski*. Jean-Pierre och Alexander säger skojiga oneliners om sina sexuella läggningar ("Det var skivbolaget som prackade på oss den där bögimagan, våra flickvänner börjar bli trötta på det där") medan Michaela ler trevligt. De ser ut att trivas i tv-studion. Stina har ju lovat dem att de ska få slippa prata om den omskrivna konflikten med La Camilla.

Under playbackframförandet av deras senaste singel *Candyman Messiah* får Jean-Pierre syn på att dera stylist Camilla Thulin signalerar en varning till honom. "Hon är här". Jean-Pierre blir rasande, men fortsätter mima framför kameran som om inget hade hänt. Sedan gör han sitt bästa för att se chockad ut när Stina välkomnar in överraskningsgästen La Camilla i studion.

Det förväntade storbråket kommer dock av sig ganska snabbt. Det är mest bara Bard som utdelar slag under bältet mot La Camilla. "Du är pinsam som är här, du är kickad för att du är dålig och det fattar ju alla" bitchar han medan La Camilla ser ut att undra vad hon egentligen gör där. Stina gör ett försök att återta kontrollen över programmet, men Bard är inte färdig än. "Var har du köpt de där trasorna någonsans? På H&M eller?". När Jean-Pierre försöker blanda sig i har Stina dock fått nog och sätter helt enkelt handen över munnen på honom. Tyst Jean-Pierre.

– Nu efteråt kan jag inte låta bli att skratta åt det, för det var så absurt, men då var det verkligen inte roligt. Det var ju på riktigt, helt okonstruerat, minns Jean-Pierre.

När Army of Lovers gjorde *Dabrowski* till Sveriges första dokusåpa stod de på toppen av en ganska kort popularitet i Västeuropa. De sålde massvis med skivor i Tyskland och hade skrivit på ett sjuhundra sidor långt USA-kontrakt. Men amerikanarna hade bestämt sig för att La Camilla var stjärnan i bandet och rev kontraktet. Och tyskarna... tja, tyskarna blev väldigt förvirrade av en singel de släppte något år senare.

Israelism var Army of Lovers bidrag i kampen mot den ökande främlingsfientligheten i Europa i början på 90-talet – en ganska bisarr hyllning till judisk kultur

som blev hemskt missförstådd. De europeiska radioproducenterna – och i synnerhet de tyska – var livrädda för att låten drev med judarna och vägrade spela den.

Å andra sidan gjorde *Israelism* dem nästan till superstjärnor i Ryssland. De spelade för 300 000 rysar (källa: Alexander Bard) när staden Volgograd firade sitt 400-års-jubileum och de grät sig knappast till sömns över taskiga listplaceringar i Tyskland.

– Vi var det enda västerländska bandet som gjorde något som påminde om rysk popmusik, hävdar Alexander. Ryssarna har byggt upp sin egen poptradition utan påverkan av afroamerikansk musik. Det är väldigt teatraliskt och mycket kostymer och så.

– *The Gods of Earth and Heaven* är förmodligen en av de mest piratkopierade skivorna någonsin, säger Jean-Pierre. Det finns fortfarande ett Army of Lovers II i Ryssland som ger ut skivor med oss på omslagen. De brukar få problem när någon frågar var vi är.

I början på 1996 lades bandet ned. Gruppens dåvarande medlemmar hade slutligen tröttnat på det eviga

resandet, på intervjuer med lokalradiostationer i Frankfurt och – på varandra.

– Jag hade problem med Michaela, säger Dominika Peczynski.

– Notera att det bara är tjejerna i det här bandet som inte kan hålla sams, ler Jean-Pierre.

– Hon var så elak, fortsätter Dominika. Hon var verkligen inte snäll.

Strax innan Army of Lovers avveckling återvände La Camilla till gruppen för att vara med på samlings-skivan som släpptes. Allt var förlåtet.

Fem år senare får någon tysk skivbolagssnubbe för sig att det är dags att släppa en ny samlingssskiva, några samtal rings och så är Army of Lovers plötsligt tillbaka. Nya kostymer ska designas, nya fjolliga videor ska spelas in och nya lokalradioreportrar i Frankfurt ska rynka pannan över Alexander Bards politiska utläggningar. Det kommer att bli kul. Förutom för några ryssar som kallar sig Army of Lovers II som säkert börjat fundera på om de verkligen borde sagt upp sig från de där fabriksjobben.

INSANIA "SUNRISE IN RIVERLAND"
SVERIGES POWER METAL SENSATION SLÅR TILL IGEN. INSPELAD I FINNVOX STUDIO MED MIKKO KARMILA SOM PRODUCENT. DRAMATISK OCH MELODIÖS METAL I STIL MED STRATOVARIUS, HELLOWEEN OCH AVANTASIA.
NFRCD 50 / NO FASHION

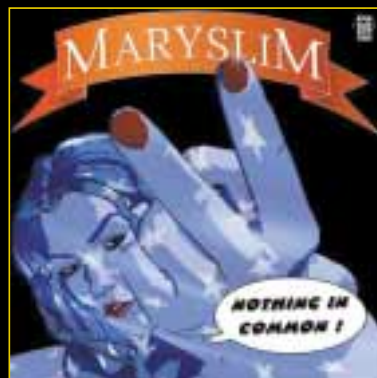
LACRIMAS PROFUNDERE "BURNING: A WISH"
NYTT ALBUM FYLTT AV PROGRESSIV, GOTHISK, MÖRK OCH METALLISK MUSIK I SAMMA SKOLA SOM ANATHEMA OCH MY DYING BRIDE, KRYDDAT MED PINK FLOYD OCH DEPECHE MODE.
NPR 89 / NAPALM

MARDUK "LA GRANDE DANSE MACABRE"
SVERIGES LEDANDE BLACK METAL PIONJÄRER ÅR TILLBAKA MED ETT RYKANDE FÄRSKT STUDIOALBUM. MER ÖVERLÄGSNA ÄN NÅGONSIN. PRODUCERAT AV PETER TÄGTGREN I ABYSS STUDIOS.
BLOOD 8 / REGAIN

ABIGOR "SATANIZED"
NYTT KROSSANDE NIONDE (!) ALBUM FRÅN DESSA ÖSTERRIKISKA BLACK METAL-LEGENDARER.
NPR 88 / NAPALM

MARYSLIM "NOTHING IN COMMON"
DEBUTSINGEL FRÅN DETTA HÅRDA, UPPNOSIGA OCH ROCKIGA STOCKHOLMSBAND. EN KAXIG MIX AV NEW YORK DOLLS, TIDIGA AC/DC OCH TIDIGA KISS. FÖRBAND PÅ NOMADS-TURNÉN I VÅR!
JAZZCD 41 / WHITE JAZZ

DARKANE "INSANITY"
SVENSKA DARKANE HAR GÅTT FRÅN STENHÅRD MONSTER METAL TILL MINST LIKA HÅRD TERROR METAL... DARKAN KÖR PÅ I SIN HELT EGNA STIL OCH TROS HA HITTAT FRAMGÅNGS RECEPTET. GRYM !

NOMADS "UP-TIGHT"
SOLNAS ROCK'N'ROLL KUNGAR FIRAR 20 ÅR SOM BAND I ÅR OCH SLÄPPER DESSUTOM SITT BÄSTA, MEST KRAFTFULLA OCH HITTIGA ALBUM PÅ MYCKET LÅNGE! STORT!
JAZZCD 40 / WHITE JAZZ

MORTICIA "DOMAIN OF DEATH"
VÄRLDENS MEST BRUTALA GRINDCORE-METAL-MANGLARE ÅR TILLBAKA HÅRDARE ÄN NÅGONSIN MED SITT STARKASTE ALBUM HITTILLS!
RR 6466 / RELAPSE

ROACHPOWDER "ATOMIC CHURCH"
MED UPPFÖLJAREN TILL 1999 ÅRS "VIEJO DIABLO" HAR SVENSK/CHILENSK/KANADENSISKA BETONG-STONER-FLUM-ROCKARNA ROACHPOWDER FÅTT TILL ETT PRESSROSAT MÄSTERVERK!!!
TMCCD 43 / TMC

BLANDADE ARTISTER "A TRIBUTE TO ABBA"
METAL ELITEN HAR SAMLAITS FÖR ATT TOLKA VÄRLDENS STÖRSTA POP-DISCO BAND, ABBA. BLA. THERION, FLOWING TEARS, AT VANCE, MORGANA LEFAY, SINERGY OCH HAMMERFALL
NB 5432 / NUCLEAR BLAST

WOLF "MOONLIGHT"
NY MCD FRÅN ÖREBROS METAL WARRIORS - WOLF! DE HÅR KILLARNA GÖR ALLA SOM GILLAR KLASSISK METAL SOM IRON MAIDEN, JUDAS PRIEST OCH MERCYFUL FATE ÖVERLYCKLIGA. VIDEON PÅ LÅTEN "MOONLIGHT" (KÄND FRÅN VOX-POP) LIGGER MED PÅ CD:N!
NFRCD 52 / NO FASHION

peder carlsson (trummor). bakom
Gröna Lunds scen, 25/4 21:06

Bakom bäbisarnas scen

text: Jonas Elgemark • bild: Jens Assur

Dregen tar några extra tag med sin kajalpenna och stirrar in i spegeln. Upp med fötterna på bordet, knyter omsorgsfullt skosnörena på sina svarta Converse. Plötsligt, en hastig manöver och han står upp och sjunger: "Vi ska ha is i magen, is i..."

– Visst är det kul att spela för bikers med ölmage och skägg men det blir lite sunkigt i längden, säger Dregen. Om vi kan övertyga några kids att lyssna på oss istället för all blipp-blopp-hiphop så känns det som en ren arbetsseger. Jag vill att de här kidsen ska få samma känsla ikväll som jag fick när jag var fjorton och hörde Pistols *Never Mind the Bollocks* första gången.

Klockan 20.20, onsdag 25 april 2001 vid Tyrol, Gröna Lund. Backyard Babies ska stå på Ketchupfestivalens scen 21.15.

Logen påminner om ett litet garage fullt med speglar, det är otroligt lågt i tak, till och med Dregen får huka sig.

– Är det mycket kids därinne?

Innan någon hinner svara så är hon plötsligt där, kikar försiktigt in genom dörren.

– Is Dregen here? Oh my God! It's you!! I'm Tomomi from Japan.

En kram och Dregens mobiltelefon ringer:

– Tjeena! Vi måste fixa flickor till releasefesten på nätet i morgon! Fixa tre-fyra jävligt sköna brudar...jamen Lita då?

Samtalet avslutas och munkjackan åker på, luvan fälls upp. Tomomi försöker få kontakt med Dregen.

– Did you check the minidisc I sent you?

Dregens mobil ringer igen.

– Jaha. Nähä. Har du bil? Är det sant?

Dregen tittar på Tomomi och utbrister:

– Yeah the first song was great! I loved the riff!

nicke borg (gitarr, sång). 25/4 20:30

dregen svensson (gitarr). 25/4 20:25

Tomomi ser ut att sprängas av lycka. Dregen tar en Ramlösa.

– Have you heard our album yet, frågar han. I can fix one for you! Oh fucking hell, they're all gone. Hon får en sen.

Backyard Babies bildades 1989 och började repa i den gamla pinnstolsfabriken Pinnen i Nässjö. De är alla lika gamla, årgång -73, har umgåtts sen lågstadiet och spelat rock'n'roll ihop nästan lika länge. Nu sitter de där, världsturné med AC/DC, journalister i hasorna, tv och allt som förknippas med framgång. Men varför ställa upp på en barnfestival och köra två låtar?

– Nånstans vill man sälja så mycket skivor som möjligt, förklarar Nicke. Kidsen idag är väldigt breda i sin musiksmak och det är så många rockband som håller hårt på sina creds, jag tycker inte det vi gör är något horeri. Många av de här kidsen kommer inte att få se Backyard Babies på något annat ställe, eftersom det är så mycket åldersgränser överallt.

Dörren öppnas till logen och en liten blyg flicka tittar in.

– Hej, här är varmt vatten och te.

Vattenkanna och de gröna tepåsarna *Söders höjder* ställs ner på det lilla bordet där det redan finns ett knippe bananer, några Ramlösa och ett flak lättöl. De andra kommer in. Trummisen Peder med ett leende på läpparna, basisten Johan slänger sig i soffan, tänder en cigg, granskar situationen nöjt. Sångaren Nicke kommer ut från toan, han knäpper sista knappen på skjortan.

– Jag skulle fan vilja ha te, men jag vill ha honung!

Tekopparna delas ut. Ett lugn sänker sig när alla börjar smutta och sörpla. En tidning åker fram. Nicke slår upp midsidan och...

– Fan, Janet Jackson, fan va schysst!

– Jag pallar inte me' henne riktigt, svarar Dregen.

Hur lyckas man då hålla ihop ett band så länge som Backyard Babies har gjort. Finns det några knep?

– Delar man samma vision som vi har gjort så länge så går det inte fel, säger Nicke. Innan vi ens hade börjat spela så hade vi bestämt oss för att bli rockstjärnor. Det gäller att sätta upp mål hela tiden. Det är bara att köra på utan att titta bakåt. Sen har vi kul också. Det här är världens bästa inkomstbringande hobby!

Men det har inte alltid varit uppåt för Backyard Babies. I mitten av 90-talet verkade de vara nere för räkning. Dregen håller inte riktigt med men menar att de förlorade sitt skivkontrakt 1994.

– Då bildade jag och Nicke Andersson Hellacopters. Backyard arbetade mer i det tysta och var nästan borträknade.

Hellacopters gick så bra att både Backyard och Nickes band Entombed fick stryk. Sen kom Dregen till den punkten att det inte var bra för något band att han spelade med båda. Valet var inte svårt, menar Dregen, som säger att det inte bara handlade om de gamla polarna utan även om låtkvalitet. – Vi är nog lite mer fokuserade och nyskapande än Hellacopters, men de är ändå ett av mina favoritband.

Lagedörren slås häftigt upp på nytt. En blondin kikar in. Dregen skriker:

– Ann Charlotte!! Fan, jag har åkt Uppskjutet idag,

jag höll på att spy!

Dregen försvinner. Tomomi tittar oroligt efter honom.

– Japanskan har åkt ända från Tokyo för att träffa den där lilla svartta, säger Peder och flinar.

Nicke greppar hårsprayet med texten "Björn Axén Hard Rock Spray".

– Fan, jag måste ha mer!

Freondoften sprider sig som i en gaskammare.

– Undrar om Gene Simmons satt här och sminkade sig när Kiss var på Grönan 1978? Kom han verkligen in här med sina plåtadojor? funderar Nicke.

Skivbolagstjejen Sofia kikar in.

– Tjugo minuter kvar!

Nicke rycker till.

– Fan, det är dags att börja spraya ordentligt.

Dimman sänker sig ännu en gång.

Dregen stormar in.

– Faan det här är coolt! Fullt av kids! Friends satt i logen, de såg lite spända ut.

Tomomi ler.

– You're so cool Dregen!

– That's cool having visitors from Japan here, säger Dregen och tar en klunk lättöl.

Nicke sprayar nackhåren, drar och tvinnar... lite till.

– Jag går in nu i alla fall, säger Dregen.

Tomomi skyndar sig på med pälsjackan och sneklar på Dregen. Alla förflyttar sig till loge nr två. Ett soppkök! Mer läsk men framför allt varm soppa. Där är en mysypsys tillställning. Flickorna i Shebang ler åt Dregen när han vräker i sig soppa. Ingen av de andra vill ha. Peder mumlar att han nöjer sig med kaffe.

Tio minuter kvar. Uppvärmningen börjar. Dregen gnuggar fingrarna.

johan blomquist (bas). 25/4 20:46

dregen och tomomi. 25/4 20:32

– Så jävla kall om fingrarna! Soppan hjälpte inte.
Munkjackan åker av. Johan tänder en ny cigg, Peder myser. Nicke joggar på stället.

Okej, dags att förflytta sig upp mot scenen och ännu en loge. Loge tre som ligger alldeles bakom scen där Emma Bunton, alias Baby Spice, för fullt håller på med sin charmoffensiv.

Stämningen är på topp, sprayflaskan är med. Ett sista tag och lite extra rufs. Stretching. Musiken från scenen tystnar. Krydd-Emma förs ut av två bif-far. Dregens stämma skär genom salongen.

– Fan va kort hon är! Är det vi nu?

Logen vibrerar av en ge-gärnet attityd. Mot scenen, ciggarna tänds, gitarrerna på.

– Tjena kids! Stockholm! ÄR NI MED???

Publiken, där den äldsta ser ut att vara femton, vrålar öronbedövande. Fotoblixtarna blinkar ikapp. Allt är över på sex minuter.

De rusar tillbaka in i logen. Dregen vrålar:

– Kidsen va på som fan! Två låtar! Jag vill spela mer, vi har fjorton till!

Svetten sprutar och lukten av gympasal är ett faktum.

Nicke skriker:

– Fan, micken var helt smetig! Var det hon Spice girls läppstift?

Johan ler. Peder hoppar upp och ner. Dregen vänder sig mot Peder:

– Fan va du brände Karlsson. Det bara smattrade där bak!

Stämningen vibrerar. De har kul men Backyard Babies kan bjussa på det. Inga rockstjärnedivor här inte. Dregen flackar med blicken.

– Är det nån som kan låna mig tusen spänn?

Lite senare när jag är på väg hem möter jag en småspringande och andfädd skivbolagstjej.

– Vet du om det finns en bankomat här, frågar hon? Dregen behöver pengar!

Kvällen är långt ifrån slut för de fyra Nässjö-grabbarna. Deras taxi svischar iväg och jag tycker mig skymta Tomomis ansikte i baksätet.

nicke borg. 25/4 20:40

HULTSFROCD2001

festival **141516juni**

ABRO

LIMP BIZKIT [us] | MANIC STREET PREACHERS [uk] | OUTKAST [us] | KENT
ULF LUNDELL | HÅKAN HELLSTRÖM | THE ARK | BACKYARD BABIES
THE HELLACOPTERS | THE LATIN KINGS | SAHARA HOTNIGHTS | WEEZER [us]
ORBITAL [uk] | ASH [uk] | SOULFLY [us/BRA] | TOOL [us] | AIMEE MANN [can]
J. MASCIS & THE FOG [us] | THE HIVES | LOOPTROOP | TIMBUKTU
THE NOMADS 20-ÅRSKALAS; GÄSTER: CHRIS BAILEY, ROSS THE BOSS,
HANDSOME DICK MANITOBA & JELLO BIAFRA m. fl. [aus/s/us] | FEVEN
THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES | HASIL ADKINS [us] | GODSMACK [us]
ROCKET FROM THE CRYPT [us] | PHOENIX [f] | BIGELF [us] | SUNNA [uk]
NASHVILLE PUSSY [us] | DROPKICK MURPHYS [us] | FIRESIDE | RANDY
THE BEAR QUARTET | THE HAUNTED | NINE | OPETH | SILVERBULLIT
ARTFUL DODGER [uk] | SLAM [uk] | BREAKESTRA [us] | ZED BIAS [uk]
STANTON WARRIORS [uk] | ANTHONY "SHAKE" SHAKIR [us]
MATTHIAS HEILBRONN [us] | NAKED MUSIC presents MIGUEL MIGS,
DJ RASOUL & LISA SHAW [us] | X-PRESS 2 [uk] | RECLOOSE [us]
KINGS OF TOMORROW [us] | DJ SPEN & BIBLICAL JONES [us] | ZERO 7 [uk]
DJ VADIM & SARAH JONES [uk/us] | SOUL TOGETHERNESS presented by
RALPH TEE & RICHARD SEARLING [uk] | SLIPPERY PEOPLE &
LEROY BURGESS [s/us] | ERIC S feat. ANGIE BROWN & ADL [s/us]
CARI LEKEBUSCH | WICKED CREW STHLM ft. MICHAEL ELMENBECK,
D-WIKE, ALF TUMBLE & MC NITRA | MOBBADE BARN MED AUTOMATVAPEN
MELINDA WREDE | FATTARU | SLINGSHOT SOUNDSYSTEM ft.
DAVID RODIGAN [s/uk] | FAT BANKROLL SOUNDSYSTEM | CHIP TAYLOR
with JOHN PLATANIA [us] | STARSAILOR [uk] | LOWGOLD [uk]
EL CACO [n] | DANKO JONES [us] | LOTTA W | DIAMOND DOGS | D.S.-13
BREATHER | TOMAS ANDERSSON WIJ | HELL ON WHEELS | GORAN KAJFES
LAST DAYS OF APRIL | GREAT DECEIVER | DAVID & THE CITIZENS...
totalt ca 140 artister

Är du smart? Köp biljetter på nätet:
www.wannago.se | info: www.rockparty.se
BiljettDirekt 077-170 70 70 | Alla ATG-ombud
Julius Biljettservice 046-280 45 45

SJU SCENER | FRI PARKERING OCH CAMPING | ÖLTÄLT | BIO | ALL VÄRLDENS MAT | DUSCHA VART | BÄTTRE VÄDER

KLARA ARTISTER 24 APRIL, MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR.

Cesaria
Evora

Längtan en del av vardagen

text & bild: Karin Lindkvist

Kap Verdeöarna är Afrikas västligaste utpost. Den främsta symbolen för den isolerade ögruppen är en sextioårig kvinna. Hon sjunger sin barfotablues för utsålda hus över hela världen.

På Kap Verde är musiken väsentlig. Ögruppen är fattig och det torra klimatet gör att man periodvis drabbas av hungersnöd. Musiken som spelas på Kap Verde kallas morna. I den hörs både afrikanska rytmer och latinsk tango, en slags afroportugisisk blues. Språket som talas är en kreolsk variant av portugisiska.

Cesaria Evora är landets främsta symbol utåt och hon är i Lissabon för att uppträda. Här är hon megastjärna och stan är full av affischer. Hon fyller stadens största arena och i publiken syns såväl unga rockkillar som äldre damer i päls. Mornan må vara exotisk men den når ut till den breda publiken.

Det är omöjligt att beskriva Cesaria Evora utan att också tala om Kap Verde. Sångerna hon sjunger handlar alltid om hemlandet, om havet som kan skilja älskande åt, det välsignande regnet och den eviga längtan som är en del av vardagen. Två tredjedelar av befolkningen har lämnat öarna för att söka ett bättre liv. Exilen finns närvarande i varje familj.

– Det mest signifikativa för Kap Verde är att vi är så känsllosamma. Sentimentaliteten märks i musiken som handlar om känslor i vardagen, säger Cesaria Evora och tänder ännu en cigaretten.

Hon kedjeröker, dricker svart kaffe och är vackert klädd i guldskimrande dräkt. Hennes bara fötter bildar en stark kontrast till det flotta hotellet med sextiotalsinredning där vi sitter. Hon går under namnet barfotadivana, hon uppträder alltid utan skor.

– Det är naturligt, jag föddes utan skor. Det är också för att visa solidaritet med

alla fattiga människor på Kap Verde.

Trots att Cesaria Evora numera tjänar pengar kan hon inte tänka sig att bo någon annanstans.

– Trots att jag turnerat i Europa i tio år har jag inte förändrats, jag bär mitt land och min kultur med mig, det är där jag hör hemma.

Cesaria Evora är inte de stora gester-
nas kvinna. Inte heller de stora ordens.
På scenen rör hon sig sparsamt, hennes ansikte röjer inga känslor. När hon talar är hon kortfattad, kanske lite besvärad över uppmärksamheten. Hennes integritet sitter som ett pansar och det är lätt att känna sig både ung och oerfaren i hennes närvaro. Utan tvivel är det genom sången hon helst uttrycker sig.
– Min mormor berättade att jag sjöng mycket som liten men det är inget jag kommer ihåg. Jag sjöng i kyrkan när jag blev äldre men vågade inte drömma om en karriär som sångerska, säger hon.

Som vuxen uppträdde hon på barer i hemstaden Mindelo och levde ett hårt liv med mycket alkohol och sena nätter. På något sätt andas musiken, mornan, ensamheten en sen natt, ett urdrucket cognacglas vid en rökig bardisk.

1988 fick hon 47 år gammal chansen att spela in en skiva, men det stora genombrottet kom inte förrän 1992 med *Miss Perfumado*. Skivan sålde 300 000 ex i Frankrike och Cesaria Evora blev ett känt namn också i Portugal, Kanada, Brasilien och USA. Popkändisar som Madonna, David Byrne och Janet Jackson har uttryckt sin beundran för henne. Vad känner hon då inför popvärlden?

– På Kap Verde lyssnar vi på all sorts

musik. Jag kan uppskatta till exempel jazz och blues även om det är mornan som är min musik.

Hon har spelat in flera av sina skivor delvis på Kuba. Och visst påminner mornan mycket om den kubanska folk-musik som vi lärt känna genom *Buena Vista Social Club*.

– Jag känner mig hemma på Kuba, med människorna och musiken. Kuba påminner mycket om Kap Verde, musiken och kulturen förmedlar samma energi.

Cesaria Evora tar ett djupt bloss på cigaretten och dricker ur sitt kaffe. Sin förkärlek för cognac och whiskey har hon lagt bakom sig, hon dricker inte alkohol sedan sex år tillbaka.

– Jag har fått min livranson av alkohol, jag bär många tomma flaskor inom mig,

säger hon och man anar en stram humor bakom den återhållsamma fasaden.

I pressen har hon kallats en "cigarettroökande, whiskeyälskande mormor". Tycker hon att det är en träffande beskrivning?

– Många mormödrar röker och dricker. Jag är inte den första.

Namn: Cesaria Evora

Född: 1941 i Mindelo på Kap Verde

Aktuell: Med sin åttonde skiva *Sao Vicente di Longe*. Ligger på worldmusic-listor över hela världen.

Kuriosa: Hon sjunger en sång på soundtracket till Emir Kusturicas film *Underground*.

Allt är bara Magnus

text: Moa Eriksson • bild: Johannes Giotas

– Jag är ingen sån där femtiotalssnubbe. Det är bara som alla tror bara för att jag har sån här frisyr. Jag är inte så där deppad och allvarlig hela tiden heller utan försöker att vara positiv och glad när jag träffar nya människor.

Magnus Carlson är förutom som sångare i Weeping Willows aktuell med det elva spår starka soloalbumet *Allt är bara du, du, du*. Till skillnad från tidigare känns det här personligare och mer utlämnande. Delvis beror det kanske på att han nu sjunger på svenska.

– Jag har velat sjunga på svenska i flera år. När Weeping Willows startade för sex år sen var det till en början mest en grej på kul. Först spelade vi bara covers, och sen när vi skulle skriva egna låtar skrev vi på engelska för att det skulle passa vår övriga stil.

Men Magnus musikaliska intresse började långt före Weeping Willows. Som tioåring debuterade han som artist tillsammans med några kompisar på gården. För en tioåring som inträde kunde man få se Magnus och hans vänner med smör i håret mimandes igenom hela *Never Mind the Bollocks*.

– Jag såg de tuffa punkarna på gården och ville vara som dom. Det var då jag fattade hur allvarligt musik är. Jag tror alltid jag har tagit musik på väldigt, väldigt stort allvar. Och just vid den där tiden var det Sex Pistols och punk som gällde.

Senare kom andra förebilder in i hans liv. The Clash, Thåström och Elvis, men framförallt The Smiths.

– Jag älskar The Smiths! Det började i mellanstadiet, på gränsen till högstadiet någonstans. Jag började som de flesta pojkar bli intresserad av tjejer. Men jag vågade aldrig ta kontakt med någon och kände mig blyg och ful, gillade konstig musik och var annorlunda. Då hörde jag The Smiths *How Soon is Now* som sa

precis allting om hur mitt liv var just då. Jag köpte alla singlar som kom ut och älskade det!

Jag såg dig sjunga på Morrissey-kvällen på Mejeriet i Lund. Det kändes nästan religiöst att stå där tillsammans med människor som alla älskade Morrissey och The Smiths.

– Ja, jag vet! Det var häftigt. Och alla kunde alla texter utantill. Morrisseys texter är för övrigt helt fantastiska. Han är en av mina största förebilder när jag skriver mina texter.

Den olyckliga kärleken går igen i både Weeping Willows musik och *Allt är bara du, du, du*. Är du alltid olycklig?

– Nej absolut inte. Men det är tråkigt att skriva när allt är bra. Då vill man bara vara glad och vara ute och festa! De dagar jag har behov av att uttrycka mig är ju oftast när jag mår dåligt. Det är då när jag sätter mig ner och tänker som allt kommer över mig. Sen så ändrar jag aldrig en text i efterhand. Texten är en känsla jag hade en dag, just då.

Håkan Hellström är med och körar på din nya skiva och du har varit med på hans turné som körsångare och tamburinsmakare. Ni verkar ha funnit varandra?

– Absolut! Håkan och jag träffades i Göteborg när han höll på att spela in sin skiva och jag höll på med min. Vi upptäckte att vi höll på med samma slags grej och det var kärlek vid första ögonkastet!

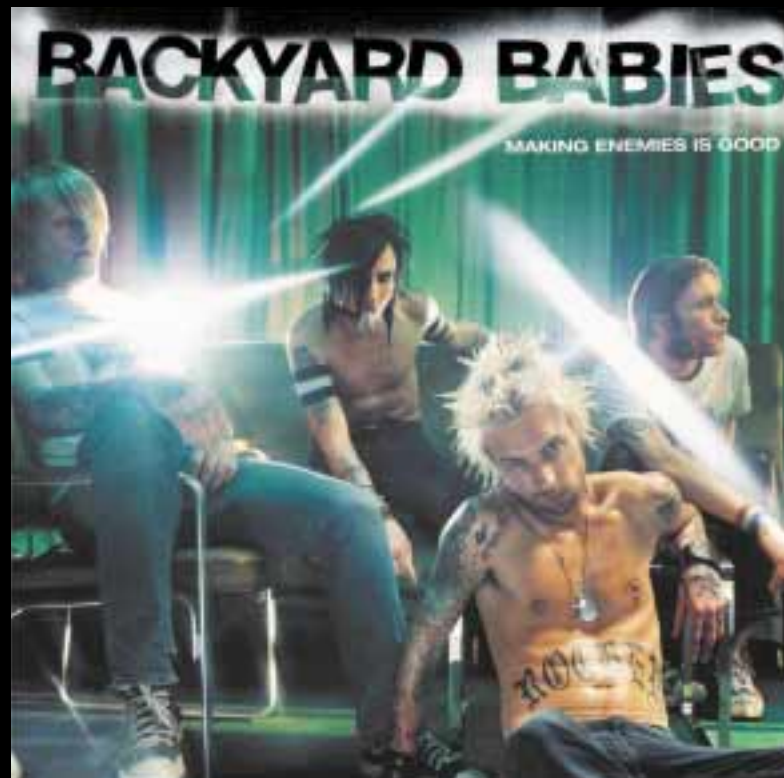
Är du nervös för vad folk ska tycka om din skiva?

– Vad folk tycker skiter jag fullständigt i! Jag är jättenöjd och jätteglad!

BACKYARD BABIES

MAKING ENEMIES IS GOOD

NYTT ALBUM

Groove lottar ut skivor!

under maj månad finns följande att vinna på

www.groove.st

LOOSEGOATS
Her, the city et al

DUSTED
When we where young

KINOBE
Soundphiles

psy-trance på borden...

CD Projekt

Detta är ett av de mest intressanta albumen i
Helt enkelt fantastiskt! Det är ett album som
handlar om en värld som är full av
forskning och utveckling. Det är ett album som
är fullt av idéer och visioner.

Tarbis

Tarbis är ett av de mest intressanta albumen i
Helt enkelt fantastiskt! Det är ett album som
handlar om en värld som är full av
forskning och utveckling. Det är ett album som
är fullt av idéer och visioner.

mailad ströket före

NOVEMBER 2008

göteborg enligt groove....

Andra Långgatan Skivhandel
Armadillo
Barbarella 4:e Långgatan
Barbarella Kungsgatan
Bengans Centralen
Bengans Stigbergstorget
Biljardpalatset
Bio Capitol
Biografen Svea
Blenda
Bommens Salonger
Bönor och bagels
Café 3
Café Hängmattan
Café Kosmos
Café Napoleon
Café Sprängkullen
Café Systrarna Mozart
Café Tintin
Café Vasa
Caféstugan
Caféva
CD-specialisten
CD-specialisten Secondhand
Chalmers Kårhus
Country Rock Specialisten
Dirty Records
Fever
Filmtajm Järntorget
Fiorucci
Flygarns Haga
Freddans Secondhand
Gillestugan
Hagabion
Happy Bar
HDK
Humanisten
Italienska skafferiet
It-palatset Viktoriagatan
Jacob's Café
Java kaffebar
Jazzhuset
Jazzklubben Nefertiti
Jord
Journalisthögskolan
Kaffemoster
Kafé Japan
Kafé Marmelad
Kafé Publik
Karttex Clothes
Karttex Shoes
Klara Kök och Bar
Klåfinger
Kompendium
Krasnapolsky
Kåren
Le Petit Café

Madhouse
Marilyn video Karl Johansgatan
Marilyn video Linnéplatsen
Marilyn video Vasagatan
Marilyn video
Vågmästarplatsen
Meeths Unga Salonger
Moms
MUG
Mynt & Musik Friggagatan
Myrorna Järntorget
Oceanen
Off the record
One Off
Pro Stuff
Pusterviksteatern
Restaurang Noon
Rocks Nordstan
Satisfaction
Skivfyndet Avenyn
Skivfyndet Olskrokstorget
Skivhugget
Skivhuset Avenyn
Skivhuset Kungsgatan
Smula
Solsidan
Stadsbiblioteket
Sticky Fingers
Studs
Sweet Coffeebar
Engelbrektsgratan
Ted Bernhardt
Tre små rum
Videohuset Vasagatan
Weird Sounds
World Music

halmstad

Action Street Wear
Back List Company
Biblioteken
Black Magic Records
Café Nygatan
Pallone
Repeat Records
Rockstugan
Skivhuset
Skivlagret
Static Age
The Bulls Pub
Wayne's coffee

linköping

Café People
Café Safari
Café Target
Chicolata
Crazy Records

Carlings
Espressohouse
Get Back Records
Harrys
JC
John Doe
Myrorna
Nationernas hus
Petit Sportif
Platens Bar
Platå
Plaza
Rocks
Skivlagret
Solo
Storan
Skylten
Steves Coffee
UFF
Yngves livs

lund

Akademiska föreningen
Ariman Café
Blekingska Nationen
Bönan
Café Brunius
Café Mondo
Doolittle
Folk & Rock
Graffiti Café
Gräddhyllan
Göteborgs Nation
Livin' in the past
Love Your Records
Malmö Nation
Mejeriet
Palladium
Repeat Records
Smålands Nation
Stadsbiblioteket
Teatercaféet
UFF

malmö

Barbarella
Basement
Cosmic One Records
Deli House
Flying A
Folk och Rock
Fredmans
Gecko Wear
Graffiti Café
Huvudbiblioteket
Inkonst
Interpool
Impala Streetwear

Jeriko
Jukebox
Kajplats 305
KB
Konsthallen
Malmö Högskola
Musik och Konst
Möllan
Nyhavn
One Off
Paddys
Panora
Pelles Café
Red Dog
Retro
Rocks Triangeln
Skivhuset Triangeln
SMF
Surfers Paradise
Tempo
UFF
Yell

stockholm

Akademibokhandeln Odenplan
Andreas skivor
Atlas CD Börs
Beckmans skola
Bordertown
Boutique Sportif
Butik Blå
Café Blåbär
Café Sirap
Café Soda
Café String
Café Tabac
Carlings
CD-Collector
Cheers
Coffee cup
Core
Estrad musik
Fasching Jazzklubb
Flavor streetwear
Flipperkonditoriet
Folkhemmet
Frizzle Records
Fryshuset
Got To Hurry Records
Gulan
Gul & Blå
Halkan's Rockhouse/
Old Guitars
Handelshögskolans kår
Hannas Krog
Hard Rock Café
Holger Bar & Mat
Hot Wook Cafe
Hotel Lydmar
Hypermusic

Hysj Hysj
Illegal – Stockholm
Jam
Jeriko
Jus Design
Kafé 44
Kanel
Kaos Restaurang & Bar
Konditori Ritorno
Lava/Kulturhuset
Lisa Larsson Secondhand
Little Shop of Records
Magnus Ladulås Restaurang
Marquee Records
Medborgarskolan, T-Odenplan
Mega skivakademien
Mellotronen
Mickes serier CD&Vinyl
Mix Skivor Farstaplan
Mix Skivor Gallerian
Nalen
Nitty Gritty
NollÅtta
Norrlandskantinen
Nostalgiplatset
Oscars-konditoriet
Pet Sounds
Pitch Control
Rabarber Restaurang
Record Hunter
Record Net
Record Palace
Restaurang East
Roberts Coffee
Sjögräs Restaurang
Skivbörsen
Skivhuset Drottninggatan
Sneakers'n'stuff
Svart Kaffe
Tantogården
Tranan
Trix
Trosättagården
UFF, Hornsgatan
UFF, Kungsgatan
UFF, Vasagatan
UFF, Odengatan
Ungdomsmottagningen
Vilse i Garderoben
Waynes
We

sverige

Banana Moon, Örebro
Benni's, Uddevalla
Bogesound, Ulricehamn
Bokman, Helsingborg
Burmans, Umeå
CD-specialisten, Borlänge
CD-specialisten, Falun

CD-specialisten, Uddevalla
CD Vi, Ängelholm
Domus, Varberg
Ej's, Lidköping
Folk & Rock, Helsingborg
Folk & Rock, Karlshamn
Garageland, Umeå
Hotstuff, Älmhult
Jannes skivbar, Kinna
Jannes wax, Trollhättan
Jay's, Västerås
Kringlan, Södertälje
Lasses musik, Kristianstad
Liberg, Falköping
Megahertz, Jönköping
Megahertz, Karlstad
Megahertz, Kristinehamn
Megahertz, Mariestad
Megahertz, Växjö
Megahertz, Örebro
Musikörat, Uppsala
Najs prajs, Örebro
Rocks, Borlänge
Rocks, Eskilstuna
Rocks, Gävle
Rocks, Karlstad
Rocks, Skellefteå
Rocks, Sundsvall
Rocks, Umeå
Rocks, Uppsala 3 butiker
Rocks, Valbo
Rocks, Västerås
Rocks, Örebro 2 butiker
Råmjäs, Lysekil
Sjunnes, Helsingborg
Skiv po, Karlskoga
Skivbutik, Gävle
Skivbutik, Sundsvall
Skivbutik, Västerås
Skivfabriken, Klippan
Skivforum, Arvika
Skivgrossisten, Skara
Skivhörnan, Olofström
Skivhörnan, Östersund
Skivlagret, Kalmar
Skivlagret, Karlskrona
Skivlagret, Kristianstad
Skivlagret, Linköping
Skivlagret, Växjö
Skivman, Vänersborg
Skivstället, Katrineholm
Söder CD, Helsingborg
Tower Music, Kungälv
Troij's, Norrköping
Tropéz, Uppsala
Vaxupan, Norrköping
Vega video, Avesta
Volym, Borås
Åhlens, Örebro
Åkes video, Mariestad
Östmans musik, Örnköldsvik

Många nya skivor blir det på en månad. Alla kan omöjligen få plats på våra recensionssidor. Så om du saknar Black Crowes, Nelly Furtado, Enzendo eller Cappadonna hittar du dem på www.groove.st.

Per Lundberg G.B./skivredaktör

NIKKA COSTA "Everybody Got Their Something" Virgin

Uppvuxen med producerande kompositörpappa, som jobbat med bland annat Frank Sinatra och Dinah Washington, har Nikka Costa anammat en del sångteknik, det märks. Men i det sammanhang den exekveras, bidrar den ofta till en fräsch mix av elektronisk dansrelaterat komp och traditionellt instrumenterade ballader. Det känns ofta inspirerat och lekfullt utan att begränsas av hur det ska låta – sångerna får leva sitt eget liv. I de lugna avsnitten känns det som att Nikka Costa behärskar jazzgenren lika väl som rockballaden och kan lika väl rocka som hon fötts till att bita ifrån sig på scen. Uppfräschande.

Magnus Sjöberg

ANGIE MARTINEZ "Up Close and Personal" Elektra/Warner

Äntligen – en tjej som lyckas förena hiphop, soul och r'n'b med attityd utan att verka bitchig. Angela är bara en kvinna som använder sig av sunt förnuft, fyllig röst, starka latinska rötter och fingertoppskänsla vad gäller gästartister och producenter. Alla medverkar på *Up Close and Personal*; Wyclef, Q-Tip, Busta, Snoop, Jay-Z, Kool G Rap, Big Pun, Mary J, DJ Clue, Fat Joe, Neptunes och magikern bakom reglagen, Salaam Remi. Och resultatet är lysande! Till och med mellan-snacket är begävat!

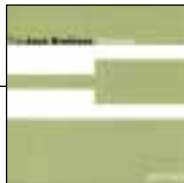
Tillsammans med Busta Rhymes skapar Angie och producenten Knowbody kanonsväng i *Gutter 2 the Fancy Ish*, riktig girl power med hjälp av Uneek i kortisen *Silly Niggaz* och i snärjande *Breathe* med Mary J Blige och La India, tuff storstadfunk i *Live from the Streets* och sängkammarvärme i *Dem Thangz*. Jag kan skriva gott om alla plattans spår men det räcker att konstatera att låtarna är genreöverskridande och fulla av glädje, att de svämmar över av rytmer och insiktsfulla rhymes. Att Angie Martinez regerar.

Hon tackar också alla i branschen, med all säkerhet har hon deras (och vår) respekt efter denna fantastiskt inspirerade platta.

Gary Andersson

TO ROCOCO ROT & I-SOUND "Music is a Hungry Ghost" City Slang/Border

Efter ett album på Kitty-Yo, två på City Slang och en hel hög mindre släpp på flera andra etiketter börjar konst- och musikpalindromet To Rococo Rot bli smått etablerat. Bland alla lyssningsselektroexperimentalister är det kanske just TRR som jämte Autrechre och Boards of Canada känts mest intressanta och nyskapande de senaste åren. Samtidigt är musiken väldigt enkel och skön att ta till sig,

man kan välja den för både avslappning och tankestimulans. Och det börjar folk upptäcka. Dags då att se sig om efter en musikalisk samarbetspartner.

Det var för snart tre år sedan, när trion turnerade i USA med förra plattan *The Amateur View*, som de träffade New York-DJ:n Craig Willingham, alias I-Sound. De lät sig imponeras av hans sätt att blanda hiphop- och technobeats, och föreslog ett samarbete. Resultatet hör vi på *Music is a Hungry Ghost*, som utan tvekan ligger rakt i linje med tyskarnas tidigare verk. Vad man kan ana på vissa spår är en mer taktfast och monoton tendens, en malande hotfullhet som inte funnits där tidigare. De leker med stråkar och vidgar sina noggrant definierade ramar i lagom långsam takt – vissa stunder är det nästan för väl uträknat. Men trots konstskolevarningen är To Rococo Rot en av de mer trevliga sakerna som hänt på denna sidan 1995, med eller utan I-Sound. Dessutom, vem kan motstå en låttitel som *Mazda in the Mist*?

Pigge Larsson

59 TIMES THE PAIN "Calling the Public" Burning Heart

Fruktansvärt enkelt men ändå helt svårt. Något som borde vara helt vanlig, lite tråkig, klassisk punkrock blir här något mer. Varför är svårt att säga men det har en viss dragningskraft som tvingar en att nynna med och drömma sig bort. Jag har egentligen ingenting för sän här musik och var väl lite halv-hjärtad när jag satte på skivan men det varade inte länge. Inte så man gråter av lycka, men det blir en hel del pirr i magen, man känner bara för att dra på sig kostymen och dra ut på gator och torg för lite call the public.

Tove Pålsson

ORBITAL "The Altogether" London/Warner

Orbital. Nu mer pop än någonsin.

Efter ett otal lyssningar har jag hittat tre riktigt bra låtar på Orbital's nya album. *Funny Break (One Is Enough)* är en klassisk Orbital-låt med vacker cyklistisk sång av nya fyndet Naomi Bedford. *Doctor?* är brödernas technoversion av temat till TV-serien Doctor Who, en klar favorit från otaliga livespelningar. *Meltdown* är ett episkt mästerverk med tydliga rave-vibbar. Låten har allt; långsam TUNG bas, minst två olika breakbeats, piano-loopar, samplingar av skrivmaskiner, sirener, telefoner, krossat glas... och en så energirik och medryckande uppbyggnad att det är snart när omöjligt att sitta still.

Resten av plattan har en del gyllene ögonblick, men de överskuggas av en genomsyrande känsla av ostighet. Av någon anledning tar Orbital ljuden från 80-talets hi-nrg-pop och

försöker göra 90-tals-rave av dem. Resultatet låter tunt och oengagerande. Förlegat fastän skivan är helt ny.

Vad som också irriterar är att hela *Meltdown* inte finns med på CD:n, bara DVD-versionen av albumet har den kompletta 18 minuter långa versionen. Är det någon girig skivbolagschef som inte kunnat hålla fingrarna i styr, eller vad? Vi får hoppas hela låten dyker upp på någon framtida singel.

Henrik Strömberg

THE JACK BROTHERS "Germinal - Gammeltjo" Manifest/Amigo

Jack Brothers kastar sig paroxystiskt mellan genrererna – på denna fjärde CD i "revolutionsserien" tar de avstamp i gammeldans. Jag säger avstamp, för naturligtvis är ingenting renodlat. Svensk folkmelodik korsas med kletzmer och koloreras med orientaliska och arabiska toner.

Om detta är bästa plattan i serien eller inte är oväsentligt. Det intressanta är att Jack Brothers inte gör åtskillnad mellan musik. Vilka kulturella och sociala sammanhang musiken kommer ur spelar ingen roll. Det handlar om musikens lika värde. Och Jack Brothers formulerar det på ett så självklart och vidöppet sätt, att världsmusikens alla ansträngda stilistiska fabrikationer kommer på skam i ett enda slag. Eller som det heter i Elmer Diktonius-citatet på omslaget: "Ge fan i teorierna, explodera! Var en bit gödse! Vilket dock det största undret sker: att något grov".

Peter Sjöblom

SOUTHERN ROCK ALLSTARS "Crazy Again" Record Heaven/MNW

Fyra svållda musiker med förflutet i band som Molly Hatchet och Blackfoot som hellre sätter i sig ännu en rulltårta än gör något kvalitativt musikaliskt. Okej, visst glimtar de till ibland i spår som *Traveller* och inledande *Train of Sorrow* men snart tar den gubbiga bluesrocken över igen. Men det är klart, har man druckit runt tio bärs och inte kräver mer är det kanske spännande, även om jag hört pubband som låter 1000 gånger mer intressanta och laddade än dessa mätta sydstats-rockare i AOR-kostym.

Thomas Olsson

HI-TEK "Hi-Teknologi" Rawkus/Playground

Reflection Eternal-producenten Hi-Tek har blivit så stor att han fått göra en skiva i sitt eget namn. Han bjuder inte på några större överraskningar utan det handlar mest om "självfull" hiphop med halvloja beats. Vid micken hörs medvetna MC:s som Mos Def, Common och Talib Kweli tillsammans med

sångfåglar som Vinia Mojica och Jonell. Några spår är lite tuffare som tunga *The Illest it Gets* med Buckshot från Black Moon. Den här skivan är precis som jag trodde. Ett gott hantverk, men inte särskilt spännande.

Daniel Severinsson

SAVOY GRAND "Dirty Pillows" Glitterhouse/Amigo

Det går förmodligen inte att uttrycka sin hjärtesorg mer minimalistiskt än vad brittiska Savoy Grand gör. Kvartetten formar en egen-sinnigt sparsmakad ljudbild som domineras av Graham Langleys skira gitarrackord och vackert klagande röst som får hjälp av försiktigt släpiga trummor och stillsamma basslingor. Stämningarna är skira och dystra och resultatet blir utsökt. Trots att Nottingham-bandet funnits i drygt tre år har man långt ifrån satsat på att dokumentera sig på skiva. De har tidigare endast gjort singeln *The Moving Air/Millions of People*.

Robert Lagerström

SPÅNKA NKPG "Volume One" Spånka/RNB

Inte den första skivan men väl en samling av vad de discohousiga grabbarna släppt på vinyl sedan starten för tre år sedan. Spånka består av grupperna Royal Family och NBF. De senare har snygga arrangemang med roliga basgångar men kan ibland bli väl repetitiva. Royal Family glider på en soft men rivig röst som ger musiken själ medan de instrumentala låtarna har en tendens att förlora uppmärksamheten. På skiva kan den här typen av poppig housedisco bli platt och tråkig. I de två gemensamma låtarna kommer däremot glöden fram och skakar liv i höfterna. Styrkan ligger i experimenterandet medan tillsnygandet riskerar att tappa lyssnarens öron.

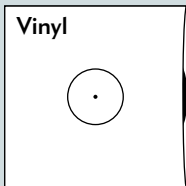
Evalisa Wallin

MATTHEW JAY "Draw" Food/EMI

Debuterande Matthew Jay har allt som behövs för att smälta in i den brittiska singer/songwriter-genren. Den svarta, mjukt rundade luggen faller ner över de vackra, lite rädda ögonen. Rösten är rak och oförstörd. Med en medveten osäkerhet som lyser i genom den transparenta huden kan han sätta många tonårshjärtan och moderskänslor i gungning. Han är given för uppgiften: ung man som skriver texter om djupa lidanden och stora glädjeämnen. Enkelt att ta till sig, popmelodier i Badly Drawn Boy-anda som nästan klibbar sig fast – för att ganska snabbt rinna av. Inga spår lämnas, men smaken känns igen och lämnar glad min.

Karin Stenmar

Album

På nya tolv *Prime Time* (David vs Goliath/Streetlevel) spyrr **Promoe** inte helt oväntat galla över media. DJ Embee bidrar med ett stenhårt beat och resultatet är hur bra som helst. B-sidans *Chosen Few* med musik av Breakmecanix håller inte lika hög klass. Detta spår har vi dessutom redan hört på Sleepys samlingsplatta.

Daniel Severinsson

Som en avslutning till en spagettiwestern låter nya singlen från de värmländska skogarnas skräckromantiker, **The Coffinshakers**. *Until The End* (Primitive Art/MNW) är en 50-tals-klingande och stämningsfylld mörkerhistoria. Kompet är sparsamt och den akustiska gitarrens toner letar sig ut genom saloonsdörrarna.

Thomas Olsson

En trevlig liten sjutummare är *Perception* med **Paatos** (Mellotronen). Gruppen har sina rötter i bland annat Landberk, Ägg och Morte Macabre, så vänta er stämningsmättad, mellotronklädd neo-prog. I synnerhet *Tea*, med text av Turid, frestar inför fullängdaren som spelas in i sommar.

Svenska **Burek V** ger oss fyra låtar på sin tiotummare *The Sauna Sessions* (Rhythm Ace). Blandningen av lo fi och americana är inte särskilt originell, och manéren för många för att musiken verkligen ska kommunicera.

Peter Sjöblom

Sjätte tiotummaren från Mjäll är tryckt på snyggt genomskinlig cyanvinyl. På **Hans Appelqvists** *The Xiao Fang EP* förvirrar A-sidan med spansk-klingande akustisk gitarr, super-distad elgitarr och kinesiska baklängesröster. Detta plus de nästan Timbaland-lika rytmelementen skapar en högintressant enhet, mycket bra. Pianoklinket och de spridda rösterna på den långsamma B-sidan är stämningsfulla men den känns ändå lite som ett antiklimax.

Också bra är **Electromagnetic Beams** nya *King vs Queen EP* (Lecitin). Svärdefinierat elektroniskt och funky liknar det kanske mest vad bolaget Dot brukade ge ut, fast mer lekfullt. Innehåller dessutom en ragga-remix. Svängar.

En genomskinlig tiotummare till: vad får man om man blandar postrock med elektroniska experiment? **Giardini di Miro** och **Pimmon** delar på en EP på Fiction.fric-tion/2.nd rec. GdMs postrock som är riktigt trevlig, och accentueras snyggt när de tar in ljud från Pimmon. Pimmons egna låtar är mest loopar som inte leder någon vart, oljud utan riktning.

Henrik Strömberg

ABRAHAM "On the Surface" JBO/V2

Jaha, nu var det dags för lite brittisk triphop igen. Ungefär så tänker jag när Rachel Cumings släpiga, men trots det njutbara, beats sprider sig i rummet. Hennes projekt Abraham låter extremt likt Portishead, mycket på grund av ljudbilden men även för att hennes röst liknar Beth Gibbons sångstil. Och självklart spökar även Tricky i bakgrunden nåntans.

Och trots allt så kapitulerar jag efter ett par lyssningar – *On the Surface* är grym! Jag ignorerar alla influenser Rachel må lida av, spår som *God, Back from the Freak* och *Come Live with Me* är så coola att man knäar. Plattan innehåller bara åtta spår från ett antal EP-skivor men de är alla fantastiskt funkiga. Klädsamt blyga, men definitivt funkiga. Och nästan svängiga. Två tummar upp.

Gary Andersson

16 HORSEPOWER "Hoarse"

Glitterhouse/Amigo
Från början såldes *Hoarse*, inspelad live 1998, bara genom Glitterhouses postorder-tjänst. Konsumenttrycket gjorde att den nu släpps mer officiellt. Kanske fungerade den trots allt bäst som en mer obskyr souvenir för de ettrigaste fansen. Inte för att skivan är dålig – 16 Horsepower visar som vanligt americana-konglomeratet hur ett sliderör ska dras och var banjon ska stå. Men bortsett från att soundet är mer teaterlokal än knarrig lada, så tillför *Hoarse* inte så mycket till det vi redan vet. Att David Eugene Edwards är en eldig sångare och att bandet vet hur man leder åldriga rottrådar in i nuets jord. Och att deras covers är oväntade men precis utvalda, som *Bad Moon Risin'*, Gun Clubs *Fire Spirit*, och Joy Divisions *Day of the Lords*.

Peter Sjöblom

SLIMM CALHOUN "The Skinny" Aquemini/Warner

Slimm kommer från Atlanta. Alltså kan han med sin grötiga dialekt rimma nästan vilka ord som helst. Slimm är också nere med världens kanske bästa hiphop-grupp, Outkast, som hjälpt till att producera. Alltså är det futuristisk funk som Slimm flyter över. De första tre spåren (*Red Clay*, *This Young G* och *Well*) är helt lysande. Men efter ungefär halva skivan tröttnar jag lite. Musiken låter för mycket "som Outkast fast mera bounce och sämre" och Slimm är inte en så grym MC att han klarar att hålla mitt intresse uppe i lugna låtar som *Worldly Ways*. Det betyder dock inte att detta är dåligt, för *The Skinny* är helt klart ett av årets mest intressanta album hittills.

Daniel Severinsson

SHAYER "The Earth Rolls On" New West/Playground

Stackars Billy Joe Shaver. Den ärrade gamle kämpen förlorade först sin fru och därefter sin son och står övergiven kvar och betraktar livet som rusar förbi. Shaver är ett proffs som sjunger med stor närvaro och skriver väldigt bra låtar. Med andra ord är det inte det minsta underligt att 60-åringen har gjort ett kraftfullt album, vilket tillägnas sonen Eddy som här för sista gången låter elgitarren forma farsans sound. Bästa låten är starka *I Don't Seem to Fit Anywhere*.

Robert Lagerström

MAGNUS CARLSON "Allt är bara du, du, du" Warner

Jag vill ta Magnus Carlson till min famn och bara krama honom. Trösta honom och säga att tillvaron här på jorden inte är så hemsk som han sjunger om. Texterna är så självutlämnande och nakna att man rodnar. "Jag kunde vara stor och stark nu är jag bara inget alls/Vad fan ska man med kärlek till?/Det blir ju aldrig som man vill."

Magnus Carlson skriker ut saknaden efter kärlek och värme. Han berättar precis hur det känns att bli övergiven och lämnad. Lämnad som en disktrasa. Fuktig och illaluktande av matrester, vin och aska från kvällen före. Och dagen efter, den stora tomheten och tystnaden. Tv:s skimmer fram till småtimmarna med *Hunter* eller ett UR-program om drejning.

Om Håkan Hellströms platta är stor så är *Allt är bara du, du, du* enorm. Skönt kompad av medlemmar från Soundtrack of Our Lives blir Magnus Carlsons låtar till stor konst. Lite pop, lite rock och mycket hjärta. I vissa stunder finskt vemod. Det här är kanske årets mest outhärliga skiva. För att Magnus Carlson visar att efter regn kommer solen, bara man orkar vänta.

Per Lundberg G.B.

VERT "Nine Types of Ambiguity" Sonig

Brus och gnissel. Men också vackra melodier. Vert tror inte på att göra det lätt för lyssnaren, men den som kommer förbi de okonventionella ljuden blir rikligt belönad. *Nine Types of Ambiguity* innehåller nio spår med elektroniska vandringar längs stranden, över skrotupplaget, in på det nedlagda tivoli. Av döma av titlarna har Adam Butler mest gjort skivan för att han var uttråkad (*The tide comes in and then the tide goes out, Somewhere between here and last week*, till exempel), men det tror jag är en allvarlig missbedömning. Vert lägger ner hela sin klassiska träning i låtarna, och resultatet kan låta som en korsning mellan Peter Greenaway, Steve Reich

och Vladislav Delay. Teman som upprepas och muterar. *Last Night from a Bus I Saw* börjar i ett fragment av ett poem, går över i ett fint, melankoliskt pianostycke, försvinner in i distat crescendo, och kommer ut som ett upplyftande stycke med dragspel. Ibland närmast ambient, ibland med ett skönt breakbeat, Verts album lämnar inte lyssnaren oberörd.

Henrik Strömberg

HANGNAIL "Clouds in the Head" RiseAbove/MNW

Debutplattan *Ten Days Before Summer* från 1999 lämnade mig tämligen oberörd, bandets rock i fotspåren efter Motörhead, Sabbath, AC/DC och Zeppelin kändes som en axelryckning. Uppföljaren är fräschare. Inledande *Slowhead* är en rivig stonerakt med nedstämda vildsvins-bökande riffgitarrer, taktfasta trummor och Harry Armstrongs, om än enformiga, rock-doftande stämma. Överhuvudtaget känns anslaget säkrare, låtarna är bättre och bandet vågar numera ta ut svängarna. Även denna gång är det Dave Chang (Orange Goblin) som står för produktionen, men nu på ett mer genomarbetat och variationsrikt sätt. Han har inte satsat allt krut på ett blytungt sound utan förstår vikten av att lyfta fram melodierna och de musikaliska skiftningarna, vilket inte minst framgår i Sabbath-stinkande *The Watcher* eller småmysiga *Gone*.

Thomas Olsson

DIVERSE ARTISTER "Hypercity: Forcetracks Mixed by Andrew Weatherall" Forcetracks/Border

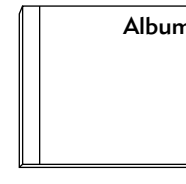
För ett tag sedan startade Force Inc./Mille Plateaux ett housebolag, Forcetracks, som nu gett ut ett antal hyllade tolvor med technoinspirerad house. Istället för den vanliga samlingsplattan har Forcetracks låtit Andrew Weatherall mixa ihop sina favoritlåtar från bolagets back-katalog. Artister som MRI, Safety Scissors och Crane AK får bidra med flera låtar, men också Håkan Lidbo, Dirk Diggler och Uomo (Vladislav Delay) finns representerade. Det här är bland den bästa house som ges ut idag, och Weatherall har gjort ett gott jobb med att sammanställa skivan.

Henrik Strömberg

JOHN HERMANN "Smiling Assassin" Fat Possum/MNW

Ännu en debutant på numera legendariska Fat Possums label. Den här gången handlar det inte om en väderbiten färgad man i sextioårsåldern, John Hermann är en vit kille som lirar alt-country med hillbillykänsla. Rätt så slätstruket framfört tillsammans med bröderna Dickinson från North Mississippi Allstars. En parentes i ett skönt artiststall.

Per Lundberg G.B.

PLEXIQ "20 000"

Clearspot/Border

På debutalbumet *Blech* var Plexiq ett rätt lovande band. Den tyska kvintetten blandade lekfullt olika dansmusikstilar, fick producent-hjälp av Thomas Fehlmann och gjorde ganska egensinnig musik. Tyvärr har bandet aldrig nått upp till den nivån igen. Här kör man på i invanda hjulspår och får ihop en del hyfsade låtar. Spår som tyvärr ofta förstörs av Marcus Exs sång som har förmågan att förvandla sjyssta grooves till ointressanta slagdängor.

Robert Lagerström

SHYHEIM "Manchild"

Wu International/MNW

Shyheim är ungutuppen i Wu-Tang-kollektivet och på *Manchild* visar han framfötterna rejält. Snärjande pianoslingor, hårda beats och tuffa rim finns i överflöd men det blir aldrig patetiskt. Shyheim har nämligen en uppriktighet i det han gör, han har närvaro. Och plattan låter rå och oslipad som en riktig gatuprodukt.

Första spåret *I Declare War* anger tonen direkt med hotfull ljudbild och textmässigt angrepp, men låtar som titelspåret och *Unconditional Love* är riktigt souliga. Bäst är pompösa *Verses from the Arsenal*, *Am I My Brothers Keeper* tillsammans med Meth som aldrig gör dåligt ifrån sig och sköna skrönan *Crime Story*.

Gary Andersson

TICON "Rewind"

Digital Structures/Cosmophilia

Musik blir tråkig när den är förutsägbar. När man inte blir speciellt förvånad. Trance/techno förvånar sällan. Oftast är det ett beat som envetet hamrar sig in i ryggmärgen och får dig att börja dansa. Ticon är ett undantag. Fastän du vet vad som ska hända redan efter tio sekunder av första spåret så blir det inte tråkigt. Man gungar lydigt med tills sista tonen klingat ut. Ticon bryter inte någon ny mark, men det är ändå så pass bra gjort att det kul att flumma runt till ungefär en timmes dunka-dunka.

Per Lundberg G.B.

GARMARNA

"Hildegard von Bingen"

Massproduktion

Musiken blir ibland lika galen som Stefan Brisland-Ferner ser ut att vara på scenen med sin vevlira. På Garmarnas nya skiva utgår de ifrån abbedissan Hildegard von Bingen, som verkade under 1100-talet, och samarbetar med housekillen Eric S. Samarbetet mynnar ut i en houserytmisk folkmusik, sjungen på latin. Bingen såg ord och musik som en helhet, inga direkta upprepningar förekommer

utan arrangemanget lever sitt eget liv utan att ta hänsyn till traditionell låtuppbbyggnad med upprepningar.

Lyssnaren blir utelämnad till musiken jämfört med bandets tidigare plattor där texten är mer central. Houseinfluenserna får stort utrymme med roliga skruvar och tempo-höjande rytmer. Särskilt i skivans fjärde spår *O frondens virga*.

Det som låter sej anas i skivans första spår växer sig så småningom större, en slags folkmusik med houseknorr. Lyssningen blir intressant med många oväntade stegringar och ett klart dansant tema, på flera sätt. Men ibland låter det för mycket projekt och remix över produktionen, som en halv garm och ytterligare en halva house. Korsbefruktningen lever men hade mått bättre av en mer konsekvent sammanslagning.

Evalisa Wallin

RANDY

"The Human Atom Bombs"

Burning Heart

Norrlandspojkararna har gjort det igen! Det här är något av det bästa jag hört på länge. Randy har visserligen dragit ner tempot men ändå är det så bra att det bara inte finns. Det finns skivor som växer och blir bättre för varje gång man lyssnar, och *The Human Atom Bombs* är en av dem. Det är en öm finne i örat och en rak höger mitt i mellangärdet på alla som har hjärtat på fel ställe. För oss andra är det en kick som får oss att flyga och kasta gatsten på systemet. Det kan kallas uppvigling av vissa, men det här är texter som man bara önskar att man kom på själv. En ny, lite lugnare revolt men ändå lik förbannat kompromisslös, precis som det ska vara. Bort med allt skitsnack om regler för hur hardcore, skatepunk – ja ni vet resten – ska låta och se ut. Detta är äkta vara, allt annat är lögn.

Tove Pålsson

THE DANIELSON FAMILIE

"Fetch the Compass Kids"

Secretly Canadian/Border

Två händelser under Daniel Smiths uppväxt kom att spela en avgörande roll för såväl honom själv som hans syskon. I sjunde klass, när han var tolv år gammal, upptäckte han collegieradio. Efter att företrädelsevis vägletts av The Beatles och Bob Dylan, öppnades hans ögon av post-punk, new wave och The B-52's. Och, inte minst, The Pixies.

Den andra händelsen, antagligen den mest betydelsefulla av de två, inträffade när Daniel 1993 skulle påbörja sitt sista år av Mason Gross School of the Arts vid Rutgers University.

Då erövrade Jesus hans hjärta.

Tillsammans med sina fem syskon, samt en "adopterad" medlem, bildade Daniel året därpå The Danielson Familie. De klädde sig i

sjuksköterskeuniformer för att påminna publiken om det själsliga helandet som ägde rum under deras väckelseliknande konserter.

Till sitt examensprojekt konstruerade Daniel en sångcykel på 24 böner som underligt melodiskt skruvade barnvisor, och lät sin egen aggressivt pipande röst bära det positiva kristna budskapet. Inspelningarna från bandets repetitioner släpptes kort därefter som *A Prayer For Every Hour*. Den kristna musikpressen avskydde det, men examensprojektet fick högsta betyg.

Sju år, fyra album och två nya medlemmar senare står betyget kvar oförändrat.

Dan Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Hip Hop Classics Vol. I"

Rawkus/Playground

Rawkus Records har bara funnits i drygt fem år och förknippas så hårt med underjorden att folk skriker sell-out så fort de råkar sälja lite skivor eller signar en artist som redan är känd. Detta album ska vara något slags bokslut över den tid som varit. Skivan är jättebra men jag förstår inte hur man gjort urvalet. Först är det några spår från tidiga vinylsläpp. Sedan blir det greatest hits med Black Stars *Definition*, Company Flows *Vital Nerve* och The High and Mighty's *B-Boy Document '99*. Fast med Pharoahe Monch har man valt *Official* framför *Simon Says* och från första *Lyricists Lounge* saknas superhiten *Body Rock*. Kanske tyckte man att det räckte med Mos Def på fem (!) av de tolv spåren. Tyvärr utnyttjar man inte CD-formatet utan nöjer sig 53 minuter musik. Samlingar är ju de enda skivor som brukar vinna på att vara riktigt långa. Förresten, ytterligare en Rawkus-samling? Sell-out!!!

Daniel Severinsson

INDIA.ARIE

"Acoustic Soul"

Motown/Universal

Titeln på skivan beskriver ganska utmärkt hur det låter. *Acoustic Soul*. Möjligtvis skulle man vilja lägga till "and fucking good songs". India.Arie – en 25-årig svart singer/songwriter från Denver med sina musikaliska rötter lika mycket i folkmusik som hos Stevie Wonder – har just riktigt bra låtar. Singeln *Video*, med det åh så angelägna ställningstagandet mot utseendefixeringen bland kvinnliga soulartister, är ett av skivans minst intressanta spår – fast om det är en sådan låt som krävs för att de som tokvomerar så fort de ser Janet Jackson på MTV ska intressera sig för en ny kvinnlig svart artist så är det naturligtvis ett lysande singelval. Den smärtsamt vackra kärleksförklaringen i *Ready for Love* och den magnifika *Nature* är låtar som ingen borde få missa i vår.

Thomas Nilson

BJÖRN OLSSON "UPA"

Amigo

Vet inte riktigt var man har den här killen musikaliskt, och det är väl förmodligen medvetet från hans sida. Förra plattan hade en del Bo Hansson-vibrationer och det sitter delvis i här också.

Alla låtar är med i två versioner och de är i stort sett identiska. Första låten har den lysande titeln *Schweinfest*. En vansinnig melodislinga som upprepas till förbannelse kompad av någon åttioåtssynt. *Tema IV* och 1995 är behållningen där den förstnämnda skulle kunna vara soundtrack till en svartvit tysk 30-tals-film. Vackert. I 1995 smyger det omkring vissa Soundtrack of our lives-harmonier i bakgrunden. *Hello!* skulle kunna vara hämtad från någon sjuttioårs-teve-serie. Sådär fortsätter det och visst är det annorlunda och ibland spännande, men bra? Nja, snarare skön bakgrundsmusik.

Jonas Elgemark

APPENDIX OUT

"The Night is Advancing"

Drag City/Border

Alasdair Roberts släppte nyligen en solo-platta med ett knippe brittiska folklåtar. Trevligt visserligen, men hans Will Oldham-komplex låste låtarna i ett lite obekvämt grepp. När han omger sig med sina Appendix Out har musiken fortfarande en air av traditionellt sångsmede. En del känns fortfarande lite anemiskt, men låtar av kalibern *The Graves of Lebanon* och *Hexen in the Anticyclone* bär upp plattan.

Peter Sjöblom

BRICK

"Automan"

A West Side Fabrication

De vore lögn att fortfarande påstå att Brick är Sveriges Shellac. De har kanske varit nedtryckta av Albini-krav men det är inte som mest påtagligt nu. Istället har möjlighet luft inhalerats från slitna Converse och riffen står som spön i backen, hårda och stundom behagligt skeva men oftast på ett ganska traditionellt oldschool-hardcore-sätt. Dead Kennedys, sena Black Flag och visst, en liten dos Shellac hörs. Riff i all ära, men i längden kan det bli jobbigt.

Gitaristen Patrik Instedt har tagit över sångmicken och gör det bättre än vad jag hoppats, inklusive brickig Jonny R-accent. Men *Automan* känns lite feg, lite snäll. Stundom svängig, vilket är något som annars bekämpats. Men spelar det någon roll? Att mysa är alltid trevligt och jag har en stark känsla att allting ordnar sig live.

Fredrik Eriksson

Album

ASH "Free All Angels" Infectious/Edel

Intensiteten och attacken från fem år gamla 1977 kan fortfarande skönjas på *Free All Angels*. Tim Wheeler sjunger ännu med längtan i rösten. Och Tim och Charlottes gitarrmattor ligger där de ska medan Mark & Rick i rytmsektionen pumpar på.

Singeln *Shining Light* är bra, *Burn Baby Burn* är en Ash-stänkare (nästan) i klass med *Oh Yeah* och *Candy* är ett lyckat balladförsök med fina stråkar. Och så kompakta dängan *Pacific Palisades* förstås. Plus punkiga *Shark*. Och givetvis ska en låt heta *World Domination*. Dessa slynglar verkar vilja ploga sin powerpop-fåra ett tag till. Det är trevligt.

Gary Andersson

THE SIXTH GREAT LAKE "Up the Country" Kindercore/Border

När den amerikanska trion The Essex Green samarbetar med två kollegor uppstår musik som nästan kunde vara tillverkad för 30 år sedan. En tillbakalutad blandning av klassisk 60-talsrock med stark dragning åt country, i samma anda som The Band, Greatful Dead och The Byrds. Sålunda är ord som nyskapan inte det första man tänker på. Men kvintetten skriver otroligt bra låtar, får till en skön känsla och gör ett starkt album. En skiva som inte ligger långt ifrån retrobandet Beachwood Sparks debut från i höstas.

Robert Lagerström

MULTICAST "Rural Sessions" Obliq

Låtarna på *Rural Sessions* bygger från en bas av Global Communication-liknande ambient-landskap, och adderar olika texturer och rytmstrukturer. Albumet börjar med den okaraktäristiska *Phosphene*, snygga sprakande ljudfragment å la Vladislav Delay eller Pole. Andra spåret bygger istället på dallrande gitarrsträngar och mörka techno-liknande basgångar. Sedan kommer *Tropicalada* som lyckas sätta calypso-smak på ett långsamt mullrande ambient-spår. På fjärde och femte spåret återkommer elgitarren för lite mer Steve Hillage-liknande drillande. På den vägen är det. Jag märker att jag reagerar på samma sätt på Multicast som på System 7, jag gillar elektronik- och rytmelementen i musiken, men jag får en allergisk reaktion mot de vinglande gitarr-styckena. Gruppen Dead Hollywood Stars sammanförde gitarrer och ambient musik mycket bättre på albumet *Gone West*. Till försvar måste dock sägas att på sista spåret, 24 minuter långa *Laura*, lyckas Multicast skapa ett imponerande atmosfäriskt epos. Mer sånt, mindre gitarr-onani, tack.

Henrik Strömberg

LOOSEGOATS "Her, the City Et Al" Startracks

Christian Kjellvander framstår allt tydligare som en stor låtskrivare och fantastisk sångare. Efter att i höstas ha rumlat runt med sin bror i Songs of Soil återgår han nu till sitt ordinarie band Loosegoats och utvecklingen går framåt. Föga kunde man ana att Loosegoats som började som mer eller mindre Archers of Loaf-kopior, skulle utvecklas till det här. Klassisk rock. Neil Young lurar inte vassen utan står bredvid och stryker flanellskjortor. Det märkliga med både den här och förra skivan *Plains, Plateaus and Mountains*, är att de lyckas, i den uramerikanska rocktradition som de ändå rör sig i, komma på rätt sida om klyschorna och skapa ett eget väldigt loosegoatskt uttryck. Mycket ligger i Christians röst. Till och med när han ger sig in på vanskliga falsetteskapader sitter den som en smäck. Men jag tror att det lika mycket sitter i den avslappnade attityden till det stora landet där borta, som i många svenska fall framträder endast i en förvirrad korsbefruktnings emellan *Sex and the City* och Sergio Leone. Det blir bättre och bättre för varje gång. *Her, the City et al* är inte perfekt men förbannat mycket bättre än mycket annat.

Fredrik Eriksson

HENRY ROLLINS "A Rollins in the Wry" SPV/Playground

Henry Rollins som spoken word-artist är precis lika mycket hardcore som någonsin Rollins Band eller Black Flag. Det rockar och svänger, den kokande svadan är smittande. Han raljerar över Lewinsky-affären (CD:n spelades in för två år sedan), dissikerar med huggtandad humor mäns relationer till kvinnor, ironiserar över sig själv som amerikan på besök i Jerusalem, etcetera. Men det är inte någon lam ståuppkomik med plumpa gags, även om Rollins hela tiden beredd att dra ner gapskratt. Det är historier och reflektioner berättade fritt ur hjärtat, med en så briljant framställning att det lätt håller för att lyssna på upprepade gånger.

Peter Sjöblom

KING DJANGO "Reason" Hellcat/MNW

Kungen börjar plattan med att spela partyska med en hel del rockriff. Energi och driv finns i överflöd men när reggae och ragga tar över, som i *Nex Season* eller känslolag *Never Try*, känns det ännu bättre. Lite mindre hysteriskt. Svängiga *I Got a Ride* är också superskönt, liksom de flesta spåren. *Reason* är helt enkelt en rejäl må-bra-platta med en massa goda vibrationer. Dags att upptäcka?

Gary Andersson

JOHNNY CASH "Man in Black – The Very Best of Johnny Cash" Columbia/Sony

Jag kan känna stolthet över att ha sett en levande legend som Johnny Cash live. Även om själva konserten i sig inte var så himla kul, så har jag ändå gjort det. Men vad jag starkast kommer ihåg var att hans röst var så otroligt stark och djup. Och när han framförde *Ring of Fire* så sjöng han från botten av sin själ och jag trodde varje ord han sa och varje rörelse blev magiska gester som trollband hela publiken.

En av förra årets bästa skivor gjorde Johnny Cash. En skiva med bara covers. Där valde han att spela in låtar av Nick Cave, Tom Petty och Will Oldham. Som stort U2-fan föll jag nästan av stolen när jag hörde hans version av *One* – kommentarer överflödiga.

Det har gjorts otaliga samlingsplattor av mannen i svart och jag vet inte om denna är bättre än någon annan. Men på *Man in Black* finns nästan alla låtar du behöver. Livespår som *Folsom Prison Blues* och avslutande *Me and Bobby McGee* som är inspelad på Österåkeranstalten nån gång i början av sjuttioalet. Oumbärliga låtar som *I Walk the Line*, *A Boy Named Sue*, *Wanted Man*, *Highway Patrolman* och *San Quentin* finns givetvis med. Det är lätt att förstå varför Johnny Cash är så stor. Han är en levande legend.

Per Lundberg G.B.

VIKTORIA TOLSTOY "Blame it on My Youth" Kaza/EMI

Hon uppträder för utsålda hus och har blivit en av de mest uppmärksammade sångerskor på den svenska jazzscenen de senaste åren. Hon har hunnit med en hel del sedan debuten 1994 då skivan *Smile, Love and Spices* släpptes. Att släppa en skiva på legendariska Blue Note säger också en hel del om nivån och kvaliteten. Året var 1997 och skivan, producerad av Esbjörn Svensson, hette *White Russian* och blev varmt mottagen av både press och publik.

Blame it on My Youth heter Viktorias senaste fulländare på vilken hon tar ett tydligt steg mot en mer renodlad jazzstil. Skivan utgör en rad tolkningar av kända textförfattare/låtskrivare som den amerikanska jazzmusikens främsta kompositör Horace Silver och den store Elvis Costello. Men det blir inte riktigt rätt, projektet känns lite för svårt, rösten räcker inte till. Ett lysande samspel av Jakob Karlzon (piano), Mattias Svensson (bas) och Rasmus Khilberg (slagverk) ger all tyngd åt en skiva som tyvärr inte når upp till hennes tidigare utgåvor. Det kanske krävs en Esbjörn som styr upp.

Karin Stenmar

JOHN PHILLIPS "Pay Pack & Follow" Eagle/Playground

Det är mycket som har stått i vägen för Papa Johns karriär. Drogberoende, sjukdomar och en fängelsevistelse har gjort att hans självbetitlade soloplatå från 1970 egentligen inte har fått någon uppföljare förrän nu.

När han i mitten av sjuttioalet hängde med Mick Jagger och Keith Richards så var det inte bara party som gällde, en del inspelningar gjordes också. Ur dimman kom *Pay Pack & Follow* och även om inte alla låtar håller lika hög klass som underbara *Mr Blue* och *Sunset Boulevard* så älskar jag den här plattan från första till sista låt. Vissa artister har bara något som knockar en så fort de öppnar munnen. John Phillips, mest känd från The Mamas and the Papas, har en röst som gör att allt bara stannar upp. Keith gör grejer som skulle kunna vara hämtade från *Let it Bleed* och överlag verkar Stones-medlemmar vara på topphumör. Och mästern Johns närvaron verkar vara alla inblandade till lags. Det här är musik som lever och spritter.

Den 19 mars i år dog han i sviterna av njur- och hjärtproblem, 65 år gammal. Mamas and the Papas i all ära, men det är så här jag allra helst vill minnas honom.

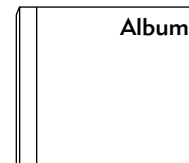
Jonas Elgemark

BACKYARD BABIES "Making Enemies is Good" RCA/BMG

Från sleaze 1994, garage-punk'n'roll 1998 till polerad listrock 2001, Backyard Babies är idag en produkt som ska säljas. Konceptet påminner om senaste Hellacopters; storbolag med affärsmän i bakgrunden, polerad produktion, catchiga refränger och allsångskörer. De vassaste kanterna är bortslipade, stjärkarna är nedskruvade till åtta istället för elva.

Singelvalet *Brand New Hate* är en genialisk powerpunk-dänga där refrängen sätter sig som tesa-tejp i skrevet och luktar Kory Clarke och Warrior Soul. Ljuvligt, även om det bitvis tenderar att låta Sator. När suveräna *Total 13* ställde alla spjäll på vid gavel känns nya mer anpassad. Rockrökarna i form av *Payback*, *The Kids are Right* och *Too Tough to Make Some Friends* är alla högoktaniga yrväder där Cramps och Ramones andar hälsar på. Men i takt med framgångarna har även självförtroendet vuxit, hur förklarar man annars en låt som *Ex-Files* med samplingar från Infinite Mass? Dregens debut som sångare kommer på Cult-inspirerade *Star War* och när han sen fyller på med ett äkta Billy Duffy-solo på *The Clash*, ler jag fönöjsamt. Men Backyard är först och främst ett liveband, att lyssna på nya plattan för tankarna till ett instängt djur – släpp ut det!

Thomas Olsson

ALESSANDRO CATENACCI "Trip to Salvador"

Independent Music Group

Denna tripp innehåller åtta ej namngivna instrumentala låtar som jag ibland gäspar åt och ibland finner suggestiva. Rytmer och basgångar behångs med klanger och figurer, tempo och laddning skiftar. Tankar om en film frammanas inte bara av albumtiteln. Riktigt snyggt gjort faktiskt. När musiken genererar konkreta bilder och stämningar är *Trip to Salvador* magisk, tredje och fjärde spåren är speciellt starka, men ibland saggar musiken och man vill zappa.

Inte perfekt, men nästan.

Gary Andersson

R.E.M. "Reveal"

Warner

Förra plattan, *Up*, visade ett band som förlorat några av sina referenspunkter, medlemsmässigt och delvis också musikaliskt. De var troligen nödda att nyorientera sig om de alls skulle kunna fortsätta som band. *Reveal* däremot låter precis som R.E.M. "ska" låta. Lite fejt undviker de att kämpa både för och emot. Det låter tryggt. Trallvänligt. Ointressant. Det är bara under några försmädligt korta ögonblick som musiken möts i dissonanser (som i bästa låten *Disappear*) eller svävar i vad som kunde vara en fruktbar osäkerhet (som i början av *Saturn Return*), och det räcker inte.

Reveal är precis den skiva som jag önskat R.E.M. hade vågat låta bli att göra.

Peter Sjöblom

ALASDAIR ROBERTS "The Crook of My Arm"

Secretly Canadian/Border

Vad kan man skriva om en skiva som inleds med att en dov mansröst, ackompanjerad endast av en melodiskt plockande akustisk gitarr, sjunger att han är en "poor young girl"? Lägg därtill att denna stackars unga flicka söker efter en viss Lord Gregory, illegitim far till hennes nyfödda barn, och intrigen tättnar. Gregory har emellertid gett sig av för att söka en fru ur de högre klasserna och historien slutar, som många andra skillingtryck, i ond bråd död.

För det är naturligtvis skillingtryck det är fråga om när Alasdair Roberts i och med *The Crook of My Arm* solodebuterar för Indiana-etiketten Secretly Canadian. Skillingtryck, ballader och folkvisor från England, Skottland och Irland. Historier som oftare än inte handlar om kärlek, som inte sällan slutar med död, och som berättas med så enkla medel som en gitarr och en melodi.

Det är inte första gången Ali Roberts gör en avstickare från Glasgow och sitt ordinarie band, Appendix Out, för att bidra till bröderna Swansons skivbolag. Senast ackompanjerade

han Jason Molina på Songs:Ohias *The Lioness*. När han nu debuterar som soloartist genom att samla sina favoriter ur Storbritanniens rika utbud av folkvisor, kan man inte annat än betrakta skivan med en hälsosam dos skepticism. Vilken relevans har det här idag?

Fast det är förstas att angripa skivan från en trist akademisk infallsvinkel. Egentligen, om man tänker efter, har ämnesområdena som avhandlas inom popmusik idag inte utvecklats så mycket sedan dess. Dessutom rör det sig om melodier som med flera sekel överlevt sina idag tämligen okända kompositörer. Hejdlöst smittsamma melodier, bevisligen.

Dan Andersson

HOWE "Confluence"

Thrill Jockey/Border

Jag älskar verkligen Howe Gelbs solodebut *Hisser*. En härligt opretentiös historia som sjunger av lekfullhet och är fullproppad med mystiska stämningar och undersköna melodier. När nu frontfiguren från Giant Sand och OP8 presenterar album nummer två blir resultatet inte riktigt lika lysande.

Stilen är förstas egensinnigt gelbsk men känns mindre experimenterande och något mer anspråksfull. Det innebär naturligtvis att *Confluence* är en skiva värd att lyssna på men den som aldrig tidigare hört amerikanen bör i första hand ta sig an debuten.

Robert Lagerström

THE NOMADS "Up-tight"

White Jazz/MNW

Grattis Nomads! Under tjugo års tid har ni gjort underbar musik. Det finns faktiskt inte så mycket att säga än just grattis och tack för alla år. Nya *Up-tight* skiljer sig inte så mycket från vad de gjort tidigare. Nomads låter som de alltid gjort. Garagerock som luktar skinnjacka, Converse-doja och oljeblandad bensin. Ett band som Nomads behöver inte förnya sig speciellt mycket, det räcker och blir över med Niks röst och Hasses gitarr.

På *Up-tight* finns en hel knippe partylåtar som definitivt håller högklass, *Can't Keep a Good Man Down* och *Top Alcohol* för att nämna några. På Hultsfredsfestivalen kommer Nomads att få ta emot fansens födelsedagspresent. Missa inte det!

Per Lundberg G.B.

RISE AGAINST "The Unraveling"

Fat Wreck Chords/Border

Adrenaliiniiii!!! Jo tack, det flödar friskt genom denna alldeles utmärkta debutskiva från Rise Against. De har lyckats med blandningen hardcore och poppunk vilket är en konst i sig för att inte, numer, låta som ett B-band med amerikanare i shorts som är blöjharda på MTV. Kaxiga pojkar i små kläder

som kan sjunga skiten ur vem som helst bara de lägger den sidan till. Det är konstigt att det inte har hörts något på den här sidan Atlanten förrän nu. Rise Against har ändå röjt loss på scenen ett bra tag. Nu har de i alla fall fått tummen ur och ska snart ut och erövra världen och få kidsen att vakna. Och vaknar, det gör man.

Tove Pålsson

DEPECHE MODE "Exciter"

Mute/Playground

Det var rätt spännande att få höra att Mark Bell producerat nya Depeche Mode-plattan. Mark Bell, som i LFO medverkade till technoklassiker som *LFO* och *Tied Up*, som hjälpte Björk till nya höjder som producent på *Homogenic* och *Selmasongs*. Problemet är att Mark Bell gärna håller musiken ganska enkel, och lämnar åt sången att bära låtarnas melodier. Det funkar med en så karismatisk sängerska som Björk, men Dave Gahan, och i synnerhet Martin Gore, kan nog behöva lite hjälp.

De inledande tre låtarna på *Exciter* är också förvånansvärt svaga. De kommer aldrig igång riktigt. *Dream On* låter mest som *Personal Jesus* light – nu 50% mindre känsla. *Shine* och *The Sweetest Condition* vill jag mest glömma. Sedan kommer balladen *When the Body Speaks*, och den är överraskande bra. En mullrande bakgrund, en snyggt plinkande gitarr, stråkar och Dave Gahan som verkligen får bevisa att han lärt sig sjunga. Det är först på nästa låt, *The Dead of Night*, som skivan verkligen kommer igång, och det med ett mistlursalarm, superdistad elgitarr och ett drivande techno-beat. Det är när musiken engagerar så här som man slutar bry sig om vad Gahan faktiskt sjunger. För vad som kraftigt sänker *Exciter* är Martin Gores patetiska texter. "Follow our stars under a painted sky"? Med tanke på att Gore är i 40-årsåldern känns det ju inte så kul att han fortfarande håller på med pubertal poesi. Det verkar dessutom som inspirationen börjar tryta, flera av texterna låter som nya versioner av gamla sånger. Skivans definitiva bottenapp är ändå *Breathe*, en orgie i kalkonaktiga grötrim.

Bland de övriga låtarna på plattan är främst *Freelove*, *I Feel Loved* och *Comatose* bra, med en fungerande kombination av sång och musik. Men det räcker inte, *Exciter* är som bäst halvbra. Eller halvdålig.

Henrik Strömberg

DESTINY'S CHILD "Survivor"

Columbia/Sony

Har någon artist gjort så konsekvent lysande singlar som Destiny's Child de senaste två åren? *Bills*, *Bills*, *Bills*; *Say My Name*; *Jumpin'*, *Jumpin'*; *Independent Women Pt.1*... nja, möjligtvis Eminem. Destiny's Child gjorde

dessutom ett utmärkt album, *The Writing's On the Wall*, för två år sedan – det är framförallt med det i åtanke som uppföljaren *Survivor* är en besvikelse.

De två suveräna singlarna *Independent Women Pt.1* och *Survivor* inleder skivan och de är överlägsna allt som följer. Jo, det finns bra låtar, men ingenting som glimrar till särskilt mycket. Ingenting som vittnar om att det här skulle vara en av samtidens största soulgrupper. Och de där Disney-baladerna på slutet är väl bara med för att de ska vara det. Fast deras imponerande rad av singlar har förstas redan säkrat deras plats i soulhistorien. Och om 20 år kommer massvis av mer eller mindre suspekta upplagor av Destiny's Child turnera jorden runt. Vid det laget bör det ju finnas gott om fattiga medelålders sängerskor som var medlemmar i den riktiga gruppen i en kvart eller så.

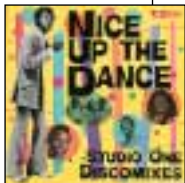
Thomas Nilson

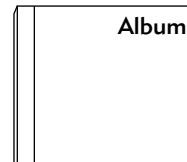
WINDY & CARL "Consciousness"

Kranky/Border

Gitarrbaserade soundscapes sirliga som sjörök eller tjocka som dunkel dimma. Amerikanska Windy & Carl klarar det bättre än många – här finns både själ, hjärta och rörelse. Det instrumentala dominerar vilket är en fördel, då Windys fjäderlätta sång egendomligt nog fräntar musiken en del av sin mystik.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Mushroom Jazz 3"

Om/MNW

Mark Farina är en flitig herre. Förutom att agera diskjockey var och varannan natt mixar han också ihop skivor. Som *Mushroom Jazz* vilken är en av de bäst säljande mixserierna i USA. Hittills har de två första volymerna sålts i drygt 200 000 exemplar.

Tredje gången gillt blandar Farina coola låtar av artister som King Kooba, The Basement Khemist och Raw Instinct med gungigare saker av till exempel People Under the Stairs och The Unspoken Heard. Bottennappen är få och över lag är det frågan om en snygg non-stop-mix som plockar poäng.

Robert Lagerström

NASH

"The Chancer"

Go Beat/Universal

Hej-hej-hej, håll i hästarna – denna debutplatta överraskar! Sångaren Russell Nash låter som en blandning av Rod Stewart och Finley Quay medan musiken han gör tillsammans med Steve Ellington är en mix av soul, pop, folk och mer beatorienterad musik. Och det funkar helt lysande i spår som *Just a Little Sign*, *Breakaway* och hudlösa *Time*. Potentialen för listframgångar finns också eftersom grabbarna just lyckas skapa en symbios mellan pop- och soul-känslighet. Låtarna är tillgängliga men samtidigt känslolösa. Det finns både charm och närhet. Förresten, var det inte så här intressant Prince lät i slutet av 70-talet och Lenny Kravitz i slutet av 80-talet?

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Ordkrig"

Playground

I pressreleasen skanderas "bästa svenska hip-hop-samlingen någonsin". Onekligen är *Ordkrig* en ambitiös rikstäckande samling som visar att svensk hiphop inte är synonymt med Stockholm. Om *Ordkrig* är den bästa samlingen någonsin låter jag vara osagt och nöjer mig med att konstatera att *Ordkrig* fortsätter i samma spår som förra årets samling *Den svenska underjorden*.

Plattan rymmer spår både på svenska och engelska och de svenska spåren känns spontant mer angelägna. Akter som Phonetik och Down South Ballers tillsammans med Glaciuze the ICY visar ändå att Sverige har engelska rimsmidare som håller god klass. Men *Ordkrig* är framförallt samlingen som manifesterar storheten hos Timbuktu, Promoe, Fattaru och Organism 12. Tillsammans med Mobbade barn med automatvapen är Organism 12 Sveriges roligaste och elakaste rappare. *Organism* är en struttig låt som blandar latinorytmer med trattgrammofon-jazz. Kanske inte det bästa jag hört från MBMA men den håller ändå svensk

världsklass och deras sätt att behandla det svenska språket sammanfattas bäst med just ordkrig. Timbuktu och Promoe från LoopTroop kommer snart att släppa ett gemensamt album, *Det sociala arvet* är en framtidsvision om deras barns syn på dem. För musiken står producentteamet Break Mecanix som också låg bakom Timbuktus lysande *T2 Kontrakultur*. Funkiga snubbar är bara förnamnet.

Bäst är Fattaru som fortsätter att imponera. *Stay Real* är en allsångsskröna med skön distans till det hårda hiphop-livet. *Stay Real* har gått på repeat hemma i två veckor. Min drygt ettåriga son skakar varje gång huvudet oavbrutet under 3 minuter och 22 sekunder. Det gör jag med.

Björn Magnusson

MARTIN CARTHY

"The Carthy Chronicles"

Free Reed/import

Det är svårt att tänka sig den engelska folkmusikens utveckling från 60-talet och framåt utan Martin Carthy. Som soloartist eller tillsammans med fiolspelaren Dave Swarbrick, i a capella-gruppen Watsons och folckrockare i Steeleye Span har han format stilar och berikat folkrepertoaren (till exempel var det hos Carthy som Poul Simon hittade *Scarborough Fair*). Hans säregna, perkussiva spel har vidgat den akustiska gitarrens möjligheter. Att höra Martin Carthy är att hitta många nycklar till ett musikarv.

The Carthy Chronicles är en box på fyra CD som visar Martin Carthy från de flesta vinklar. Varje enskild skiva har sitt tema, *Classic Carthy*, *Carthy in Company* etcetera – en vettig uppdelning som dock förts något av att den inbördes låtordningen inte följer någon kronologi. Innehållet blir därmed lite svåröverskådligt. Synd, men den utmärkte boken som medföljer är till hjälp när man vill orientera sig i det till stora delar ovanliga eller tidigare outgivna materialet. Det mesta är riktigt bra, så det är ändå ett nöje att botanisera bland de många inspelningarna. Man lyssnar och bläddrar, hoppar mellan låtarna och nickar belåtet. Men smakar det så kostar det – paketet går på rundliga £40. Men det torde väl också det enda som möjligen kan avskräcka. (Beställs från www.free-reed.co.uk/carthy/mailorder.htm)

Peter Sjöblom

BRAN VAN 3000

"Discosis"

Virgin

Första spåret, *Astound*, ger ett nästan äckligt lättsmält intryck. En enkel refrängslinga, discostudsigt och sådär himla 'gay-chic' som säljer så bra. Övergången till spår två däremot lovar med soft jungeltempo något annat. Varierat. Bättre.

Musikkollektivets första platta, *Glee*, är en skiva med imponerande bredd; hiphop, soul, pop

och en lätt touch av punk. Med mera. Att göra om samma konststycke med bibehållen känsla av helhet och experimentlusta känns näst intill omöjligt.

Vilket också en första genomlysning antyder. *Discosis* är bitvis aningen krystad för att sedan växa och ta form. Gränsen blir härfin mellan splittrad personlighet och ärligt konstnärsskap, men lutar ändå mer åt det senare. Med en doft av Daft Punk, en smula lightpop och bastanta djungelrytmer är *Discosis* en skön helhet, ibland som bakgrund. Men ofta med en påträngande rytmisk närvaro.

Evalisa Wallin

MICE PARADE

"Mookondi"

FatCat/Border

Definitivt postrock. Det låter väldigt mycket Godspeed You Black Emperor! om Mice Parade. Långa, episka låtar. Röster inspelade på gatan i främmande städer. Fast GYBE! är kanske mer ett rockband. Mice Parade är i grunden bara en person, Adam Pierce, även om han har en imponerande tendens att låta som ett helt femmannaband som står och jammar. Mice Parade tar också in fler icke västerländska influenser i den annars så vita medelklassiga postrocken, Adam Pierce visar till exempel gärna upp sin kinesiska harpa (cheng).

Ibland drar låtarna åt det väl navelskådande hållet, *Ramda's Focus* till exempel känns alldeles för introspektiv. Men i det stora hela är *Mookondi* en angenäm bekanskap som alla som gillar GYBE!, Tortoise och Fridge borde kolla in.

Henrik Strömberg

ABRAMIS BRAMA

"När tystnaden lagt sig"

Record Heaven/MNW

Äktenskapet mellan de svenska 70-tals banden November och Neon Rose har fått en avkomma – Abramis Brama. *När tystnaden lagt sig* är mycket bra och kommer säkerligen bli lika eftertraktad som första November-plattan! Debuten *Dansa tokjävets vals* från 1999 tog lyssnaren med på en resa genom det tidiga 70-talets tunga rockscen. Kompisar som Black Sabbath, Mountain och Cream var alla givna inspirationskällor men även modernare akter som Kyuss. När debuten ibland kändes tveksam och inte innehöll starka låtar hela tiden sopar nya plattan bort alla tvivel. Med bandets nya sångare Ulf Torkelson, bättre låtar och originella infallsvinklar känns det mer varierat och dynamiskt. Bandets känsla för tung blues-baserad rock med progressiva och psykedeliska inslag saknar i dagens musikklimat helt motstycke. När musiken dessutom kryddats med influenser från både jazz och folkmusik är det bara att gratulera – en svensk klassiker är född!

Thomas Olsson

NAME	Custom
GENRE	rock
EST	1997

Hits made by real people.

Returning after a success gig in Norway, Swedish rock band CUSTOM, continues to conquer the stages.

Next stop: Hultsfred Festival this summer.

Check them out on www.popwire.com

WE AT POPWIRE ARE TOTALLY DEDICATED TO DEVELOPING TALENTED UNSIGNED ARTISTS. BY PRESENTING THEIR MUSIC ON THE INTERNET WE PROVIDE OUR ARTISTS WITH UNBIASED FEEDBACK BASED ON THE REACTION OF THEIR AUDIENCE. WE ALSO HAVE AN EXPERIENCED A&R STAFF THAT PROVIDES FURTHER GUIDANCE. WWW.POPWIRE.COM

popwire

MAGNUS CARLSON

"ALLT ÄR BARA DU, DU, DU"

DET VÄRSTA AV ALLT

SAGOLAND

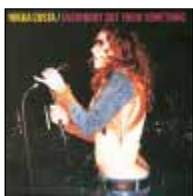
VA MED MIG

GENOM NATTEN

Nytt album ute nu!

Album

NIKKA COSTA "Everybody Got Their Something" Virgin

Uppvuxen med producerande kompositörpappa, som jobbat med bland annat Frank Sinatra och Dinah Washington, har Nikka Costa anammat en del sångteknik, det märks. Men i det sammanhang den exekveras, bidrar den ofta till en fräsch mix av elektronisk dansrelaterat komp och traditionellt instrumenterade ballader. Det känns ofta inspirerat och lekfullt utan att begränsas av hur det ska låta – sångerna får leva sitt eget liv. I de lugna avsnitten känns det som att Nikka Costa behärskar jazzgenren lika väl som rockballaden och kan lika väl rocka som hon föfts till att bita ifrån sig på scen. Uppfräschande.

Magnus Sjöberg

ANGIE MARTINEZ "Up Close and Personal" Elektra/Warner

Äntligen – en tjej som lyckas förena hip-hop, soul och r'n'b med attityd utan att verka bitchig. Angela är bara en kvinna som använder sig av sunt förnuft, fullig röst, starka latinska rötter och fingertoppskänsla vad gäller gästartister och producenter. Alla medverkar på *Up Close and Personal*; Wyclef,

Q-Tip, Busta, Snoop, Jay-Z, Kool G Rap, Big Pun, Mary J, DJ Clue, Fat Joe, Neptunes och magikern bakom reglagen, Salaam Remi. Och resultatet är lysande! Till och med mellansnacket är begåvat!

Tillsammans med Busta Rhymes skapar Angie och producenten Knowbody kanonsväng i *Gutter 2 the Fancy Ish*, riktig girl power med hjälp av Uneek i kortisen *Silly Niggaz* och i snärjande *Breathe* med Mary J Blige och La India, tuff storstadsfunk i *Live from the Streets* och sängkammarvärme i *Dem Thangz*. Jag kan skriva gott om alla plattans spår men det räcker att konstatera att låtarna är genreöverskridande och fulla av glädje, att de svämmar över av rytmer och insiktsfulla rhymes. Att Angie Martinez regerar.

Hon tackar också alla i branschen, med all säkerhet har hon deras (och vår) respekt efter denna fantastiskt inspirerade platta.

Gary Andersson

TO ROCOCO ROT & I-SOUND "Music is a Hungry Ghost"

City Slang/Border
Efter ett album på Kitty-Yo, två på City Slang och en hel hög mindre släpp på flera andra etiketter börjar konst- och musikpalindromet To Rococo Rot bli smått etablerat. Bland alla lyssningselektroexperimentalister är det kanske just TRR som jämte Autechre och Boards of Canada känts mest intressanta och nyskapande de senaste åren. Samtidigt är musiken väldigt enkel och skön att ta till sig, man kan välja den för både avslappning och tankestimulans. Och det börjar folk upptäcka. Dags då att se sig om efter en musikalisk samsarbetspartner.

Det var för snart tre år sedan, när trion turnerade i USA med förra plattan *The Amateur View*, som de träffade New York-DJ:n Craig Willingham, alias I-Sound. De lät sig imponeras av hans sätt att blanda hip-hop- och technobeats, och föreslog ett samarbete. Resultatet hör vi på *Music is a Hungry Ghost*, som utan tvekan ligger rakt i linje med tyskarnas tidigare verk. Vad man kan ana på vissa spår är en mer taktfast och monoton tendens, en malande hotfullhet som inte funnits där tidigare. De leker med stråkar och vidgar sina noggrant definierade ramar i lagom långsam

takt – vissa stunder är det nästan för väl uträknat. Men trots konstskolevarningen är To Rococo Rot en av de mer trevliga sakerna som hänt på denna sidan 1995, med eller utan I-Sound. Dessutom, vem kan motstå en låttitel som *Mazda in the Mist*?

Pigge Larsson

59 TIMES THE PAIN

"Calling the Public" Burning Heart

Fruktansvärt enkelt men ändå helt svårt. Något som borde vara helt vanlig, lite tråkig, klassisk punkrock blir här något mer. Varför är svårt att säga men det har en viss dragningskraft som tvingar en att nynna med och drömma sig bort. Jag har egentligen ingenting för sån här musik och var väl lite halvhjärtad när jag satte på skivan men det varade inte länge. Inte så man gråter av lycka, men det blir en hel del pirr i magen, man känner bara för att dra på sig kostymen och dra ut på gator och torg för lite call the public.

Tove Pålsson

ORBITAL

"The Altogether"

London/Warner

Orbital. Nu mer pop än någonsin.

Efter ett otal lyssningar har jag hittat tre riktigt bra låtar på Orbital's nya album. *Funny Break (One Is Enough)* är en klassisk Orbital-låt med vacker cyklisk sång av nya fyndet Naomi Bedford. *Doctor?* är brödernas technoversion av temat till TV-serien Doctor Who, en klar favorit från otaliga livespelningar. *Meltdown* är ett episkt mästerverk med tydliga rave-vibbar. Låten har allt; långsam TUNG bas, minst två olika breakbeats, piano-loopar, samplingar av skrivmaskiner, sirener, telefoner, krossat glas... och en så energisk och medryckande uppbyggnad att det är snart när omöjligt att sitta still.

Resten av plattan har en del gyllene ögonblick, men de överskuggas av en genomsyrande känsla av ostighet. Av någon anledning tar Orbital ljuden från 80-talets hi-nrg-pop och försöker göra 90-tals-rave av dem. Resultatet låter tunt och oengagerande. Förlegat fastän skivan är helt ny.

Vad som också irriterar är att hela *Meltdown* inte finns med på CD:n, bara DVD-versionen av albumet har den kompletta 18 minuter långa versionen. Är det någon girig skivbolagschef som inte kunnat hålla fingrarna i styr, eller vad? Vi får hoppas hela låten dyker upp på någon framtida singel.

Henrik Strömberg

THE JACK BROTHERS

"Germinal – Gammeltjo"

Manifest/Amigo

Jack Brothers kastar sig paroxystiskt mellan genrerna – på denna fjärde CD i "revolutionsserien" tar de avstamp i gammeldans. Jag säger avstamp, för naturligtvis är ingenting renodlat. Svensk folkmelodik korsas med kletzmer och koloreras med orientalska och arabiska toner.

Om detta är bästa plattan i serien eller inte är oväsentligt. Det intressanta är att Jack Brothers inte gör åtskillnad mellan musik. Vilka kulturella och sociala sammanhang musiken kommer ur spelar ingen roll. Det handlar om musikens lika värde. Och Jack Brothers formulerar det på ett så självklart och vidöppet sätt, att världsmusikens alla ansträngda stilistiska fabrikationer kommer på skam i ett enda slag.

Eller som det heter i Elmer Diktonius-citatet på omslaget: "Ge fan i teorierna, explodera! var en bit gödsel! I vilket dock det största undret sker: att något gror".

Peter Sjöblom

SOUTHERN ROCK ALLSTARS

"Crazy Again"

Record Heaven/MNW

Fyra svålda musiker med förflutet i band

som Molly Hatchet och Blackfoot som hellre sätter i sig ännu en rulltårta än gör något kvalitativt musikaliskt. Okej, visst glimtar de till ibland i spår som *Traveller* och inledande *Train of Sorrow* men snart tar den gubbiga bluesrocken över igen. Men det är klart, har man druckit runt tio bärs och inte kräver mer är det kanske spännande, även om jag hört pubband som låter 1000 gånger mer intressanta och laddade än dessa mätta sydstatsrockare i AOR-kostym.

Thomas Olsson

HI-TEK

"Hi-Teknology"

Rawkus/Playground

Reflection Eternal-producenten Hi-Tek har blivit så stor att han fått göra en skiva i sitt eget namn. Han bjuder inte på några större överraskningar utan det handlar mest om "själfull" hiphop med halvloja beats. Vid micken hörs medvetna MC:s som Mos Def, Common och Talib Kweli tillsammans med sångfåglar som Vinia Mojica och Jonell. Några spår är lite tuffare som tunga *The Illest it Gets* med Buckshot från Black Moon. Den här skivan är precis som jag trodde. Ett gott hantverk, men inte särskilt spännande.

Daniel Severinsson

SAVOY GRAND

"Dirty Pillows"

Glitterhouse/Amigo

Det går förmodligen inte att uttrycka sin hjärtesorg mer minimalistiskt än vad brittiska Savoy Grand gör. Kvartetten formar en egensinnigt sparsmakad ljudbild som domineras av Graham Langleys skira gitar-rackord och vackert klagande röst som får hjälp av försiktigt släpiga trummor och stillsamma basslingor. Stämningarna är skira och dystra och resultatet blir utsökt. Trots att Nottingham-bandet funnits i drygt tre år har man långtifrån satsat på att dokumentera sig på skiva. De har tidigare endast gjort singeln *The Moving Air/Millions of People*.

Robert Lagerström

SPÅNKA NKPG

"Volume One"

Spånka/RNB

Inte den första skivan men väl en samling av vad de discohousiga grabbarna släppt på vinyl sedan starten för tre år sedan. Spånka består av grupperna Royal Family och NBF. De senare har snygga arrangemang med roliga basgångar men kan ibland bli väl repetitiva. Royal Family glider på en soft men rivig röst som ger musiken själ medan de instrumentala låtarna har en tendens att förlora uppmärksamheten. På skiva kan den här typen av poppig housedisco bli platt och tråkig. I de två gemensamma låtarna kommer däremot glöden fram och skakar liv i höfterna. Styrkan ligger i experimenterandet medan tillsnyggandet riskerar att tappa lyssnarens öron.

Evalisa Wallin

MATTHEW JAY

"Draw"

Food/EMI

Debuterande Matthew Jay har allt som behövs för att smälta in i den brittiska singer/songwriter-genren. Den svarta, mjukt rundade luggen faller ner över de vackra, lite radda ögonen. Rösten är rak och oförstörd. Med en medveten osäkerhet som lyser i genom den transparenta huden kan han sätta många tonårshjärtan och moderskänslor i gungning. Han är given för uppgiften: en man som skriver texter om djupa lidanden och stora glädjeämnen. Enkelt att ta till sig, popmelodier i Badly Drawn Boy-anda som nästan klibbar sig fast – för att ganska snabbt rinna av. Inga spår lämnas, men smaken känns igen och lämnar glad min.

Karin Stenmar

ABRAHAM "On the Surface" JBO/V2

Jaha, nu var det dags för lite brittisk trip-hop igen. Ungefär så tänker jag när Rachel Cummings släpiga, men trots det njutbara, beats sprider sig i rummet. Hennes projekt Abraham låter extremt likt Portishead, mycket på grund av ljudbilderna men även för att hennes röst liknar Beth Gibbons sångstil. Och självklart spökar även Tricky i bakgrunden nästan.

Och trots allt så kapitulerar jag efter ett par lyssningar – *On the Surface* är grym! Jag ignorerar alla influenser Rachel må lida av, spår som *God, Back from the Freak* och *Come Live with Me* är så coola att man knäar. Plattan innehåller bara åtta spår från ett antal EP-skivor men de är alla fantastiskt funkiga. Klädsamt blyga, men definitivt funkiga. Och nästan svängiga. Två tummar upp.

Gary Andersson

16 HORSEPOWER "Hoarse"

Glitterhouse/Amigo

Från början såldes *Hoarse*, inspelad live 1998, bara genom Glitterhouses postorder-tjänst. Konsumenttrycket gjorde att den nu släpps mer officiellt. Kanske fungerade den trots allt bäst som en mer obskyr souvenir för de ettrigaste fansen. Inte för att skivan är dålig – 16 Horsepower visar som vanligt americana-konglomeratet hur ett sliderör ska dras och var banjon ska stå. Men bortsett från att soundet är mer teaterlokal än knarrig lada, så tillför *Hoarse* inte så mycket till det vi redan vet. Att David Eugene Edwards är en eldig sångare och att bandet vet hur man leder åldriga rottrådar in i nuets jord. Och att deras covers är oväntade men precis utvalda, som *Bad Moon Rising*, *Gun Clubs Fire Spirit*, och Joy Divisions *Day of the Lords*.

Peter Sjöblom

SLIMM CALHOUN "The Skinny"

Aquemini/Warner

Slimm kommer från Atlanta. Alltså kan han med sin grötiga dialekt rimma nästan vilka ord som helst. Slimm är också nere med världens kanske bästa hiphop-grupp, Outkast, som hjälpt till att producera. Alltså är det futuristisk funk som Slimm flyter över. De första tre spåren (*Red Clay*, *This Young G* och *Well*) är helt lysande. Men efter ungefär halva skivan tröttnar jag lite. Musiken låter för mycket "som Outkast fast mera bounce och sämre" och Slimm är inte en så grym MC att han klarar att hålla mitt intresse uppe i lugna låtar som *Worldly Ways*. Det betyder dock inte att detta är dåligt, för *The Skinny* är helt klart ett av årets mest intressanta album hittills.

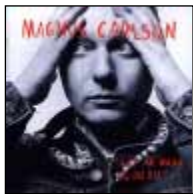
Daniel Severinsson

SHAVER "The Earth Rolls On" New West/Playground

Stackars Billy Joe Shaver. Den ärrade gamle kämpen förlorade först sin fru och därefter sin son och står övergiven kvar och betraktar livet som rusar förbi. Shaver är ett proffs som sjunger med stor närvaro och skriver väldigt bra låtar. Med andra ord är det inte det minsta underligt att 60-åringen har gjort ett kraftfullt album, vilket tillägnas sonen Eddy som här för sista gången låter elgitarren forma farsans sound. Bästa låten är starka *I Don't Seem to Fit Anywhere*.

Robert Lagerström

MAGNUS CARLSON "Allt är bara du, du, du" Warner

Jag vill ta Magnus Carlson till min famn och bara krama honom. Trösta honom och säga att tillvaron här på jorden inte är så

hemsk som han sjunger om. Texterna är så självutlämnande och nakna att man rodnar. "Jag kunde vara stor och stark nu är jag bara inget alls/Vad fan ska man med kärlek till?/Det blir ju aldrig som man vill."

Magnus Carlson skriker ut saknaden efter kärlek och värme. Han berättar precis hur det känns att bli övergiven och lämnad. Lämnad som en disktrasa. Fuktig och illaluktande av matrester, vin och aska från kvällen före. Och dagen efter, den stora tomheten och tystnaden. Tv:s skimmer fram till småtimmarna med *Hunter* eller ett UR-program om drejning.

Om Håkan Hellströms platta är stor så är *Allt är bara du, du, du* enorm. Skönt kompad av medlemmar från Soundtrack of Our Lives blir Magnus Carlsons låtar till stor konst. Lite pop, lite rock och mycket hjärta. I vissa stunder sticker vemod. Det här är kanske årets mest outhärliga skiva. För att Magnus Carlson visar att efter regn kommer solen, bara man orkar vänta.

Per Lundberg G.B.

VERT "Nine Types of Ambiguity" Sonig

Brus och gnissel. Men också vackra melodier. Vert tror inte på att göra det lätt för lyssnaren, men den som kommer förbi de okonventionella ljuden blir rikligt belönad. *Nine Types of Ambiguity* innehåller nio spår med elektroniska vandringar längs stranden, över skrotupplaget, in på det nedlagda tivoli. Av döma av titlarna har Adam Butler mest gjort skivan för att han var uttråkad (*The tide comes in and then the tide goes out*, *Somewhere between here and last week*, till exempel), men det tror jag är en allvarlig missbedömning. Vert lägger ner hela sin klassiska träning i låtarna, och resultatet kan låta som en korsning mellan Peter Greenaway, Steve Reich och Vladislav Delay. Teman som upprepas och muterar. *Last Night from a Bus I Saw* börjar i ett fragment av ett poem, går över i ett fint, melankoliskt pianostycke, försvinner in i distat crescendo, och kommer ut som ett upplyftande stycke med dragspel. Ibland närmast ambient, ibland med ett skönt breakbeat, Verts album lämnar inte lyssnaren oberörd.

Henrik Strömberg

HANGNAIL "Clouds in the Head" RiseAbove/MNW

Debutplattan *Ten Days Before Summer* från 1999 lämnade mig tämligen oberörd, bandets rock i fotspårerna efter Motörhead, Sabbath, AC/DC och Zeppelin kändes som en axelryckning. Uppföljaren är fräschare. Inledande *Slowhead* är en rivig stonerakt med nedstämda vildsvins-bökande riffgitarer, taktfasta trummar och Harry Armstrongs, om än enformiga, rock-doftande stämman. Överhuvudtaget känns anslaget säkrare, låtarna är bättre och bandet vågar numera ta ut svängarna. Även denna gång är det Dave Chang (Orange Goblin) som står för produktionen, men nu på ett mer genomarbetat och variationsrikt sätt. Han har inte satsat allt krut på ett blytungt sound utan förstår vikten av att lyfta fram melodierna och de musikaliska skiftningarna, vilket inte minst framgår i Sabbath-stinkande *The Watcher* eller småmysiga *Gone*.

Thomas Olsson

DIVERSE ARTIST "Hypercity: Forcetracks Mixed by Andrew Weatherall" Forcetracks/Border

För ett tag sedan startade Force Inc./Mille Plateaux ett housebolag, Forcetracks, som nu gett ut ett antal hyllade tolvor med technoinspirerad house. Istället för den vanliga samlingsplattan har Forcetracks

låtit Andrew Weatherall mixa ihop sina favoritlåtar från bolagets back-katalog. Artister som MRI, Safety Scissors och Crane AK får bidra med flera låtar, men också Håkan Lidbo, Dirk Diggler och Luomo (Vladislav Delay) finns representerade. Det här är bland den bästa house som ges ut idag, och Weatherall har gjort ett gott jobb med att sammanställa skivan.

Henrik Strömberg

JOHN HERMANN "Smiling Assassin" Fat Possum/MNW

Ännu en debutant på numera legendariska Fat Possums label. Den här gången handlar det inte om en väderbiten färgad man i sextioårsåldern, John Hermann är en vit kille som lirar alt-country med hilli-billykänsla. Rätt så slätstrukt framfört tillsammans med bröderna Dickinson från North Mississippi Allstars. En parentes i ett skönt artiststall.

Per Lundberg G.B.

PLEXIQ "20 000" Clearspot/Border

På debutalbumet *Blech* var Plexiq ett rätt lovande band. Den tyska kvintetten blandade lekfullt olika dansmusikstilar, fick producenthjälp av Thomas Fehlmann och gjorde ganska egensinnig musik. Tyvärr har bandet aldrig nått upp till den nivån igen. Här kör man på i invanda hjulspår och får ihop en del hyfsade låtar. Spår som tyvärr ofta förstörs av Marcus Exs sång som har förmågan att förvandla sjuksa grooves till ointressanta slagdängor.

Robert Lagerström

SHYHEIM "Manchild" Wu International/MNW

Shyheim är ungutuppen i Wu-Tang-kollektivet och på *Manchild* visar han framfötterna rejält. Snärjande pianoslingor, hårda beats och tuffa rim finns i överflöd men det blir aldrig patetiskt. Shyheim har nämligen en uppriktighet i det han gör, han har närvaro. Och plattan låter rå och oslipad som en riktig gatuprodukt.

Första spåret *I Declare War* anger tonen direkt med hotfull ljudbild och textmässigt angrepp, men låtar som titelspåret och *Unconditional Love* är riktigt souliga. Bäst är pompösa *Verses from the Arsenal*, *Am I My Brothers Keeper* tillsammans med Meth som aldrig gör dåligt ifrån sig och sköna skrönan *Crime Story*.

Gary Andersson

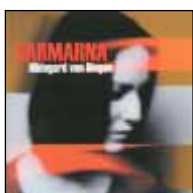
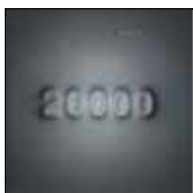
TICON "Rewind" Digital Structures/Cosmophilia

Musik blir tråkig när den är förutsägbar. När man inte blir speciellt förvånad. Trance/techno förvånar sällan. Oftast är det ett beat som envetet hamnar sig in i ryggmärgen och får dig att börja dansa. Ticon är ett undantag. Fastän du vet vad som ska hända redan efter tio sekunder av första spåret så blir det inte tråkigt. Man gungar lydigt med tills sista tonen klingat ut. Ticon bryter inte någon ny mark, men det är ändå så pass bra gjort att det kul att flumma runt till ungefär en timmes dunka-dunka.

Per Lundberg G.B.

GARMARNA "Hildegard von Bingen" Massproduktion

Musiken blir ibland lika galen som Stefan Brisland-Ferner ser ut att vara på scenen med sin vevlira. På Garmarnas nya skiva utgår de ifrån abbedissan Hildegard von Bingen, som verkade under 1100-talet, och samarbetar med housekillen Eric S. Samarbetet mynnar ut i en houserytmisk folkmusik, sjungen på latin. Bingen såg ord och musik som en helhet, inga direkta uppreningar förekommer utan arrangemanget

lever sitt eget liv utan att ta hänsyn till traditionell låtuppbbyggnad med upprepningar.

Lyssnaren blir utelämnad till musiken jämfört med bandets tidigare plattor där texten är mer central. Houseinfluenserna får stort utrymme med roliga skruvar och tempohöjande rytmer. Särskilt i skivans fjärde spår *O frondens virga*.

Det som låter sej anas i skivans första spår växer sig så småningom större, en slags folkmusik med houseknorr. Lyssningen blir intressant med många oväntade stegringar och ett klart dansant tema, på flera sätt. Men ibland låter det för mycket projekt och remix över produktionen, som en halv varm och ytterligare en halva house. Korsbefruktningen lever men hade mått bättre av en mer konsekvent sammanslagning.

Evalisa Wallin

RANDY "The Human Atom Bombs" Burning Heart

Norrländspojkarna har gjort det igen! Det här är något av det bästa jag hört på länge. Randy har visserligen dragit ner tempot men ändå är det så bra att det bara inte finns. Det finns skivor som växer och blir bättre för varje gång man lyssnar, och *The Human Atom Bombs* är en av dem. Det är en öm finne i örat och en rak höger mitt i mellangärdet på alla som har hjärtat på fel ställe. För oss andra är det en kick som får oss att flyga och kasta gatsten på systemet. Det kan kallas uppvigling av vissa, men det här är texter som man bara önskar att man kom på själv. En ny, lite lugnare revolt men ändå lik förbannat kompromisslös, precis som det ska vara. Bort med allt skitsnack om regler för hur hardcore, skatepunk – ja ni vet resten – ska låta och se ut. Detta är äkta vara, allt annat är lögn.

Tove Pålsson

THE DANIELSON FAMILIE "Fetch the Compass Kids" Secretly Canadian/Border

Två händelser under Daniel Smiths uppväxt kom att spela en avgörande roll för såväl honom själv som hans syskon. I sjunde klass, när han var tolv år gammal, uppäckte han collegieradio. Efter att företrädevis vägläts av The Beatles och Bob Dylan, öppnades hans ögon av post-punk, new wave och The B-52's. Och, inte minst, The Pixies.

Den andra händelsen, antagligen den mest betydelsefulla av de två, inträffade när Daniel 1993 skulle påbörja sitt sista år av Mason Gross School of the Arts vid Rutgers University.

Då erövrade Jesus hans hjärta.

Tillsammans med sina fem syskon, samt en "adopterad" medlem, bildade Daniel året därpå The Danielson Familie. De klädde sig i sjuksköterskeuniformer för att påminna publiken om det själsliga helandet som ägde rum under deras väckelseliknande konserter.

Till sitt examensprojekt konstruerade Daniel en sångcykel på 24 böner som underligt melodiskt skruvade barnvisor, och lät sin egen aggressivt pipande röst bära det positiva kristna budskapet. Inspelningarna från bandets repetitioner släpptes kort därefter som *A Prayer For Every Hour*. Den kristna musikpressen avskydde det, men examensprojektet fick högsta betyg.

Sju år, fyra album och två nya medlemmar senare står betyget kvar oförändrat.

Dan Andersson

DIVERSE ARTIST "Hip Hop Classics Vol. I" Rawkus/Playground

Rawkus Records har bara funnits i drygt fem år och förknippas så hårt med under-

jorden att folk skriker sell-out så fort de råkar sälja lite skivor eller signar en artist som redan är känd. Detta album ska vara något slags bokslut över den tid som varit. Skivan är jättebra men jag förstår inte hur man gjort urvalet. Först är det några spår från tidigare vinyl-släpp. Sedan blir det greatest hits med Black Stars *Definition*, Company Flows *Vital Nerve* och The High and Mightys *B-Boy Document '99*. Fast med Pharoahe Monch har man valt *Official* framför *Simon Says* och från första *Lyrists Lounge* saknas superhiten *Body Rock*. Kanske tyckte man att det räckte med Mos Def på fem (!) av de tolv spår. Tyvärr utnyttjar man inte CD-formatet utan nöjer sig 53 minuter musik. Samlingar är ju de enda skivor som brukar vinna på att vara riktigt långa. Förresten, ytterligare en Rawkus-samling? Sell-out!!!

Daniel Severinsson

INDIA.ARIE "Acoustic Soul" Motown/Universal

Titeln på skivan beskriver ganska utmärkt hur det låter. *Acoustic Soul*. Möjligtvis skulle man vilja lägga till "and fucking good songs".

India.Arie – en 25-årig svart singer/songwriter från Denver med sina musikalska rötter lika mycket i folkmusik som hos Stevie Wonder – har just riktigt bra låtar. Singeln *Video*, med det åh så angelägna ställningstagandet mot utseendefixeringen bland kvinnliga soulartister, är ett av skivans minst intressanta spår – fast om det är en sådan låt som krävs för att de som tokvomerar så fort de ser Janet Jackson på MTV ska intressera sig för en ny kvinnlig svart artist så är det naturligtvis ett lysande singelval. Den smärtsamt vackra kärleksförklaringen i *Ready for Love* och den magnifika *Nature* är låtar som ingen borde få missa i vår.

Thomas Nilson

BJÖRN OLSSON "UPA" Amigo

Vet inte riktigt var man har den här killen musikaliskt, och det är väl förmodligen medvetet från hans sida. Förra plattan hade en del Bo Hansson-vibrationer och det sitter delvis i här också.

Alla låtar är med i två versioner och de är i stort sett identiska. Första låten har den lysande titeln *Schweinest*. En vansinnig melodislinga som upprepas till förbannelse kompad av någon åttitalssynt. *Tema IV* och *1995* är behållningen där den förstnämnda skulle kunna vara soundtrack till en svartvit tysk 30-tals-film. Vackert. I *1995* smyger det omkring vissa Soundtrack of our lives-harmonier i bakgrunden. *Hello!* skulle kunna vara hämtad från någon sjutitals-teve-serie. Sådär fortsätter det och visst är det annorlunda och ibland spännande, men bra? Nja, snarare skön bakgrundsmusik.

Jonas Elgemark

APPENDIX OUT "The Night is Advancing" Drag City/Border

Alasdair Roberts släppte nyligen en solo-platta med ett knippe brittiska folklåtar. Trevligt visserligen, men hans Will Oldham-komplex läste låtarna i ett lite obekvämt grepp. När han onger sig med sina Appendix Out har musiken fortfarande en air av traditionellt sångsmide. En del känns fortfarande lite anemiskt, men låtar av kalibern *The Graves of Lebanon* och *Hexen in the Anticyclone* bär upp plattan.

Peter Sjöblom

BRICK "Automan" A West Side Fabrication

De vore lögn att fortfarande påstå att Brick är Sveriges Shellac. De har kanske

varit nedtryckta av Albini-krav men det är inte som mest påtagligt nu. Istället har möjlig luft inhalerats från slitna Converse och riffen står som spön i backen, hårda och stundom behagligt skeva men oftast på ett ganska traditionellt oldschool-hardcore-sätt. Dead Kennedys, sena Black Flag och visst, en liten dos Shellac hörs. Riff i all ära, men i längden kan det bli jobbigt.

Gitarristen Patrik Instedt har tagit över sångmicken och gör det bättre än vad jag hoppats, inklusive brickig Jonny R-accent. Men *Automan* känns lite feg, lite snäll. Stundom svängig, vilket är något som annars bekämpats. Men spelar det någon roll? Att mysa är alltid trevligt och jag har en stark känsla att allting ordnar sig live.

Fredrik Eriksson

ASH "Free All Angels" Infectious/Edel

Intensiteten och attacken från fem år gamla *1977* kan fortfarande skönjas på *Free All Angels*. Tim Wheeler sjunger ännu med längtan i rösten. Och Tim och Charlottes gitarrmattor ligger där de ska medan Mark & Rick i rytmsektionen pum-pa-på.

Singeln *Shining Light* är bra, *Burn Baby Burn* är en Ash-stänkare (nästan) i klass med *Oh Yeah* och *Candy* är ett lyckat balladför sök med fina stråkar. Och så kompakta dängan *Pacific Palisades* förstås. Plus punkiga *Shark*. Och givetvis ska en låt heta *World Domination*. Dessa slynglar verkar vilja ploga sin powerpop-fåra ett tag till. Det är trevligt.

Gary Andersson

THE SIXTH GREAT LAKE "Up the Country" Kindercore/Border

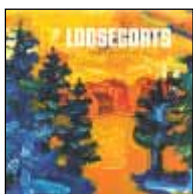
När den amerikanska trion The Essex Green samarbetar med två kollegor uppstår musik som nästan kunde vara tillverkad för 30 år sedan. En tillbakalutad blandning av klassisk 60-talsrock med stark dragning åt country, i samma anda som The Band, Greatful Dead och The Byrds. Sålunda är ord som nyskapande inte det första man tänker på. Men kvintetten skriver otroligt bra låtar, får till en skön känsla och gör ett starkt album. En skiva som inte ligger långt i från retrobandet Beachwood Sparks debut från i höstas.

Robert Lagerström

MULTICAST "Rural Sessions" Obliq

Låtarna på *Rural Sessions* bygger från en bas av Global Communication-lika ambient-landskap, och adderar olika texturer och rytm-strukturer. Albumet börjar med den okaraktäristiska *Phosphene*, snygga sprakande ljudfragment à la Vladislav Delay eller Pole. Andra spåret bygger istället på dallrande gitarrsträngar och mörka techno-liknande basgångar. Sedan kommer *Tropicalada* som lyckas sätta calypso-smak på ett långsamt mullrande ambient-spår. På fjärde och femte spåret återkommer elgitarrar för lite mer Steve Hillage-liknande drillande. På den vägen är det. Jag märker att jag reagerar på samma sätt på Multicast som på System 7, jag gillar elektronik- och rytmelementen i musiken, men jag får en allergisk reaktion mot de vinglande gitarr-styckena. Gruppen Dead Hollywood Stars sammanförde gitarrer och ambient musik mycket bättre på albumet *Gone West*. Till försvar måste dock sägas att på sista spåret, 24 minuter långa *Laura*, lyckas Multicast skapa ett imponerande atmosfäriskt epos. Mer sånt, mindre gitarr-onani, tack.

Henrik Strömberg

LOOSEGOATS "Her, the City et al"

Starttracks

Christian Kjellvander framstår allt tydligare som en stor låtskrivare och fantastisk sångare. Efter att i höstas ha rumlat runt med sin bror i Songs of Soil återgår han nu till sitt ordinarie band Loosegoats och utvecklingen går framåt. Föga kunde man ana att Loosegoats som började som mer eller mindre Archers of Loaf-kopior, skulle utvecklas till det här. Klassisk rock. Neil Young lurar inte vassen utan står bredvid och stryker flanellskjortor. Det märkliga med både den här och förra skivan *Plains, Plateaus and Mountains*, är att de lyckas, i den uramerikanska rocktradition som de ändå rör sig i, komma på rätt sida om klyschorna och skapa ett eget väldigt loosegoatskt uttryck. Mycket ligger i Christians röst. Till och med när han ger sig in på vanskliga falsetteskapader sitter den som en smäck. Men jag tror att det lika mycket sitter i den avslappnade attityden till det stora landet där borta, som i många svenska fall framträder endast i en förvirrad korsbefrukning emellan *Sex and the City* och Sergio Leone. Det blir bättre och bättre för varje gång. *Her, the City et al* är inte perfekt men förbannat mycket bättre än mycket annat.

Fredrik Eriksson

HENRY ROLLINS "A Rollins in the Wry"

SPV/Playground

Henry Rollins som spoken word-artist är precis lika mycket hardcore som någonsin Rollins Band eller Black Flag. Det rockar och svänger, den kokande svadan är smittande. Han raljerar över Lewinsky-affären (CD:n spelades in för två år sedan), disslerar med huggtandad humor mäns relationer till kvinnor, ironiserar över sig själv som amerikan på besök i Jerusalem, etcetera. Men det är inte någon lam ståuppkomik med plumpa gags, även om Rollins hela tiden beredd att dra ner gapskratt. Det är historier och reflektioner berättade fritt ur hjärtat, med en så briljant framställning att det lätt håller för att lyssna på upprepade gånger.

Peter Sjöblom

KING DJANGO "Reason"

Hellcat/MNW

Kungen börjar plattan med att spela partytyska med en hel del rockriff. Energi och driv finns i överflöd men när reggae och ragga tar över, som i *Nex Season* eller känslosamma *Never Try*, känns det ännu bättre. Lite mindre hysteriskt. Svängiga *I Got a Ride* är också superskön, liksom de flesta spår. *Reason* är helt enkelt en rejäl må-bra-platta med en massa goda vibrationer. Dags att upptäcka?

Gary Andersson

JOHNNY CASH "Man in Black – The Very Best of Johnny Cash"

Columbia/Sony

Jag kan känna stolthet över att ha sett en levande legend som Johnny Cash live. Även om själva konserten i sig inte var så himla kul, så har jag ändå gjort det. Men vad jag starkast kommer ihåg var att hans röst var så otroligt stark och djup. Och när han framförde *Ring of Fire* så sjöng han från botten av sin själ och jag trodde varje ord han sa och varje rörelse blev magiska gester som trollband hela publiken.

En av förra årets bästa skivor gjorde Johnny Cash. En skiva med bara covers. Där valde han att spela in låtar av Nick Cave, Tom Petty och Will Oldham. Som stort U2-fan föll jag nästan av stolen när jag hörde hans version av *One* – kommentarer överflödiga.

Det har gjorts otaliga samlingsplattor

av mannen i svart och jag vet inte om denna är bättre än någon annan. Men på *Man in Black* finns nästan alla låtar du behöver. Livespår som *Folsom Prison Blues* och avslutande *Me and Bobby McGee* som är inspelad på Österåkeranstalten nån gång i början av sjuttioalet. Oumbärliga låtar som *I Walk the Line*, *A Boy Named Sue*, *Wanted Man*, *Highway Patrolman* och *San Quentin* finns givetvis med. Det är lätt att förstå varför Johnny Cash är så stor. Han är en levande legend.

Per Lundberg G.B.

VIKTORIA TOLSTOY "Blame it on My Youth"

Kaza/EMI

Hon uppträder för utsålda hus och har blivit en av de mest uppmärksammade sångerskorna på den svenska jazzscenen de senaste åren. Hon har hunnit med en hel del sedan debuten 1994 då skivan *Smile, Love and Spices* släpptes. Att släppa en skiva på legendariska Blue Note säger också en hel del om nivån och kvaliteten. Året var 1997 och skivan, producerad av Esbjörn Svensson, hette *White Russian* och blev varmt mottagen av både press och publik.

Blame it on My Youth heter Viktorias senaste fulländare på vilken hon tar ett tydligt steg mot en mer renodlad jazzstil. Skivan utgör en rad tolkningar av kända textförfattare/låtskrivare som den amerikanska jazzmusikens främsta kompositör Horace Silver och den store Elvis Costello. Men det blir inte riktigt rätt, projektet känns lite för svårt, rösten räcker inte till. Ett lysande samspel av Jakob Karlzon (piano), Mattias Svensson (bas) och Rasmus Khilberg (slagverk) ger all tyngd åt en skiva som tyvärr inte når upp till hennes tidigare utgåvor. Det kanske krävs en Esbjörn som styr upp.

Karin Stenmar

JOHN PHILLIPS "Pay Pack & Follow"

Eagle/Playground

Det är mycket som har stått i vägen för Papa Johns karriär. Drogberoende, sjukdomar och en fångelsevistelse har gjort att hans självbetitlade soloplatå från 1970 egentligen inte har fått någon uppföljare förrän nu.

När han i mitten av sjuttioalet hängde med Mick Jagger och Keith Richards så var det inte bara party som gällde, en del inspelningar gjordes också. Ur dimman kom *Pay Pack & Follow* och även om inte alla låtar håller lika hög klass som underbara *Mr Blue* och *Sunset Boulevard* så älskar jag den här plattan från första till sista låt. Vissa artister har bara något som knockar en så fort de öppnar munnen. John Phillips, mest känd från The Mamas and the Papas, har en röst som gör att allt bara stannar upp. Keith gör grejer som skulle kunna vara hämtade från *Let it Bleed* och överlag verkar Stones-medlemmarna vara på topphumör. Och mästern Johns närvaron verkar vara alla inblandade till lags. Det här är musik som lever och spritter.

Den 19 mars i år dog han i sviterna av njur- och hjärtproblem, 65 år gammal. Mamas and the Papas i all ära, men det är så här jag allra helst vill minnas honom.

Jonas Elgemark

BACKYARD BABIES "Making Enemies is Good"

RCA/BMG

Från sleaze 1994, garage-punk'n'roll 1998 till polerad listrock 2001, Backyard Babies är idag en produkt som ska säljas. Konceptet påminner om senaste Hellacopters; storbolag med affärsmän i bakgrunden, polerad produktion, catchiga refränger och allsångskörer. De vassaste

kanterna är bortslipade, stjärkarna är nedskruvade till åtta istället för elva.

Singelvalet *Brand New Hate* är en genialisk powerpunk-dänga där refrängen sätter sig som tesa-tejp i skrevet och luktar Kory Clarke och Warrior Soul. Ljuvligt, även om det bitvis tenderar att låta Sator. När suveräna *Total 13* ställde alla spjäll på vid gavel känns nya mer anpassad. Rockrökarna i form av *Payback*, *The Kids are Right* och *Too Tough to Make Some Friends* är alla högoktaniga yrväder där Cramps och Ramones andar hälsar på. Men i takt med framgångarna har även självförtroendet vuxit, hur förklarar man annars en låt som *Ex-Files* med samplingar från Infinite Mass? Dregens debut som sångare kommer på Cult-inspirerade *Star War* och när han sen fyller på med ett äkta Billy Duffy-solo på *The Clash*, ler jag fönöjsamt. Men Backyard är först och främst ett liveband, att lyssna på nya plattor för tankarna till ett instängt djur – släpp ut det!

Thomas Olsson

ALESSANDRO CATENACCI

"Trip to Salvador"

Independent Music Group

Denna tripp innehåller åtta ej namngivna instrumentala låtar som jag ibland gäspar åt och ibland finner suggestiva. Rytmer och basgångar behångs med klanger och figurer, tempo och laddning skiftar. Tankar om en film frammanas inte bara av albumtiteln. Riktigt snyggt gjort faktiskt. När musiken genererar konkreta bilder och stämningar är *Trip to Salvador* magisk, tredje och fjärde spåren är speciellt starka, men ibland saggår musiken och man vill zappa.

Inte perfekt, men nästan.

Gary Andersson

R.E.M. "Reveal"

Warner

Förra plattan, *Up*, visade ett band som förlorat några av sina referenspunkter; medlemsmässigt och delvis också musikaliskt. De var troligen nödda att nyorientera sig om de alls skulle kunna fortsätta som band. *Reveal* däremot låter precis som R.E.M. "ska" låta. Lite fegt undviker de att kämpa både för och emot. Det låter tryggt. Trallvänligt. Ointressant. Det är bara under några försmädligt korta ögonblick som musiken möts i dissonanser (som i bästa låten *Disappear*) eller svävar i vad som kunde vara en fruktbar osäkerhet (som i början av *Saturn Return*), och det räcker inte.

Reveal är precis den skiva som jag önskar R.E.M. hade vågat låta bli att göra.

Peter Sjöblom

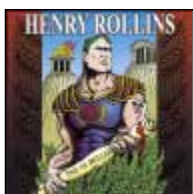
ALASDAIR ROBERTS "The Crook of My Arm"

Secretly Canadian/Border

Vad kan man skriva om en skiva som inleds med att en dov mansröst, ackompanjerad endast av en melodiskt plockande akustisk gitarr, sjunger att han är en "poor young girl"? Läggs därtill att denna stackars unga flicka söker efter en viss Lord Gregory, illegitim far till hennes nyfödda barn, och intrigten tätnar. Gregory har emellertid gett sig av för att söka en fru ur de högre klasserna och historien slutar, som många andra skillingtryck, i ond bråd död.

För det är naturligtvis skillingtryck det är fråga om när Alasdair Roberts i och med *The Crook of My Arm* solodebuterar för Indiana-etiketten Secretly Canadian. Skillingtryck, ballader och folkvisor från England, Skottland och Irland. Historier som oftare än inte handlar om kärlek, som inte sällan slutar med död, och som berättas med så enkla medel som en gitarr och en melodi.

Det är inte första gången Ali Roberts

gör en avstickare från Glasgow och sitt ordinarie band, Appendix Out, för att bidra till bröderna Swansons skivbolag. Senast ackompanjerade han Jason Molina på Songs:Ohias *The Lioness*. När han nu debuterar som soloartist genom att samla sina favoriter ur Storbritanniens rika utbud av folkvisor, kan man inte annat än betrakta skivan med en hälsosam dos skepticism. Vilken relevans har det här idag?

Fast det är förstås att angripa skivan från en trist akademisk infallsvinkel. Egentligen, om man tänker efter, har ämnesområdena som avhandlas inom pop-musik idag inte utvecklats så mycket sedan dess. Dessutom rör det sig om melodier som med flera sekel överlevt sina idag tämligen okända kompositörer. Hejdlöst smittsamma melodier, bevisligen.

Dan Andersson

HOWE

"Confluence"

Thrill Jockey/Border

Jag älskar verkligen Howe Gelbs solodebut *Hisser*. En härligt opretentiös historia som sjuder av lekfullhet och är fullproppad med mystiska stämningar och undersköna melodier. När nu frontfiguren från Giant Sand och OP8 presenterar album nummer två blir resultatet inte riktigt lika lysande.

Stilen är förstas egensinnigt gelbsk men känns mindre experimenterande och något mer anspråksfull. Det innebär naturligtvis att *Confluence* är en skiva värd att lyssna på men den som aldrig tidigare hört amerikanen bör i första hand ta sig an debut.

Robert Lagerström

THE NOMADS

"Up-tight"

White Jazz/MNW

Grattis Nomads! Under tjugo års tid har ni gjort underbar musik. Det finns faktiskt inte så mycket att säga än just grattis och tack för alla år. Nya *Up-tight* skiljer sig inte så mycket från vad de gjort tidigare. Nomads låter som de alltid gjort. Garagerock som luktar skinnjacka, Converse-doja och oljeblandad bensin. Ett band som Nomads behöver inte förnya sig speciellt mycket, det räcker och blir över med Niks röst och Hasses gitarr.

På *Up-tight* finns en hel knippe parfyltar som definitivt håller högklass, *Can't Keep a Good Man Down* och *Top Alcohol* för att nämna några. På Hultsfreds-festivalen kommer Nomads att få ta emot fansens födelsedagspresent. Missa inte det!

Per Lundberg G.B.

RISE AGAINST

"The Unraveling"

Fat Wreck Chords/Border

Adrenaliiiiiii!!! Jo tack, det flödar friskt genom denna alldeles utmärkta debutskiva från Rise Against. De har lyckats med blandningen hardcore och poppunk vilket är en konst i sig för att inte, numer, låta som ett B-band med amerikanare i shorts som är blöjhårda på MTV. Kaxiga pojkar i små kläder som kan sjunga skiten ur vem som helst bara de lägger den sidan till. Det är konstigt att det inte har hörts något på den här sidan Atlanten förrän nu. Rise Against har ändå röjt loss på scenen ett bra tag. Nu har de i alla fall fått tummen ur och ska snart ut och erövra världen och få kidsen att vakna. Och vaknar, det gör man.

Tove Pålsson

DEPECHE MODE

"Exciter"

Mute/Playground

Det var rätt spännande att få höra att Mark Bell producerat nya Depeche Mode-plattan. Mark Bell, som i LFO medverkade till technoklassiker som *LFO* och *Tied Up*, som hjälpte Björk till nya höjder som pro-

ducent på *Homogenic* och *Selmasongs*. Problemet är att Mark Bell gärna håller musiken ganska enkel, och lämnar åt sången att bära låtarnas melodier. Det funkar med en så karismatisk sångerska som Björk, men Dave Gahan, och i synnerhet Martin Gore, kan nog behöva lite hjälp.

De inledande tre låtarna på *Exciter* är också förvånansvärt svaga. De kommer aldrig igång riktigt. *Dream On* låter mest som *Personal Jesus* light – nu 50% mindre känsla. *Shine* och *The Sweetest Condition* vill jag mest glömma. Sedan kommer bal-laden *When the Body Speaks*, och den är överraskande bra. En mullrande bakgrund, en snyggt plinkande gitarr, stråkar och Dave Gahan som verkligen får bevisa att han lärt sig sjunga. Det är först på nästa låt, *The Dead of Night*, som skivan verkligen kommer igång, och det med ett mist-lursalarm, superdistad elgitarr och ett drivande techno-beat. Det är när musiken engagerar så här som man slutar bry sig om vad Gahan faktiskt sjunger. För vad som kraftigt sänker *Exciter* är Martin Gores patetiska texter. "Follow our stars under a painted sky"? Med tanke på att Gore är i 40-årsaldern känns det ju inte så kul att han fortfarande håller på med pubertal poesi. Det verkar dessutom som inspirationen börjar tryta, flera av texterna låter som nya versioner av gamla sånger. Skivans definitiva bottenknapp är ändå *Breathe*, en orgie i kalkonaktiga grötrim.

Bland de övriga låtarna på plattan är främst *Free Love*, *I Feel Loved* och *Comatose* bra, med en fungerande kombination av sång och musik. Men det räcker inte, *Exciter* är som bäst halvbra. Eller halvdålig.

Henrik Strömberg

DESTINY'S CHILD

"Survivor"

Columbia/Sony

Har någon artist gjort så konsekvent lysande singlar som Destiny's Child de senaste två åren? *Bills, Bills, Bills*; *Say My Name*; *Jumpin', Jumpin'*; *Independent Women Pt.1*... nja, möjligtvis Eminem. Destiny's Child gjorde dessutom ett utmärkt album, *The Writing's On the Wall*, för två år sedan – det är framförallt med det i åtanke som uppföljaren *Survivor* är en besvikelse.

De två suveräna singlarna *Independent Women Pt.1* och *Survivor* inleder skivan och de är överlägsna allt som följer. Jo, det finns bra låtar, men ingenting som glimrar till särskilt mycket. Ingenting som vittnar om att det här skulle vara en av samtidens största soulgrupper. Och de där Disney-bal-laderna på slutet är väl bara med för att de ska vara det. Fast deras imponerande rad av singlar har förstärkt redan säkrat deras plats i soulhistorien. Och om 20 år kommer massvis av mer eller mindre suspekta upplagor av Destiny's Child turnera jorden runt. Vid det laget bör det ju finnas gott om fattiga medelålders sångerskor som var medlemmar i den riktiga gruppen i en kvart eller så.

Thomas Nilson

WINDY & CARL

"Consciousness"

Kranky/Border

Gitarrbaserade soundscapes sirliga som sjörök eller tjocka som dunkel dimma. Amerikanska Windy & Carl klarar det bättre än många – här finns både själ, hjärta och rörelse. Det instrumentala dominerar vilket är en fördel, då Windys fjäderlätta sång egendomligt nog fräntar musiken en del av sin mystik.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Nice Up the Dance"

Heartbeat/Playground

När tolvtummar kom på 70-talet blev reggaeproducenterna mer än lyckliga. Nu

kunde man förlänga en populär låt, addera tunga instrumentala partier och förhoppningsvis förmå den att bli en hit på dansgolven. Ge låten en andra chans. När nu Heartbeat ställer samman åtta spår från Studio One, vilka aldrig tidigare funnits på CD, blir man lika glad som vilken producent som helst. Samtliga låtar är riktiga guldkorn, ingen är kortare än sju minuter och alla förädlas av det innehållsrika extra omfånget. Bland artisterna hittas stjärnor som Horace Andy, Freddie McKay och Alton Ellis samtidigt som den inte helt okände Clement S Dodd stått bakom spakarna. Det här är ren lycka!

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Bajen Forever"

EMI

Jag är absolut inget fan av Hammarby. Jag ska inte säga att jag hatar Hammarby, snarare ogillar jag dessa klämckäcka söderkisar. Som på något underligt sätt framställs som hela svenska folkets lag. Den här skivan borde aldrig ha getts ut kommersiellt. *Bajen Forever* borde istället ha stannat inom supporterklubben. Förra året gjorde Djurgården en liknande skiva. GAIS har gjort en. Malmö har en och IFK Göteborg har visst en på gång också. Jag säger bara för helvete ge er! På *Bajen Forever* har initiativtagarna lyckats samla ihop "gräddan" från Söderstadion; Teddybears, Petter, Rolf Wikström, Grand Tone Music, Fläskkvartetten och Stefan Sundström. Listan kan göras längre. Låtarna håller division 3-klass. Det hörs att det är inspelat och producerat snabbt då ljudet är taffligt. Alla tjugo låtar går antingen på temat "Åh Hammarby varför sviker du mig", eller "Hhääääayyyööö Bajen". Det blir i längden väldigt tråkigt och trågt. Dela ut såna här skivor gratis på supporterklubbens söndagsmöten på Kvarnen istället.

Per Lundberg G.B.

PAPA DEE

"The Man Who Couldn't Say No"

MNW

Det är lätt att avfärda Papa Dee som en tvålfager snubbe med många hattar. Men det går inte att komma ifrån att han är en stark låtskrivare. Till varje album lyckas han göra minst en singel som limmar sig fast i hjärnbarken. På förra albumet drabbade mig *Island Rock* som var så fånig att den blev bra. Jag har långt ifrån minutiös koll på Papa Dees digra produktion, men jag köpte *Microphone Poet* 1989 som är en av hans första sologrejer. Då var Papa Dee mer hiphoporienterad och ganska långt ifrån den party-pop-reggae som numera är synonym med Göteborgs-sonen. *The Man Who Couldn't Say No* är också till bredden fylld med ofarlig men smittande pop. Lagom tillfälligen levererar Papa Dee finfina låtar som *Gimme Some* och *Hottie Hottie Girls* (där han delar micken med Lady Saw). Skräddarsytt för att "skaka det din mamma gav dig" till.

Björn Magnusson

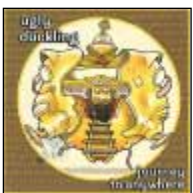
UGLY DUCKLING

"Journey To Anywhere"

XL/Playground

När Ugly Ducklings första fullängdare antligen når Europa är kraven hyfsat höga. Med åttaspårs-EP:n *Fresh Mode* etablerade de sig som en del av den "nya" västkustscenen tillsammans med Dilated Peoples, Jurassic 5 och People Under The Stairs. Fast Ugly Duckling när inte riktigt samma höjder. Young Einsteins old school-doftande produktioner är pigga och bra men emellanåt blir det i kombination med Dustins och Andys skoifrisa rim lite för lättsmält. Fast i små doser är *Journey to Anywhere* riktigt trevlig sommarhiphop.

Daniel Severinsson

PÄRSON SOUND**"Pärson Sound"****Subliminal Sounds/Border**

Innan de hette International Harvester och Träd gräs och stenar hade de ett liv som Pärson Sound. Först nu får vi få höra hur det lät när underground-entreprenörerna Subliminal Sounds samlar ihop material från åren 1966-68 till en dubbel. Bra gjort! För mycket av det som finns här är bättre än något jag hört med Träd gräs och stenar, nyansen mer experimentellt men utan att den nyotiska rörelsen går förlorad. Också när Pärson Sound någon gång slirade bredvid spåret, behöll de en överväldigande intensitet. Detta är en relevant bit historia som talar i nuet.

Peter Sjöblom

MODERN TALKING**"America"****BMG**

Tisdag förmiddag någonstans utanför Frankfurt. Dieter Bohlen slår på radion och blir förfärad över vad han hör. När han stängt av kastar han sig på telefonen.

– Thomas Anders.

– Es ist Dieter, har du gehört på radio den senaste tiden?

– Nein, jag har ju precis som du bojkottat tysk radio sedan 1987 eftersom de gav *Geronimo's Cadillac* så lite speltid.

– Thomas, jag slog nyss på radion för första gången på fjorton år och jag vet nicht hur jag ska säga det här, men... det är inga som låter som vi gjorde på 80-talet längre.

– Was? Du skämtar inte nu?

– Nein, allt låter så... annorlunda. Thomas, vi måste förändra vårt sound, annars kommer folk att skratta åt oss. Jag förde lite anteckningar medan jag lyssnade. Vi ska ha en latinoballad med plastiga spanska gitarrer. Sedan ska vi göra något som kallas för filterfunk. Det låter hemskt konstigt men det är tydligen väldigt populärt. Och så har de där engelsmännen Die Pet Shop Boys gjort en verkliga hypermodern låt som heter *New York City Boy*. Vi kan basera halva vår skiva på stölder ifrån den. Gud, Thomas, våra fans kommer att bli chockade!

– De kommer att behöva terapi!

– De kommer inte veta vart de ska ta vägen! Det här är så spännande! Okej, vi ses i studion på torsdag. Auf wiedersehen Thomas.

– Auf wiedersehen Dieter.

Thomas Nilson

ZERO 7**"Simple Things"****Ultimate Dilemma/Playground**

Hypad London-duo kör ett mysigt, molnlätt och tillbakalutad sväng att sopta till. Det är snyggt och smart men också väldigt likt vad franska Air sysslar med. Med andra ord en ganska trevlig bagatell.

Robert Lagerström

WASP**"Unholy Terror"****Metal-Is/Playground**

Mr Laglös, mannen som gav köttslamsorna ett ansikte, är tillbaka! Gäsp, säger de flesta, undertecknad inkluderad. Men så här piggt, alert och rock'n'roll-sprudlande har inte WASP låtit sedan debut 1984! Redan efter förra plattan *Helldorado* kändes det som bandet försökte hitta tillbaka till sitt ursprungssound och lyckades faktiskt pricka in låtar som *Dirty Balls* och titellåten. Att Mr Laglös hade kapacitet att prestera denna sprudlande fullträff trodde jag aldrig! Till och med gamle gitarristen Chris Holmes verkar röra på sig!

Låtar som inledande *Let it Roar*, *Loco-Motive-Man* och *Who Slayed Baby Jane* kommer bli givna klassiker med det tidstypiska 84-soundet stämplat på sig. Charmiga *Euphoria* doftar kanske en aning för mycket *Planet Caravan* (Black

Sabbath) men tyder samtidigt på självförtroende och nyfikenhet. Härligt, det här blir en trogen festivalkompis i sommar, nu gäller det bara att förtränga bandets katastrofala spelning sist de var här.

Thomas Olsson

MICHAEL FRANTI & SPEARHEAD**"Stay Human"****Boo Boo Wax/Virgin**

Att Michael Franti varit konstnärlig ledare för Spearhead, och innan dess för Disposable Heroes of Hiphopcrisy, var ingen hemlighet, så nu frontar han helt planerligt det nuvarande bandet med sitt eget namn också. Han och bandet levererar politiska, men mest av allt, starkt mänskliga tankegångar på detta konceptalbum som kretsar kring en fiktiv radiostation som propagerar mot dödsstraffet.

Stay Human innehåller poetiska men samtidigt rättframma bilder av i första hand genomkapitalistiska Amerikas minskade intresse för vanlig medmänsklighet. Budskapet är allvarligt men förpackningen är ändå lockande, det svänger faktiskt i spår som *Rock the Nation* och *Thank You*. Den spirituella dimensionen i musiken och texterna är också extremt välgörande. Och Frantis röst är dessutom len som honung. Mmm... mäktigt.

Gary Andersson

PENTI**"Penti"****Modesto Records**

Jag har sagt det förr, och jag återkommer till det nu: jag tycker att de nya svenska band som kommer fram sällan har något originellt att komma med. Istället verkar det finnas ett nostalgiskt ok som tynger låtskrivare och får banden att låta som modernare kopior av andra svenska band. Lyckligtvis faller inte Penti pladask i den fällan på denna självbetitlade debut. Här finns inte några uppenbara referenser, men ibland låter det som ett oslipat Docenterna, med kantiagt fraserande sång å la Dag Vag. Dock är albumets inboende charm det bestående intrycket: bara öppningsspårets titel *Som på en skateboard – göra tricks utan kontroll* – det kan inte sluta väl vittnar om den. Även om det inte är alltigenom lysande, tycker jag ändå att det är en godkänd debut som det är värt att uppmärksamma. Inte minst för det underbara omslaget.

Magnus Sjöberg

MADE IN SWEDEN**"Made in England"****Universal**

Jojje Wadenius tillhörde den supersnobbiga jazzrockaffian på sjuttioalet. Han var en av de som kritiserade punken hårdast. Detta var bara ren dumhet. Trots detta så kan han spela gitarr och göra låtar på ett oemotståndligt sätt. Det är onekligen en kulturgärning att släppa *Made in Sweden* plattor på CD. *Made in England* var deras fjärde och sista, inspelad i London 1970 och då räknar jag inte den hemska återförningsplattan från 1976. Då var det inte så vanligt att svenska band spelade i utomlands, men drömmen gick i uppfyllelse för trion. Min favorit är fortfarande deras första självbetitlade album som är mer spännande i mitt tycke, även lite råare soundmässigt jämfört med *Made in England*. Bäst är låten *Little Cloud* som även finns med på andra LP:n *Snakes in a Hole*. Här i en hårdare, mer gitarrdominerad version. Nu väntar vi på bara på de andra två klassikerna.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER**"Mushroom Jazz 3"****Om/MNW**

Mark Farina är en flitig herre. Förutom att agera diskjockey var och varannan natt mixer han också ihop skivor. Som *Mushroom Jazz* vilken är en av de bäst säljande mixserierna i USA. Hittills har de två första volymerna sålts i drygt 200 000 exemplar.

Tredje gången gillt blandar Farina coola låtar av artister som King Kooba, The Basement Khemist och Raw Instinct med gungigare saker av till exempel People Under the Stairs och The Unspoken Heard. Bottennappen är få och över lag är det frågan om en snygg non-stop-mix som plockar poäng.

Robert Lagerström

NASH**"The Chancer"****Go Beat/Universal**

Hej-hej-hej, håll i hästarna – denna debutplatta överraskar! Sångaren Russell Nash låter som en blandning av Rod Stewart och Finley Quayle medan musiken han gör tillsammans med Steve Ellington är en mix av soul, pop, folk och mer beatorienterad musik. Och det funkade helt lysande i spår som *Just a Little Sign*, *Breakaway* och hudlösa *Time*. Potentialen för listframgångar finns också eftersom grabbarna just lyckas skapa en symbios mellan pop- och soul-känslighet. Låtarna är tillgängliga men samtidigt känslösamma. Det finns både charm och närhet. Förresten, var det inte så här intressant Prince lät i slutet av 70-talet och Lenny Kravitz i slutet av 80-talet?

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER**"Ordkrig"****Playground**

I pressreleasen skanderas "bästa svenska hiphopsamlingen någonsin". Onekligen är *Ordkrig* en ambitiös rikstäckande samling som visar att svensk hiphop inte är synonymt med Stockholm. Om *Ordkrig* är den bästa samlingen någonsin låter jag vara osagt och nöjer mig med att konstatera att *Ordkrig* fortsätter i samma spår som förra årets samling *Den svenska underjorden*.

Plattan rymmer spår både på svenska och engelska och de svenska spåren känns spontant mer angelägna. Akter som Phonetik och Down South Ballers tillsammans med Glacuz the ICY visar ändå att Sverige har engelska rimsmidare som håller god klass. Men *Ordkrig* är framförallt samlingen som manifesterar storheten hos Timbuktu, Promoe, Fattaru och Organism 12. Tillsammans med Mobbade barn med automatvapen är Organism 12 Sveriges roligaste och elakaste rappare. *Organism* är en struttigt låt som blandar latinorytmer med trattgrammofon-jazz. Kanske inte det bästa jag hört från MBMA men den håller ändå svensk världsklass och deras sätt att behandla det svenska språket sammanfattas bäst med just ordkrig. Timbuktu och Promoe från LoopTroop kommer snart att släppa ett gemensamt album, *Det sociala arvet* är en framtidsvision om deras barns syn på dem. För musiken står producentteamet Break Mecanix som också låg bakom Timbuktus lysande *T2 Kontrakultur*. Funkiga snubbar är bara förnamnet.

Bäst är Fattaru som fortsätter att imponera. *Stay Real* är en allsångsskröna med skön distans till det hårda hiphoplivet. *Stay Real* har gått på repeat hemma i två veckor. Min drygt ettåriga son skakar varje gång huvudet oavbrutet under 3 minuter och 22 sekunder. Det gör jag med.

Björn Magnusson

MARTIN CARTHY "The Carthy Chronicles" Free Reed/import

Det är svårt att tänka sig den engelska folkmusikens utveckling från 60-talet och framåt utan Martin Carthy. Som soloartist eller tillsammans med fiolspelaren Dave Swarbrick, i a capella-gruppen Watsons och folkrock-are i Steeleye Span har han format stilar och berikat folkrepertoaren (till exempel var det hos Carthy som Paul Simon hittade *Scarborough Fair*). Hans säregna, perkussiva spel har vidgat den akustiska gitarrens möjligheter. Att höra Martin Carthy är att hitta många nycklar till ett musikarv.

The Carthy Chronicles är en box på fyra CD som visar Martin Carthy från de flesta vinklar. Varje enskild skiva har sitt tema, *Classic Carthy*, *Carthy in Company* etcetera – en vettig uppdelning som dock förtas något av att den inbördes låtordningen inte följer någon kronologi. Innehållet blir därmed lite svåröverskådligt. Synd, men den utmärkta boken som medföljer är till hjälp när man vill orientera sig i det till stora delar ovanliga eller tidigare outgivna materialet. Det mesta är riktigt bra, så det är ändå ett nöje att botanisera bland de många inspelningarna. Man lyssnar och bläddrar, hoppar mellan låtarna och nickar belåtet. Men smakar det så kostar det – paketet går på rundliga £40. Men det torde väl också det enda som möjligen kan avskräcka. (Beställes från www.free-reed.co.uk/carthy/mailorder.htm)

Peter Sjöblom

BRAN VAN 3000 "Discosis" Virgin

Första spåret, *Astound*, ger ett nästan äckligt lättmålat intryck. En enkel refrängslinga, discostudsig och sådär himla 'gay-chic' som säljer så bra. Övergången till spår två däremot lovar med soft djungeltempo något annat. Varierat. Bättre.

Musikkollektivets första platta, *Glee*, är en skiva med imponerande bredd; hiphop, soul, pop och en lätt touch av punk. Med mera. Att göra om samma konststycke med bibehållen känsla av helhet och experimentlusta känns näst intill omöjligt.

Vilket också en första genomlysning antyder. *Discosis* är bitvis aningen krystad för att sedan växa och ta form. Gränsen blir härfin mellan splittrad personlighet och ärligt konstnärsskap, men lutar ändå mer åt det senare. Med en doft av Daft Punk, en smula lightpop och bastanta djungelrytmer är *Discosis* en skön helhet, ibland som bakgrund. Men ofta med en påträngande rytmisk närvaro.

Evalisa Wallin

MICE PARADE "Mookondi" FatCat/Border

Definitivt postrock. Det låter väldigt mycket Godshead You Black Emperor! om Mice Parade. Långa, episka låtar. Röster inspelade på gatan i främmande städer. Fast GYBE! är kanske mer ett rockband. Mice Parade är i grunden bara en person, Adam Pierce, även om han har en imponerande tendens att låta som ett helt femmannaband som står och jamar. Mice Parade tar också in fler icke västerländska influenser i den annars så vita medelklassiga postrocken, Adam Pierce visar till exempel gärna upp sin kinesiska harpa (cheng).

Ibland drar låtarna åt det väl navelskådande hållet, *Ramda's Focus* till exempel känns alldeles för introspektiv. Men i det stora hela är *Mookondi* en angenäm bekanskap som alla som gillar GYBE!, Tortoise och Fridge borde kolla in.

Henrik Strömberg

ABRAMIS BRAMA "När tystnaden lagt sig" Record Heaven/MNW

Åtenskabet mellan de svenska 70-talsbanden November och Neon Rose har fått en avkomma – Abramis Brama. *När tystnaden lagt sig* är mycket bra och kommer säkerligen bli lika eftertraktad som första November-plattan! Debuten *Dansa tokjävets vals* från 1999 tog lyssnaren med på en resa genom det tidiga

70-talets tunga rockscen. Kompisar som Black Sabbath, Mountain och Cream var alla givna inspirationskällor men även modernare akter som Kyuss. När debuten ibland kändes tveksam och inte innehöll starka låtar hela tiden sopar nya plattan bort alla tvivel. Med bandets nya sångare Ulf Torkelson, bättre låtar och originella infallsvinklar känns det mer varierat och dynamiskt. Bandets känsla för tung bluesbaserad rock med progressiva och psykedeliska inslag saknar i dagens musikklimat helt motstycke. När musiken dessutom kryddats med influenser från både jazz och folkmusik är det bara att gratulera – en svensk klassiker är född!

Thomas Olsson

Vinyl

På nya tolvan *Prime Time* (David vs Goliath/Streetlevel) spyrr **Promoe** inte helt oväntat galla över media. DJ Embee bidrar med ett stenhårt beat och resultatet är hur bra som helst. B-sidans *Chosen Few* med musik av Breakmecanix håller inte lika hög klass. Detta spår har vi dessutom redan hört på Sleepys samlingsplatta.

Daniel Severinsson
Som en avslutning till en spagettiwestern låter nya singlen från de värmändska skogarnas skräckromantiker, **The Coffinshakers**. *Until The End* (Primitive Art/MNW) är en 50-tals-klingande och stämningsfylld mörkerhistoria. Kompet är sparsamt och den akustiska gitarrens toner letar sig ut genom saloonsdörrarna.

Thomas Olsson
En trevlig liten sjutummare är *Perception* med **Paatos** (Mellotronen). Gruppen har sina rötter i bland annat Landberk, Ägg och Morte Macabre, så vänta er stämningsmättad, mellotronklädd neo-prog. I synnerhet *Tea*, med text av Turid, frestar inför fullängdaren som spelas in i sommar.

Svenska **Burek V** ger oss fyra låtar på sin tiotummare *The Sauna Sessions* (Rhythm Ace). Blandningen av lo fi och americana är inte särskilt originell, och manären för många för att musiken verkligen ska kommunicera.

Peter Sjöblom
Sjätte tiotummaren från Mjäll är tryckt på snyggt genomskinlig cyanvinyl. På **Hans Appelqvists** *The Xiao Fang EP* förvirrar A-sidan med spansk-klingande akustisk gitarr, super-distad elgitarr och kinesiska baklängesröster. Detta plus de nästan Timbaland-likartade rytmelementen skapar en högtintressant enhet, mycket bra. Pianoklinket och de spridda rösterna på den långsamma B-sidan är stämningsfulla men den känns ändå lite som ett antiklimax.

Också bra är **Electromagnetic Beams** nya *King vs Queen EP* (Lecitin). Svårdefinierat elektroniskt och funky liknar det kanske mest vad bolaget Dot brukade ge ut, fast mer lekfullt. Innehåller dessutom en ragga-remix. Svänger.

En genomskinlig tiotummare till: vad får man om man blandar postrock med elektroniska experiment? **Giardini di Miro** och **Pimmon** delar på en EP på Fiction.friction/2.nd rec. GdMs postrock som är riktigt trevlig, och accentueras snyggt när de tar in ljud från Pimmon. Pimmons egna låtar är mest loopar som inte leder någon vart, oljud utan riktning.

Isan fortsätter utforska gamla analoga syntar på *Salle d'Isan* (Morr). En hel del härligt tunga synt-ljud, men rätt dåligt med idéer i övrigt. Låtarna utmärker sig inte.

Al Jarreau hoppar på hiphop-tåget på *In My Music* (GRP). Med hjälp av rapparen **Phife** och lite "spanish guitar" försöker han skaffa sig cred. En totalt harmlös skiva.

För övrigt damp det plötsligt ner en bunt tolvor med dussin-house till redaktionen. **Superfunks** *Last Dance* (Fiat Lux) pumpar på som vanligt, men kommer inte ens i närheten av deras stora hit, vad det nu var den hette (*Lucky Star?*). **Gabrielles** *Should I Stay* (Go Beat) har fått genomgå klubb-behandlingen. Junior Vasquez klämmar i med 80-tals-disco, ABBA-vibbar och förhatlig autotuner, medan Satoshi Tomiie's "dub"-version tar nästan helt bort Gabrielles tråkiga röst, det tackar vi för. **Twins** *A New Day* (Pepper) är så formuläistiskt anonym att jag glömt den två sekunder efter låten är slut. Men jag tror det var åt Cassius-hållet.

Henrik Strömberg

Fler album

DIVERSE ARTISTER "Punta Del Este Sunset" Pagan/Goldhead

Chill out. Live från Uruguays hippaste strand presenterar A man called Adam denna mix av lata rytmer och gränslöst hängelvänliga vibrationer. Spår med Radiohead, Beta Band och Pixies (!) finns också med. *I was Told* med Tal är utsökt. *16 Again* med Neon Heights också. Att användas i solnedgången. Eller soluppgången. Smeker dig som passadvinden. Ummm... mjukt.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Brand New Boots and Panties" East Central One/EMI

Visst var Ian Dury och hans Blockheads för pubrockiga för att passa in i punksvängen i slutet av 1970-talet, men hans underhållande låtar lockade publiken ändå. Dessutom lever musiken vidare efter hans död, detta är denna hyllningsskiva ett bevis på.

Artister som Robbie Williams, Madness, Paul McCartney och Sinead O'Connor tolkar här spår från den 24 år gamla plattan *New Boots and Panties*. Roligast är funkiga versionen av *Wake Up and Make Love with Me* med Sinead, bäst gör Catatonia-sångerskan Cerys Matthews ifrån sig i *If I was with a Woman*, mest intensiv är Blockheads med Grant Nicholas från Feeder och avslutande *Blackmail Man* med Keith Allen. Och plattan är faktiskt mycket mer underhållande än jag kunnat tro, trist dock att Shane MacGowan knappat kan sluddra orden till *Plaistow Patricia*.

Gary Andersson

BIG PUN "Endangered Species" Loud/Sony

Big Punisher dog av en hjärtattack för ett år sedan och därför släpps denna platta med diverse material från olika perioder av hans korta karriär. Och *Endangered Species* låter betong. En snygg översikt över alla samarbeten mannen var del av. Jag gillar *Banned from T.V.* med Noreaga, *Twinz* med polaren Fat Joe, *Terror Squads Whatcha Gon Do*, *Fire Water* med Raekwon och softa remixen på Ricky Martins *Living' the Vida Loca*!

Gary Andersson

AFRIKA BAMBAATAA "Looking for the Perfect Beat 1980-1985"

Tommy Boy/Playground

Att tanken på att tjäna lite snabba pengar ligger bakom den här samlingen där diverse Bambaataa-samarbeten rafsats ihop stör mig inte speciellt – electro-funk-soundet är ju så suveränt! Klassiker som *Planet Rock*, *Renegades of Funk* och titelspåret lever än, men även *Unity* tillsammans med James Brown och liveversionen av *What Time is it?* med Grandmaster Melle Mel pumpar på bra. Något slags tidsdokument – javisst, men plattan är ingen klassiker i sig. Snarare ett uppiggande litet piller som smälter snabbt på tungan.

Gary Andersson

PROJECT PAT "Mista Don't Play Everythings Workin'" Loud/Sony

Direkt från Memphis kommer den studsiga musiken från hustlern Project Pat. Syntetiskt och styltigt på alla händer gör plattan till ett riktigt bottennapp. Ta bort!

Gary Andersson

SØREN SKO "Unpolished" Virgin

Plattan *Unpolished* ges en dålig start, första spåret är ett riktigt träigt coverförsök på Neil Youngs *Heart of Gold*. Det är nära att jag ejectar CD:n med en gång. Danske

sångaren Søren Sko har nämligen bestämt sig för att spela in ett antal gamla klassiker. Som tur är finns två av hans egna låtar med också, *Bring it on Down* och *Don't Ask Me*, som visar att han besitter talang. Men spåren av Bonnie Raitt, Lionel Richie, Eric Clapton och duetten med Rick Astley känns allt annat än fräscha. Huvva.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Exit Wounds" Blackground/Virgin

När nu hårdingen DMX är med i nya Steven Seagal-filmen så behövs givetvis ett hiphop-soundtrack också. Därför samlas intetsägande låtar från ett antal listsäkra- de artister ihop. Och spänningen försvinner. Skivan passar dock säkert bra ihop med filmen...

Gary Andersson

BARDO POND

"Dilate"

Matador/Border

Bardo Ponds musik är vacker. Inte på något pekoralt sätt, inte heller romantiskt, utan förvriddt fullhet. Skev, trasig ungefär som rost. Rost är otroligt vackert. Episk neo-psykedelia med stora sjök gitarrer. De har inte förändrat sig särskilt mycket på de sju, åtta skivorna de gjort. Nästan bängstyrt har Bardo Pond fortsatt i samma tröga säsighet och manglat ut gitarmattor till ett ostadigt komp. *Dilate* kommer inte att förändra någonting. Har man följt dem regelbundet under de senaste sju åren känner man igen sig och har man inte det, spelar det egentligen ingen roll vilken av deras skivor man köper. Men köpa bör man. *Dilate* framstår i alla sammanhang som ganska sorgligt onödigt nödvändig.

Fredrik Eriksson

EBBA FORSBERG

"True Love"

MNW

Första spåret *Walk Alone* tar tag i mig. En kärlekssång fylld av ånger och vemod. Ebba Forsberg, körtjejen som gick solo, känner ni igen historien? Det som skiljer Ebba från andra kvinnor som gjort samma karriär är att hon verkligen kan skriva låtar och texter och kan sjunga. Inte konstigt att Madonnas bolag Maverick signade henne. Enda svagheten med *True Love* är att det i längden låter lite väl polerat och välarrangerat. För när Ebbas röst bär hela plattan igenom så är det musikerna det faller på.

Per Lundberg G.B.

PER BERTIL BIRGERS ORKESTER "Per Bertil Birgers Orkester" Beat Butchers/MNW

Att göra covers på gamla schlagerdängor verkar populärt. Dessa gossar har grävt i den rika svenska schlagerdynghögen. Låtar som inte ens är bra i original, hur ska de bli bra som covers? *Eviva espana*, *Hallå du gamle indian*, *Tunna skivor* och *Syster Jane* framförs i gladpunkstil utan någon direkt finess. Kanske kul att lyssna på till gubbiga svensexan.

Per Lundberg G.B.

SHAWN MULLINS

"Beneath the Velvet Sun"

Sony

Gud vad pretto man kan vara. Shawn Mullins tar nog priset. Svalstig och ointressant amerikansk mitt-i-gatan-rock. Killen hade en hit med *Lullaby* för något år sedan. Som om det inte vore nog så tar han för säkerhets skull med den på nya plattan också, fast akustiskt. Blå!

Per Lundberg G.B.

ISAK "Isak"

Monumental/Edel

Uppväxt med både metal och Mayfield och inspirerad av allt från goth till Gaye skapar svenske Isak, enligt biografien, en slags blandning av rock, soul, gospel och ameri-

kansk sydstatsmusik (jag förstår vilken känsla de vill förmedla med det uttrycket, men att klassa "amerikansk sydstatsmusik" som en genre, är inte det lite väl obegränsat?). Debutsingeln heter i alla fall *Turn the Page* och albumet är det första på nystartade etiketten Monumental (Stephen Simmonds/Peter Carriers).

Resultatet av de fem låtarna på promokivan blir svårt att både sammanfatta och tycka om. Isaks röst är ganska utmärkande och förbluffande lik sångerskan i Skunk Anansies ganska gälla, halvdesperata stämma. Det är verkligen inte fy skam – Skin imponerar ju med hela sitt väsen. Men Isak simmar inte riktigt i samma vatten. För trots bra sång är musiken allt för ointressant då den tenderar att falla platt i ett beprövat 90-tals-koncept utan varken själ eller originalitet. *Turn the Page* har förvisso en viss hit-potential vilket de övriga låtarna inte alla kan tillskrivas, men viken debut håller om den byggs på en låt?

Kanske lämpar sig denne debutant för en amerikansk marknad, en bredare och större publik, där även de som försvinner i havet av kopior kan uppmärksammas av en enskild grupp förvirrade fiskar.

Karin Stenmar

REBECCA FACEY "Brownchild"

Sony

Det är mjukt och ibland ganska vackert, med stråkar som följer och förhöjer den stillsamma musiken. Det är bossanova där takterna glider ihop med den akustiska gitarren på ett trevligt och skolat sätt. Det är sött och oskuldsfull pop med inslag av rockig country. Det är soul med en känsla av andlighet (så tackar hon också "the goddess above" i skivkonvolutet). Rebecca Faceys debutalbum *Brownchild* är en skiva full av enkla små melodier med sången i fokus. Men det är där det hänger upp sig, på just en liten detalj i sången: sch-ljuden. "Maybe her schmile has faded away..." Varför schmile? Även om rösten och sången fungerar fint för ändamålet så går dessa små oljud inte att ignorera. Nej, det håller inte, sch-ljuden förstör och det är synd. Rebecca har potential, en idé och en grund att bygga på. Hon kan komponera musik och på en grundläggande nivå skriva text, men jag undrar hur det låter a capella.

Karin Stenmar

15.60.75

"Jimmy Bell's Still in Town"

Glitterhouse/Amigo

15.60.75, eller The Numbers som de kallas för bekvämlighets skull, var ett bluesband från Ohio. Men det som hörs på återutgivningen av liveplattan *Jimmy Bell's Still in Town* från 1976 är inte blues som frysts i en enkel form. Det är musik som är snedvriden med utväxter av frijazz. Pere Ubus David Thomas skriver i häftetexten att detta är ett av vår kulturs stora ögonblick, och jämför med både Sun Ra och Captain Beefheart. Överdrifter javisst, men det säger i alla fall en del om nervigheten.

Peter Sjöblom

NEAL CASAL

"Basement Dreams"

Glitterhouse/Amigo

Senkommen svensk distribution för en platta som fick rätt stor utländsk uppmärksamhet när den ursprungligen släpptes 1999. Neal Casal har med åtskilliga plattor arbetat sig till en gedigen position inom americanan. Problemet är att hans musik ofta känns blodfattig och slätstruken. *Basement Dreams* har inte heller, trots den enkla åttakanalsproduktionen, skarpa kanter, men den vinner på sin atmosfär och värme. Särskilt *Free Light of Day* är en underbar låt, rentav den allra bästa jag hört med Casal.

Peter Sjöblom

INSANIA (STOCKHOLM)

"Sunrise in Riverland"
No Fashion/MNW

Finska Insania (Stockholm) tar sin power metal till höga höjder. Allt är väldigt utstuderat. Melodiöst och storslaget. Höga skrik och långa gitarrkaskader. Snyggt framfört men ack så tråkigt.

Per Lundberg G.B.

TWEETERFRIENDLY MUSIC

"Enjoy Tweeterfriendly Music Vol. 2"
Warner

Ena stunden hatar jag det för att i andra stunden tycka att det är det bästa jag hört på länge. Ett mer ojämnt album än det här får man leta efter. Inledande spåret *Gamble* är helt okej pop i klassisk kostym. Nästa låt *Meditate* är däremot riktigt jävla bra! Med en energi som man blir lycklig av levererar gruppen kraftfull pop i klass med Garbage eller Saint Etienne. Att den är så bra beror till största del på att sångerskan Leslie Ahern har en sån där sexig jävlarnammaröst som gör att man själv känner sig lite kaxigare bara av att höra henne.

Men som sagt – allt är inte lika makalöst. Låtar som *The Other Side* och *Free Love and Flowers* tenderar att mest kännas inställsamt sockervaddsketiga och på gränsen till parodiska. Ljudbilden blir rätt ofta lite väl rörig med alla stråkar, klockspel och blås som på något sätt inte riktigt passar in. Stundom låter det som soundtracket till en film full av agenter och lyxiga brudar. Stundom som ett försök till 60-tals doa-pop. Tyvärr är inte helheten hälften så bra som den säkerligen kunde ha varit.

Moa Eriksson

STANDFAST

"Standfast"

EMI

Standfast spelar radioanpassad, trallvänlig "feel good music". En beskrivning som säkerligen får snålvattnet att rinna på feta skivbolagsdirektörer och radiokanaler som Energy och Radio Rix. Dessvärre lämnar deras musik för mig bara en tom smak i munnen och en känsla av att jag slösar bort min tid. Mosson och Tucker är visserligen hyggliga låtsnickrare, men alltför ofta dränks melodierna i fula syntslingor och fåniga körer. Hela albumet hade mått bra av en rejäl avskalning.

Det enda jag fastnar för är *No Longer* som är en söt liten poppärla i cocktail-Cardigans anda. Resten känns tyvärr inte mer än ett skak på axlarna. Inte direkt dåligt men ungefär lika förutsägbart som en charterresa... Men som sagt, ni lär få höra dem på radio en hel del framöver!

Moa Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"Environments"

Om/MNW

Etiketten Om från San Francisco överraskar. Här samlar man ihop högklassiga artister från hela världen och ställer samman en utmärkt samling med atmosfärisk deep-breakbeat. Stämningarna är svävande mystiska och rytterna hårt svängande. Det mest kända namnet är Afro Mystik men bäst sköter sig Boswich Gates, Lelonek och Mazza.

Robert Lagerström

FUG

"Ready for Us"

Nuphonic/Goldhead

Tre grabbar från Nottingham blandar stråkorkesterarrangemang med modern dansproduktion. Tar hjälp av sångerskan Jess Williams och får ihop ett svalt, drömskt och rätt segt album som dock vinner på en levande ljudbild. Inget att skriva hem om.

Robert Lagerström

FLETCHER MUNDSON SYNDROM

"Clubkraft"

Plus Quam

Tyska Fletcher Mundson Syndrom sysslar med minimalistisk och monoton mjukmaskintekno. Tänk dig psykedelisk trance med sänkt tempo körd genom ett filter. Ljudet är dovt och pulserande och stämningarna skönt mörka.

Robert Lagerström

THE CASH BROTHERS

"How Was Tomorrow"

Zoë/Playground

Amerikanerna Peter och Andrew Cash slår sina påsar ihop och gör ett alternativ-country-doftande debutalbum. Men ett kompetent sound, starka harmonier och flera medryckande texter kan inte dölja det faktum att bröderna inte riktigt har hittat en egen stil. Med andra ord finns det många som låter ungefär så här.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Barbara Bui Café (Vol. 1)"

Pschent/MNW

Fransmännen verkar ha hur många trendiga kaféer och som helst. Ställen dit innefolket söker sig för att synas, lyssna på cool lounge-musik och spana in en och annan kändis. När det nu är Barbara Buis tur att bli dokumenterat på skiva serveras en lagom laidback blandning från artister som Kid Koala, Extended Spirit och Huong Thanh. Som vanligt med samlingar av det här slaget blir resultatet något spretigt.

Robert Lagerström

ENZENDOH

"In the Middle of Nowhere"

Dusty/Border

Den lilla göteborgsetiketten Dusty Records fortsätter med en förvånansvärt hög utgivningstakt. Nu har turen kommit till den jämnländska kvartetten Enzendoth som på album nummer två gör en gedigen utflykt i den amerikanska musikmyllan. Anslaget är rockigt, kunnandet stort och utförandet kompetent. Men emellanåt känns plattan nästan som en uppvisning i förmågan att tolka amerikansk musik så naturtroget som möjligt. Trots många bra spår gör också låtskrivaren Olle Wulff väl enkla texter och alltför simpla rim. Hårda ord, kan tyckas. Särskilt när man lyssnar på trumfkorten *Just Another Guy* och *Driving By*.

Robert Lagerström

FREDRO STARR

"Firestarr"

Koch/Edel

Fredro Starr har ett förflutet i hårda hip-hop-gruppen Onyx som bland annat gjort blytung låten *The Worst* tillsammans med Wu-Tang Clan. Onyx kommer i år att spela in sitt fjärde album. Under tiden får vi nöja oss med *Firestarr*, som är Fredro Starrs solodebut. Fredro låter i pressreleasen påskina att han egentligen vill dra sig tillbaka och bygga ett imperium än att göra egna skivor. Att döma av *Firestarr* kanske det är lika bra. Fredro bråker som en dålig kopia av Ja Rule och musiken känns standardiserad. Dessutom gör klavertrampstexter som *Perfect Bitch* och *One Night* med lyrik på dagisnivå att jag vill spela A Tribe Called Quests *The Low End Theory* oavbrutet i två dygn.

Björn Magnusson

ELWOOD

"The Parlance of Our Time"

MNW

Prince Elwood Strickland III som är North Carolina-sonens fullständiga namn har samarbetat med storheter som Tricky och De La Soul. När han gör sin egen musik kallar han sig kort och gott Elwood. *The Parlance of Our Time* är fylld av lätt-samt sväng som sommarsvalt fläktar förbi. Elwood låter som en korsning mellan Beck och Sugar Ray när de gör pop. Tyvärr

känns inte blandningen av country och hip-hop speciellt fräsch. Britterna Scott 4 regerar fortfarande i genren.

Björn Magnusson

EVE & THE LAST WALTZ

"Strange Mornings"

Rhythm Ace

Eva Lalander gör låtar där takterna är fullproppade med för mycket melodi. Texterna är krackelerade av motstridiga känslor. Lalander sjunger dem med en hopknipen röst. Musiken vinglar däsigt. Ibland tar den ett par snabbare steg, nästan som av misstag. Det låter som en konstigt vrängd countrykabaré som tar form i hemmet, bakom nerdragna persienner. *Strange Mornings* väcker osäkerhet och ett lätt obehag, som när man sett något man inte borde se. Ett äntligt alternativ till alternativcountryn. På vinyl dessutom.

Peter Sjöblom

ZILVERZURF

"Internal Spiritualization"

Rub-A-Dub/MNW

Internal Spiritualization känns halvhjärtad. Dubbigheterna när inte tillräckligt långt ner. Beatet blir taktmarkeringar snarare än groove. Sängen känns inte särskilt inspirerad. Undantaget heter *Drive Them Away* och har ett nyahbinghi-framåtlut som driver på i den sköna flytigheten.

Peter Sjöblom

OVER THE RHINE

"Films for Radio"

Back Porch/Virgin

Första plattan på fem år från Karin Bergquist och Linford Detweiler. *Films for Radio* är en ganska undanglidande sak. Kanske beror det på soundet. Det är sällan som ljuden tillåts vara rena och enkla vilket sångerna kanske skulle må bäst av. Det är som att många av låtarna processas in i ett vakum ur vilket de har svårt att nå ut till lyssnaren.

Peter Sjöblom

THE RASMUS

"INTO"

Playground

Finland är inte direkt kända för sin musikkultur och det som sprids utanför landets gränser är ofta smalt. Ett av Finlands största rockband, The Rasmus, har satt sig i sinnet att ändra på det, men om de lyckas vet jag inte. Snarare får det mig att elakt undra hur andra finska band låter om detta är ett av de största. Att de varit förband till band som Garbage och Red Hot Chili Peppers är för mig helt obegripligt. The Rasmus musik på nya plattan *INTO* är en hiskelig goja av kommersialiserad rock blandat med skatepunk. Allt i hop inslaget i ett härligt 80-tals-sound! Om man nu ska ge dem cred för något så är det att det finns en jävla energi. Men melodierna och arrangemangen är i de flesta fall närmast parodiska. Singeln *F-F-F-falling* är fullkomligt olidlig! Det enda jag tänker på när jag hör det är: Varför??? Ge dem en stylist och en låtskrivare så kanske de skulle kunna bli ett bra pojkband i stället. Det skulle nog funkade betydligt bättre.

Moa Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"Deli Sound Store Vol I"

Bonnier Music

Denna samling är sammanställd av Mattias Lindberger för att lyfta fram svenska producenter som Gordon Cyrus och Jon Rekdal. Musiken är mest lågmäld jazz/r'n'b, ofta med blås. Ibland är det sång av exempelvis Neneh Cherry, ibland är det rap av exempelvis ADL. Ord som snyggt, slickt och naturligtvis välproducerat ligger nära till hands. Fast egentligen räcker det med ett ord för att beskriva hela skivan, nämligen "tråkig".

Daniel Severinsson

BOWLING FOR SOUP "Let's Do it for Johnny!!"

Zomba

Det här bandet utmärker sig inte speciellt mycket, de följer i NOFX och Blink 182 spår. Tyvärr så är detta inget nytt, många band har gjort det innan. Skivan känns väldigt amerikansk och den kanske går hem i USA. Alla låtar är självbiografiska och handlar mestadels om tjejer. Trots att detta är deras första skiva så saknas det känsla i musiken och deras variation är väldigt begränsad. En låt som jag fastnar för är *Pictures He Drew*. Det är den enda låt som skiljer sig ur mängden, den kan komma att spelas i sommar.

Maja Rapo

PISH POSH

"Indoor Storm"

Rawkuts/Playground

Nej, jag har inte stavat fel. Rawkuts är amerikanska skivbolaget Rawkus drum'n'-bass-avdelning. Vilket kanske förklarar varför alla spår på *Indoor Storm* är söndersnackade av MC Posi-D. Rawkus är ju ändå ett hiphop-bolag. Men det är en jävla skillnad på en hiphop-låt inklusive rappare och en drum'n'-bass-låt med en toastare ovanpå. För Posi-D låter verkligen tillsatt i efterhand. Och han säger ingenting intressant heller. I en klubb-situation, där han kan interagera med publiken, är säkert Posi-D en bra MC, för han har en icke föraktlig svada. Men så här statistiskt på skiva är det bara irriterande.

Pish Poshs namn kan närmast översättas med "trams" eller "snick-snack", vilket knappast ger en rättvis bild av hans musik. Hård, snabb och mörk drum'n'-bass, jag tror det kallas dark-step i genre-fixerade tidskrifter. Inget vi inte hört förut, men det är bra producerat med en närmast frenetisk energi. Hade vi bara sluppit Posi-D hade det här varit en rätt bra skiva.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Gothenburg House Music 2001"

Eloge/Nextstop

Jaha. En samling med göteborgsk husmusik. Att musiken kommer från Göteborg är egentligen mindre intressant, för det här ytterst anonym samling utan några geografiska kännetecken. Inledande Kompis *Enter the Star* (från tolvan *Supermodern* från förra året) är fortfarande en trevligt somrig låt, men annars är det inte mycket som står ut här. Som utfyllnad i en house-DJ:s skivback kanske det fungerar, men annars vet jag inte vem som ska lyssna på samlingen. Jag kommer i alla fall inte göra det.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Wall of Sound presents Tellé"

Tellé/Virgin

Och här trodde jag att big beat hade dött en kvalfylld död. Så kommer Wall of Sound och presenterar ett norskt bolag som blandar disco med big beat och lite funk, och minsann om inte resultatet är totalt svintråkigt. Och det "roliga" collage med "tokiga" party-bilder på omslagets insida hjälper inte upp saken. Jag trodde big beat var dött, och jag hade rätt.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Famous Aspect"

Mille Plateaux/Border

Som recensent får man vänja sig vid att ibland få skivor utan omslag eller annan information. Som den här. Det står "Famous Aspect/Mille Plateaux" på skivan, och en lista med artistnamn. En genomlysning ger vid handen att det rör sig om en samling tidigare utgivna låtar, tagna från album utgivna på bolaget Mille Plateaux. Det är oklart om "Famous Aspect" är namnet på samlingen, namnet

på bolaget som satt ihop samlingen, eller någonting annat. Nåväl. För den som redan har det mesta av Mille Plateaux produktion från 1999-2000 är den här samlingen överflödig. Annars är skivan en bra introduktion till deras sköna värld av skira ambienser, knaster, knäppande ljud och djupa basgångar. Å andra sidan kommer *Clicks + Cuts 2* snart ut, vilket lovar vara en betydligt mer helgjuten samling.

Henrik Strömberg

PLASTYC BUDDHA

"Throwing Stones in Placid Pools"

NEWS/MNW

"Life enhancing audio" står det på omslaget. Livsförhöjande ljud. Vilket jävla skitsnack. Värsta sortens easy listening/bossa/trip-hop/new age-blaj. Det hela är så urvattnat att det inte är underligt att gruppen hittar polär att kasta stenar i.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Malfunction"

MDMA/MNW

Israelisk psy-trance. Enligt konnässörerna är det från Israel mycket av den bästa psy-trancen kommer. Jag kan i bästa fall gå med på att basen är lite tyngre än vanligt. Första spåret, Fuzzings *Fuzzball*, är faktiskt riktigt bra trance med knarrande acid-ljud och några ska-liknande kantslag. Resten av skivan glömmar jag helst.

För övrigt är inte hela skivan israelisk, några svenskklingande namn syns bland låtskrivarna. Det är dessutom en svensk, Christian Loets, som designat omslaget: en indikation på hur liten psy-trance-världen faktiskt är? I varje fall är omslagen betydligt snyggare nu än de var i goatrancens barndom.

Henrik Strömberg

EMMA BUNTON

"A Girl Like Me"

Virgin

Emma var alltid Spice Girls mest ointressanta och könlösa medlem. En djävulskt tråkig liten engelsk tjej utan några som helst popstjärn kvaliteter. Det enda bra hon gjorde i Spice Girls var när hon log trevligt och tindrade fint med ögonen i videon till *2 Become 1*. Det gillade jag. Annars var hon bara onödig. Och en soloskiva med Emma var liksom inte något som världen var i behov av. Framför allt inte hennes irriterande cover på Zoe's, redan i original tillräckligt irriterande, *Sunshine on a Rainy Day*. Ta bort henne nu.

Thomas Nilson

MEGADETH

"The World Needs a Hero"

Metal-Is/Playground

Efter några hemiska bottenapp är det nu dags för Bay Area-trasharna i Megadeth att söka sina rötter. Senast det slog några som helst gnistor om bandet var på *Countdown to Extinction* från 1992. Men vad hände egentligen sen? Urvattnad stinkande smicker-rock som försökte platsa på topp-listor världen över. Vem faan har sagt att man måste sälja sin själ bara för att man är familjefar?

Men jakten på succé har haft ett högt pris, trogne trummisen Nick Menza och gitarristen Marty Friedman har hoppat av och lämnat stridsvagnen Megadeth. Ersatta av Jimmy DeGrasso och Al Pirelli, som bägge föresten spelat med Alice Cooper, strävar Megadeth, med frontmannen Dave Mustaine och basisten David Ellefson, vidare. Trots dessa nyförvärv har stridsvagnens bränsletank rostat sönder, hur innerligt Dave än försöker fylla på mer bränsle. Bäst fungerar *Return to Hangar* som är fortsättningen på *Hangar 18* från *Rust in Peace*-plattan. Även singellåten *Moto Psycho* är okej, men resten – nej tack! Låtarna verkar sitta fast i klistret och

rör sig aldrig framåt utan stannar i ingenmanslandet mellan skivorna *Rust in Peace* och *Countdown to Extinction*. Riffen finns där men varken glöden, attacken eller viljan känns äkta.

Thomas Olsson

VELVET 69

"Love You More Than God"

Gain Production

Lokal: Gammal nedlagd industrilokal, smutsig källare.

Influenser: N.I.N., Marilyn Manson, Ministry, White Zombie, Virgin Prunes. Filmer: Blair Witch, Millenium, Seven. Framträdande: Teatraliskt, visuellt.

Med ett programmerat industriellt rocksound som främst tangerar Mr Manson bjuder Velvet 69 på en intressant demo. För trots att låtarna ännu inte funnit sig tillrätta och kanterna är trubbiga finns det en tilltalande nerv i deras musik. Ta bara titellåten där Al Jorgensen ingår partnerskap med Rob Zombie. Eller varför inte den sugande industri-covern på J.J. Cales *Cocaine*. Det här bandet vill jag höra mer av.

Thomas Olsson

RICHARD THOMPSON

"Action Packed - The Best of the Capitol Years"

Capitol/EMI

De flesta är överens om att Richard Thompsons storhetsperiod efter Fairport Convention var under 70-talet tillsammans med dåvarande hustrun Linda. Men det utsluter inte att senare plattor haft sina guldkorn. Därför är en samling som den här, med låtar från främst 90-talets Capitol-plattor, berättigad. Men varför i all världen ta med låtglömda låtar som *I Misunderstood* och *I Can't Wake Up to Save My Life* när *Sam Jones*, *Gypsy Love Songs*, *Pharaoh* och suveräna *Hope You Like the New Me* saknas? Att man fokuserat på det mer lättlyssnade betyder också att här inte finns mycket av Thompsons glöddade gitarrsolon.

Men vi får i alla fall *Beeswing* och den textmässigt spetsiga *Cold Kisses*, den sistnämnda nämns också särskilt i den kärnfulla häftestexten.

Kanske bör artisten, när allt kommer kring, själv inte vara med och sammanställa sina egna samlingar, som i det här fallet.

Peter Sjöblom

ISILDURS BANE

"Mind Vol. 2 – Live"

Record Heaven

Kanske är det mest en fråga om semantik, men det är märkligt hur illa en term som "progressiv" passar på många av dagens band som räknas till genren. Jag har svårt att se hur man i framskridandets namn kan hålla fast vid något som var utvecklande förr. Isildurs Bane, som visserligen är veteraner på det inhemska symfoniska fältet och därmed kanske kan hävda sin rätt, tar inte många steg framåt. Klangerna är av något färskare datum, som de svepande syntarna, gitarrsounden och de bandlösa basarna. Men tankesättet och estetiken är fast i ett lätt definierbart förflutet.

Kanske hade de varit bättre om de kommunicerat utåt; Isildurs Bane predikar för de redan frälsta, de som vill få det bekräftat som de redan visste. För övriga är två och en halv timme sövande.

Peter Sjöblom

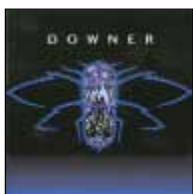
NEIL FINN

"One Nil"

EMI

Gamle Crowded House-sångaren seglar solo för andra gången. Mysiga låtar med snickarglädje, ibland med en kryddnypa Bowie och Lennon. Inte fantastiskt, knappast nyskapande, bara en trivsamt och behaglig stund vid stereon. Som en ljudbrasa.

Peter Sjöblom

AMANDA RAMSIN
"Good For One Fare"
 Orkan/e.n.s.

Putsat och välklippt singer/songwriter-skrädderi, med inlånade utländska proffslåtskrivare och Eagle-Eye Cherrys kompmusiker, som redan gett Ramsin plats i Radio Stockholm och P3:s natradio. Fast om ingen lagt märke till det, beror det på att det är svårt att skilja Ramsins mogen-musik från annat i genren.

Peter Sjöblom

SOPHIE B. HAWKINS
"Timbre"
 Ryko/Playground
SHAWN COLVIN
"Whole New You"
 Sony

Timbre har funnits ute tidigare, men försvann i hanteringen när det skar sig mellan Sophie B. Hawkins och Columbia. Nu släpps den igen, via Ryko, utökad med några tidigare outgivna låtar. Inte så spännande, men i alla fall snäppet bättre både i sång och låtar än det moderna singer/songwriter-genomsnittet.

Ett genomsnitt som representeras av Shawn Colvin, som numer lever belåtet familjeliv med ny man och småbarn. Kanske därför som hon inte har så mycket geist kvar åt musiken. Anonyma låtar som envist vägrar bjuda på nyanser. Urtrist.

Peter Sjöblom

COWBOY JUNKIES
"Open"
 Cooking Vinyl/Border

Kanadensiska veteranerna Cowboy Junkies skruvar med sin senaste skiva upp tempot. Från att tidigare varit väldigt lågmälda och långsamma så låter det i vissa stunder nästan som om det rockar. Tyvärr känns det som Cowboy Junkies är för sent ute och att det hela är ett slag i luften. Kanske de allra trognaste fansen står ut, jag gör det inte.

Per Lundberg G.B.

CADAVER INC
"Discipline"
 Earache/MNW

Vi kan spela fort, fortare, fortast. Vi kan spela hårt, hårdare, hårdast. Vi är tuff, tuffare, blöja. Det blir inte mycket roligare än så när man skriker könglosor till otajt komp.

Per Lundberg G.B.

DOWNER
"Downer"
 Roadrunner Arcade Music

Från samma område som Offspring och Rage Against the Machine kommer Downer. Jag kan inte fatta varför alla dessa riffande bockskäggsband alltid låter så in i helvete tråkiga. Jag nöjer mig inte med ett riff och ett skrik, jag kräver mer. Sångern om frustration och desperation kan inte göras på ett sånt här taffligt sätt. Bort!

Per Lundberg G.B.

SHELTER
"The Purpose the Passion"
 Century Media/Playground

Jag har inte hört särskilt mycket från Shelter tidigare men första intrycket känns faktiskt rätt blekt, inget revolutionerande direkt. Det krävs ett litet tag innan man börjar höra skivan på riktigt. Den virvlar mest förbi, men när man väl tar sig tid så kommer en helt ny musik fram, som dessutom är mycket bättre än det där myggsur-ret i örat nyss. Någon slags melodisk "hardcore goes skatepunk" som kör på med en mer positiv stil – Shelter skratrar sönder fienden. Nej alltså, de garvar ju inte skivan igenom men trots allt är ändå *The Purpose the Passion* som musiken till en halvrebelsk ungdomsfilm, folk röjer på gatan och sprejar "ACAB" på den lokala polisstationen. Kanske inte den mest intressanta ski-

van i år, men vad fan, de är ju i alla fall glada.

Tove Pålsson

LESS THAN JAKE
"Borders & Boundaries"
 Fat Wreck Chords/Border

Trallvänligt och trumpet. Powerpop och skainfluerat. Något mer som önskas? Det här är musik att åka buss till och titta nostalgiskt ut genom fönstret. Att ligga utbredd på en gräsmatta när allt bara snurrar och emellanåt få ett litet dödsryck för att dra igång. För att vara den här typen av musik är detta av bättre sortering, till stor del för att de verkar tänka själva och hittar på lite nytt. Antagligen växte de upp utan leksaker och fick roa sig själva bäst de ville med kottar och gruskorn. Men det gick bra för dem med, utan nya Playstation.

Tove Pålsson

FUNK D'VOID
"Dos"
 Soma/Playground

Glasgow-svensken Lars Sandberg släpper sitt andra album som Funk d'Void. Och min första rektion är: alldeles för mycket house. Var är technon? Mina förväntningar var byggda på diverse av hans tunga filter-techno-låtar jag hört och fallit pladask för. På *Dos* fokuserar Funk d'Void mer på melodios detroit-techno och house. Och när jag väl gått med på det måste jag erkänna att han gör det bra. Många gånger när man utforskar en hel mängd olika stilar av techno så blir resultatet ett splittrat album, men Funk d'Void klarar av det med den äran, *Dos* är defintivt mer ett album än bara en samling låtar. Det öppnar kanske lite svagt med några halvljumma houselåtar, men blir bara bättre på den senare delen av plattan, där den tyngre technon får mer spelrum, trots allt.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"Transatlantik Lounging 4"
 News/Goldhead

Vad är egentligen poängen med genren lounge? Att sofa med vänner, stilla sippan- des longdrinks och cocktails, jovisst. Men varför lyssna på maskinproducerad light-jazz eller tandlösa bossa/salsa-hybrider? När det finns så mycket annan musik man kan spela i bakgrunden istället, något som har någon slags substans.

Henrik Strömberg

KEVIN YOST
"Road Less Traveled"
 Distance/Goldhead

För några år sedan spelade Kevin Yost skivor på en festival jag besökte. Jag kommer ihåg hur jag då och då gick in i tältet han spelade i, och hur jag några minuter senare gick ut igen, totalt uttråkad. Det är samma sak med hans album. Jag försöker gå i i hans softjazz-inspirerade house med öppna öron, men snart sträcker jag mig efter fjärkontrollens fast forward-knapp. Det är helt enkelt ohyggligt tråkig house.

Henrik Strömberg

BLACK CROWES
"Lions"
 V2

Efter den succéartade turnén med Jimmy Page släpper Black Crowes en ny platta, nummer sex i ordningen. Basisten Sven Pipien har sparkats och ersatts av Andy Hess, som förhoppningsvis kan bidra med ett mer levande basspel. Det är mer avskalat och ruffigare än förra plattan, producenten Don Was har lyckats få till ett inspelad-live-i-studio-känsla som bättre lyfter fram bandets kvaliteter. Det känns som om Black Crowes börjar hitta sig själva igen, låtarna är flummigare och mer jammiga i motsats till *By Your Sides* stolpiga och utstuderade upplägg. Kvaliteten på förra plattans låtar var jämnare och mer

catchig, *Lions* spricker bäst ut i känslomare stycken som *Miracle to Me* eller skönt smygande *Losing My Mind* där Chris Robinsons röst framkallar rysningar av välbehag. Men att söka efter den röda tråden är svårt. Möjligtvis att det lutar mest åt *Three Snakes and One Charm* trots att inledande *Midnight from the Inside Out* känns överbliven från *By Your Side*, och *Greasy Grass River* verkar härstamma från *America*. Körerna och framförallt soulen som ganska mycket dominerade föregångaren har tonats ner och nu ersatts av mer funkbaserade influenser. Men givetvis finns den kvar, lyssna bara på just *Soul Singing* och tänk på en fullsatt kyrka i Harlem där församlingen står upp, sjunger och klappar i händerna. Medryckande. Om Black Crowes någonsin får till en helgjuten platta igen får framtiden utvisa, i dagens läge fungerar det bara bitvis.

Thomas Olsson

TERRA FIRMA
"Harms Way"
 Steamhammer/Playground

Ända sedan den Ozzy-doftande sångaren Chritus stod som frontfigur i doombandet Count Raven har jag hållit ögonen på hans förehavanden. Efter ett mellanspel i St Vitus bildade han tillsammans med gitaristen och forna dödsmetallaren och dåvarande punkaren, Freddie Eugene, 1995 Terra Firma. Med ett sound som rörde sig från ett rockigt tungt och bluesigt 70-talsgung till dagens Sheavy-aktiga stonerrock blev låtar som *Rainbow Ride*, *Goatburn* och *Fifth Wheel* från debutplattan snabbt stora favoriter. Överhuvudtaget kändes plattan jämn, även om grooet kunde varit kraftigare. Nya känns tamare, låtarna glider in i varandra och flyter mest omkring utan att göra något större väsen av sig, trots att soundet egentligen stavas nedstämda blyriff. Både trumljudet, det tämligen harmlösa gitarljudet och den försiktiga touch-produktionen lämnar mycket kvar att önska. Var finns kraften, dynamiken och beslutsamheten? Bandet har funnit sitt sound men lyckas inte förmedla det på ett rättvist sätt, även om utsökta *Groundman* blir perfekt på en sommar-mix.

Thomas Olsson

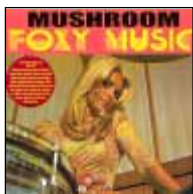
MARK EITZEL
"The Invisible Man"
 Matador/Border

Nu var det ett tag sedan jag hörde något från Mark Eitzel, och när jag börjar lyssna på *The Invisible Man* känner jag mig lite förbryllad. För det låter inte som jag förväntat mig. Det låter nästan muntert, vilket i min värld inte är helt kompatibelt med Mark Eitzel. Jag undrar också vad det är för slags soulmutationer som smygat sig in i Eitzels låtar. Sedan börjar jag irritera mig på att han mer och mer låter som Elvis Costello, både i sång och musik. Men ju längre in jag kommer på albumet, desto mer vittrad blir min klagans mur, och till sist är det inte mycket motstånd kvar. I de bästa stunderna tangerar Eitzel Joseph Arthurs *Come to Where I'm From* från fjolåret i sin mörka, kontemplativa rock. Rekommenderas varmt till alla som högaktar lugna, amerikanskt rockbaserade sånger, utan att för den skull behöva hemfalla åt country.

Magnus Sjöberg

MOMUS
"Folktronic"
 Cherry Red/Border

Jag har tyckt att Momus musikaliska utveckling varit oroväckande. Några av de plattor som släpptes under 1980-talet var riktigt lysande, men under de senaste tio åren har allt mer och mer kommit att domineras av i mitt tycke banala melodier till komp av ensamma analoga syntar. Det är inte förrän på senare år jag insett att

det verkar vara en mission hos Momus (alias Nick Currie) att göra tidlös musik med tidiga elektroniska instrument. Och just *Folktronic* verkar vara ett mer uttalat steg i denna riktning. Melodierna är ofta på något sätt anknutna till amerikansk folk, men dominerade i ljudbilden av syntar. Som ett försök att göra framtidens folk-musik. Det tidlösa i musiken består ofta av något som Currie blivit allt skickligare på, nämligen subtila stölder av melodislingor, ofta svåridentifierade, som vävs in i sångerna. Som helhet är *Folktronic* lite tradig i längden, men som så ofta på Momus-album finns guldgruv som höjer helhetsintrycket: här är *Going for a Walk With a Line* ett bra exempel. Och *The Penis Song*.

Magnus Sjöberg

BRIAN ENO & J. PETER SCHWALM

"Drawn from Life"

Venture/Virgin

Som ett soundtrack till en nattlig färd på en tunnelbana. Med ljud och små subtila melodislingor är detta album fyllt av en slags transmeditativ muzak, som dock aldrig faller tillbaka i bakgrunden och blir riktig hissmusik. Det märks att det finns tanke bakom de flytande landskapen, när upprepningar utnyttjas för att göra subtila nyanser och skiftningar levande och viktiga, istället för att bara utnyttjas i monotonins syfte. Att jag generellt sett inte är speciellt förtjust i denna audiomeditativa genre är en sak. I denna genre är *Drawn from Life* ett gediget hantverk, med upplyftande gästspel av Laurie Anderson och Holger Czukay.

Magnus Sjöberg

CRACKER

"Garage d'Or"

Virgin

För drygt tio år sedan hade jag tänkt se Camper Van Beethoven, ett av mina absoluta favoritband, när de var här i Sverige. Några dagar innan jag äntligen skulle få se dem, nåddes jag av beskedet att de splitt-rats. Hade musikalisk sorg. Så några år senare kommer Crackers debutalbum, med Campers sångare David Lowery vid micken. Tyckte att det fanns ett par låtar som minde om de Camperska stunderna, men i det stora hela var det ändå rätt trist. Den trenden fortsatte med de följande albumen, och tyvärr är det den känslan som förstärks på denna samlingskiva. Visst har det slagit mig att jag har en för Cracker oräddvis börda i och med Camper Van Beethoven-jämförelsen, men jag är rätt övertygad om att det inte skulle hjälpa upp min åsikt om Cracker ändå. Men om man ska ha något med Cracker i sin skivhylla är *Garage d'Or* ändå bra i det att den samlar de låtar som är rätt OK. Den hade dock blivit bättre om den i mitt tycke bästa låt de gjort, *Dr Bernice* från debuten, varit med.

Magnus Sjöberg

GREG TROOPER

"Straight Down Rain"

Eminent Records

Greg Trooper har nämnts i samma meningar som Bob Dylan och Lou Reed, men aj, så illa de parallellerna ter sig när man lyssnar på *Straight Down Rain*. Visserligen är det lågmäld amerikansk rock som dominerar, men Trooper rör sig mer och mer mot countryland desto längre in på albumet man kommer. Och inte nog med det – det blir också tråkigare och tråkigare. Segare och sömnigare än mycket annat just nu.

Magnus Sjöberg

MEILI

"My Imagination"

MNW

Nu får det vara slut med den här dyngan. Ännu en mediaexploaterad tjej som är offer för ett gäng pengahungliga nötter. Meja, Meili – vad är det för namn? Måste man heta något klatschigt när man som ensam tjej ger sig ut i branschen? Jag läser

att plattan delvis är inspelad i hennes lägenhet, eftersom det för Meili är väldigt viktigt med integritet och att hon får jobba med någon som står henne nära. Hon har en eftertänksam personlighet. Hon lämnar inget åt slumpen och det är väldigt viktigt att hon har kontroll över sitt material. Har gått Adolf Hitlers, förlåt Fredriks musikskola. Hur kul låter detta på en skala? Jag efterlyser inte någon rock'n'roll-tillvaro men herregud, nån mätta får det vara.

Jag erkänner dock att jag blev lite intresserad när jag läste att hon lyssnade på Joni Mitchell och ELO (!), men det finns inget hos Meili som tangerar något som dessa gjort. Och produktionen är ett vämjeligt svenskt studiomaffiahelvete. Undvik!

Jonas Elgemark

MUSHROOM

"Foxy Music"

Clearspot/Border

Mushroom har fått dåligt rykte i vissa kretsar och jag kan väl erkänna att jag inte alltid fastnat för deras retrojazziga krautrock. Lite för uttänkt och ibland lite sömngigt – men äntligen har det lossnat. De har alltid varit noga med att visa upp vem de jobbat med och mycket riktigt sitter det en stor, ful etikett även på denna skiva där de nämner alla som är med på skivan. Kevin Ayers, Faust, David Allen... gåsp. Jag skiter i vilka de har jobbat med. Det viktiga med *Foxy Music* är att känslan av att det äntligen är på riktigt hörs. Allt faller på plats. Det finns också en distans som jag gillar. Lättitlar som *The Greatest Pleasure in Life is Doing What People Say You Can Not Do* eller *Americans Own the Moon, They Bought it from the Germans – Who Won it During a Poker Game in World War II* är klockrena. Den sistnämnda är även en av mina favoriter musikmässigt. En monoton basslinga som vägrar ge sig samsas med spacerockvibrationer och baklängesljud.

Det är en konst att göra instrumental-musik, inte många lyckas. Mushroom lyckas fånga min uppmärksamhet skivan igenom. De vågar bryta gränser och tänja och sen, inte minst viktigt, kan de spela sina instrument så det svänger och glöder.

Jonas Elgemark

CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL

"Platinum"

Amigo

Lennart Persson har sammanställt den här svenska samlingen och det låter inte som något jag har hört med Creedence tidigare. Urvalet är perfekt. Mina favoriter som *Susie Q* och *Down on the Corner* är med och det är raa versioner som har valts ut. Som oinvidg är detta den enda Creedence-samlingen som behövs.

Jonas Elgemark

NIK KERSHAW

"To Be Frank"

Eagle/Playground

En ny skiva med Nik Kershaw? Jo, alla gamla 80-talsstjärnor lyckas tydligen hitta skivbolag som vill ge ut deras musik. Alla utom Morrissey då förstås. Nik Kershaw bor numera med fru och barn utanför Cambridge och skriver låtar i hemmets studio. Förmodligen är det för att imponera på sina barn som han mest låter som en tredje klassens Robbie Williams.

Thomas Nilson

CAPPADONNA

"The Yin And the Yang"

Razor Sharp/Sony

Den bästa rapparen bland ett tiotal Wu-Tang Clan-hangarounds släpper andra fullängdaren. Gästar gör säklart Ghostface och Raekwon, och bakom rattarna finner vi exempelvis True Master och Inspectah Deck, allt under överinseende av RZA. Det är faktiskt de spår som låter lite "B"-Wu-

Tang som jag gillar mest. När Cappadonna på några låtar försöker sig på jiggy-hiphop funkar det nämligen inte alls. Reggae-influerade *One Way to Zion* är däremot bra och här kan man dessutom med lite god vilja läsa in en diss av Jay-Z. Att Cappadonnas texter innehåller en substans och att han har den goda smaken att låta plattan stanna vid 48 minuter gör att man kan tänka sig att lyssna på den igen.

Daniel Severinsson

CROOKED FINGERS

"Bring on the Snakes"

Warm/Border

Bring on the Snakes är andra plattan med Crooked Fingers, Archers of Loaf-medlemmen Eric Bachmanns sidoprojekt. Det är en skiva som melodimässigt sträcker sig mot både Alex Chilton, Neil Diamond och varför inte The Byrds? Lite stelbent i genomförandet, men i grunden bra låtar.

Peter Sjöblom

GASOLINE

"Fake to Fame"

Estrus/Border

Det är inte alltför vanligt att få höra vad som händer i ett japanskt garage, men här levererar Estrus (som också ger ut Nomads i USA) ett exempel. Uttalet ligger långt från oxfordengelskan och ljudet maler sten till grus. Charmigt.

Peter Sjöblom

MELVINS

"Colossus of Destiny"

Ipecac/Border

Man vet aldrig var man har Melvins. Inte den här gången heller. Det enda som finns i häftet är skrikigt kulörta bilder på en badanka, en TV-apparat och en kronärtskocka. Skivan innehåller en tims lång, sammanhängande liveinspelning från fredagen den 13:e december 1998. Det påminner om radiosignaler från Jupiter, med svisch och bubbel, atmosfäriska störningar och maskinellt dunkande. *Colossus of Destiny* låter som undergången som skrattar.

Peter Sjöblom

HANGEDUP

"Hangedup"

Constellation/Border

Duon Hangedup består av en viola-spelare och en trummis. Med den ovanliga instrumenteringen kan det inte bli annat än ovanlig musik. Det avantgardistiska anslaget är bejakansvärt, men Hangedup verkar inte riktigt veta vad de vill med sina idéer. De söker efter något, men det är oklart vad. Det är därmed svårt att nå in i musiken – både för musiker och lyssnare.

Peter Sjöblom

DAVID TODORAN

"Solstice"

Ulfone/Border

Singer/songwriter-rock av dussinmodell. *Solstice* är americana i sin slätaste, tristaste form.

Peter Sjöblom

ALL NATURAL

"Second Nature"

Thrill Jockey/Border

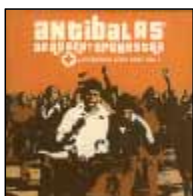
Det är skönt att lyssna på avspänd och rot-fast hiphop. Hiphop som inte bryr sig om genregränser, som transcenderar dem. Detta är *musik*. Mjuka och rytmiska trummor. Breda ljudlandskap. Pumpande rap med tankvärda texter. Som A Tribe Called Quest. Som Arrested Development. Som All Natural.

Tone och Dave i All Natural lyckas helt otvunget skapa detta sköna musikaliska rum. Varje låt är en mjuk boll som rullar omkring därinne. Inga hårda kanter, men för den skull inte mesigt. Utan moget. Genomarbetat. Framvärt. Musik med mening och öppna ögon.

Nyfikna människor ligger bakom detta.

Det gillar jag.

Gary Andersson

LAILA ADELE

»Laila Adele«

BMG

Marockansk-ättade Laila Adele gör soulig r'n'b med hiphopstänk på svenska. Och det låter ofta kanon. Hennes röst är mörk och fyllig vilket passar väldigt bra ihop med texterna som tar upp kvinnliga/mänskliga problem/situationer där exempelvis *Glitter* är en girl power-låt i klass med Melinda Wredes *Relationsteorin* (»Mentalt så va du svag/brudarnas ass du ville ta/glitter och status/va allt du ville ha«). Tyvärr känns flera av kärlekslåtarna antingen väl anonyma eller fyrkantiga. Lite lillgamlas sådär. Tråkig vuxna.

Men *Allt har sitt pris* med gästande PeeWee känns klart fräsch. Och *Glitter* så klart. Och kaxiga *Soulgudinnan* (»Jag är soulgudinnan som ni väntat på«). Så Laila har definitivt en framtid som sångerska.

Gary Andersson

ANTIBALAS AFRO BEAT ORCHESTRA

»Liberation Afrobeat Vol. 1«

Ninja Tune/Playground

Denna revolutionära Brooklyn-orkester gillar uppenbarligen pumpande åttaminuters-låtar. Och låtarna håller så länge.

Gruppen tar ställning mot kapitalism, utslagning, kändisskap och intellektuell korruption genom att få folk att svänga på höfterna. Och som det svänger! Denna afrikanska funk skulle få en staty att gunga. Ostoppbart groove, stygt blås och eggande slagverk. Mycket ursprungligt och sagolikt stimulerande. Två av spåren är dessutom live, och där är bandet självklart i sitt rätta element.

Starkast av alla låtar är *Dirt and Blood, Uprising, El Machete* och tunga *Battle of the Species*.

Gary Andersson

ELBOW

»Asleep in the Back«

V2

Elbow frammanar via sin musik en majestisk känsla, *Asleep in the Back* är nämligen en platta med stort djup. Kvartetten är från Manchester-området, men spelar ändå drömsk och långsam popmusik med piano och slagverk i förgrunden. Och gitarrinfall som i *Bitten by the Tailfly* ruskar om lyssnaren. Mycket njutbar musik hela plattan igenom, och med lagom variation. Rekommenderas för höstkällar framför brasan.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

»Back to Mine«

DMC/Goldhead

I denna mix-CD-serie har turen kommit till Ben Watt och Tracey Thorn från Everything but the Girl att mixa ihop ett gäng sköna vax som inspirerat dem de senaste åren. Allt från Beth Orton till The Roots, från Slick Rick till Donny Hathaway.

Coolhet dryper om hela sessionen. Ben och Tracey vill presentera bakåtlutad stämningssmusik och träffar definitivt rätt med Deadly Avengers *The Bayou*, Deadbeats *Funky for You* och Mary Margaret O'Haras *To Cry About*. Så är du ute efter en färdiglagad rätt till kvällsmyset, tänk på denna skiva – eller på förrförra *Back to Mine* ihopsatt av Groove Armada.

Gary Andersson

BRISKEBY

»Jeans for Onassis«

Universal

Nu är det bevisat igen, världen är inte rättvis. Briskeby är i och med traditionella, och rejält lama, pop/rockplattan *Jeans for Onassis* Norges senaste listsensation, men för två år sedan släppte de spröda och vackra singeln *A Song to Whisper* utan någon större respons. Så det kan gå.

Gary Andersson

UNDERGROUND SOUND OF LISBON

»Etnocity«

Universal

Rui da Silva och Tó Pereira från Underground Sound of Lisbon har här omtolkat och remixat ett antal portugisiska låtar. Det mesta låter dock avslaget och kyligt, en väldigt trist historia som jag genast förtränger.

Gary Andersson

ONE TWELVE

»Part III«

Bad Boy/BMG

Sean »P. Diddy« Combs, som Puffy numera kallar sig, presenterar här nästa fruktansvärt slipade r'n'b-akt, 112, för världen. Fokus har lagts på produktionen (varför är jag inte förvånad?), killarnas wailande framför puffskydden har också haft hög prioritet när man istället kunde jobbat på att texterna skulle sträcka sig längre än till det vanliga kärleksdravlet. Men Bad Boy-gänget följer sitt invanda arbetsschema för att inte överraska någon, trygghet behövs ju i en föränderlig värld...

Gary Andersson

AYO

»Del 2: Uppföljaren«

BMG

»Är det här ett skämt?« var min första tanke när jag hörde Aynos singel *Det spökar* på radion nyligen. *Absolut Kidz* nästa lik-som. Och jag är fortfarande inte säker på att Ayo menar allvar med sin skrikiga läk-tarhiphop på denna uppföljare till tunga *Föder nåt nytt* från 1999. Alternativet är att Ayo gjort en fantastiskt fjantig platta som vilken hobbymusiker som helst kunnat slänga ihop på en vecka med hjälp av en familjedator, en mikrofon och en textskrivande lillbrorsa på tio bast. Jag fattar absolut ingenting! Har all inspiration bara försvunnit? Aynos rap låter dessutom så stereotyp och skitnodig att jag hade kunnat gissat på att Killing-gänget låg bakom *Del 2: Uppföljaren*...

Gary Andersson

MC CONRAD

»Logical Progression Level 4«

Good Looking/Goldhead

Det vore dags för Bukem och hans posse att inse hur trist musik man verkligen gör. Dessutom släpper man stora mängder musik också. Och har gjort så i många år. Denna drum'n'bass kändes ju gammal redan för ett par år sedan. Dags att gå vidare nu.

Gary Andersson

ROXETTE

»Room Service«

EMI

»Via den bitterljuva inledningen till sin egna *Little Girl* hittar Marie den där känslan av melankoli som bara hon kan förmedla. Nej, det är inte jag som tycker så, jag citerar bara pressreleasen. Den är riktigt kul. Mycket roligare än skivan faktiskt.

Per Gessle har förlorat allt omdöme han eventuellt någon gång haft. *Room Service* är inte ens lyckad ur ett marknadsekonomiskt perspektiv (det brukar ju vara ur ett sådant man recenserar Roxettes skivor) – här finns ingenting som skulle kunna rädda deras internationella karriär. Och varför skulle världen vilja lyssna på Roxette när Savage Garden har både bättre låtar och snyggare frisyrer?

Thomas Nilson

LIL BOW WOW

»Beware of Dog«

So So Def/Columbia/Sony

Lil Bow Wow är tretton år och får förmodligen redan både bättre listplaceringar och fler bitches än sin förebild Snoop Dogg. Att hans skiva inte är särskilt bra ens inom genren barn-hiphop (hans hitsingel *Bow Wow (That's My Name)* åker lätt på spö av Kriss Kross *Jump*) spelar naturligtvis

ingen roll. »In this rap-game it's all about the buck« som en av Snoops gamla polare rappade på en underskattad singel för några år sedan.

Thomas Nilson

TAMIA

»A Nu Day«

Elektra/Warner

Kärleken är lika för djävlig och männen lika lögnaktiga och otrogna i Tamias liv som i tusentals andra r'n'b-sångerskors. Men Tamia har fått nog. Han kommer hitta hennes avskedsbrev när han kommer hem. »I wish I could see the look on your face, ha ha ha, ha ha ha«. *Dear John* heter låten och melodin är lika söt som Tamia är bitter. Den inleder skivan. Sedan tröttnar jag snabbt. Tamia är liksom inte Mary J Blige. Hon tar i så hon spricker i refrängerna på *Love Me in a Special Way* men låter mest som en förskrämd 17-årig musikskelett i melodifestivalen. Efter ett tag börjar man fundera på hur de bra kompositionerna på skivan hade låtit med en mindre enerverande sångerska. När man gjort det vill man aldrig höra den här skivan igen.

Thomas Nilson

NELLY FURTADO

»Whoa, Nelly!«

Dreamworks/Universal

Nelly Furtado är ungefär lika söt som Natalie Imbruglia och gör nästan lika inställsamt och ofarlig musik – flickor som Nelly tar upp en väldigt stor del av skivbolagschefers våta drömmar. Ingen stänger av radion när hennes hitlåt *I'm Like a Bird* spelas, men det vore lögn att påstå att det är en bra låt. Den är bara tråkig. Och bäst på skivan...

Thomas Nilson

VONDA SHEPARD/DIVERSE ARTISTER

»Ally McBeal – For Once in My Life«

Sony

Ah! Vonda Shepard gör känsliga tolkningar av Tim Hardin och Bob Dylan... och så hann Robert Downey Jr spela in ett par låtar innan det var dags att böja sig ner och plocka upp tvälen igen. Det låter givetvis hemskt i båda fallen. Att Vonda Shepard förstör de känsliga scenerna genom att våldta någon gammal souklas-siker är i och för sig en viktig och outbytbar del av *Ally McBeal* men när man hör eländet på skiva går liksom hela charmen med henne förlorad.

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER

»Bridget Jones's Diary«

Mercury/Universal

Soundtrack till Hollywood-filmatiseringen av *Bridget Jones dagbok* som förefaller vara inriktad på thirtysomething-britter. Några uttjatade souklassiker, Robbie Williams, en Motown-pastisch med Gabrielle, bögdisco med Geri Halliwell, VH1-rock med Sheryl Crow och så vidare. Hmm... om ett par månader kommer jag förmodligen ha sett filmen och älskat den och då ångrar jag nog att jag inte gav soundtracket en chans till innan det hamnade på en skivbör.

Thomas Nilson

DJ SHUFFLEMASTER

»Exp«

Tresor/Border

Dunka!!! Omslaget och namnet på japanska DJ Shufflemasters album ser inte mycket ut för världen, men innehållet är desto bättre. Riktig techno, hård och djup. Stundtals klara Jeff Mills-influenser, men utan att låta som en kopia. Rekommenderas.

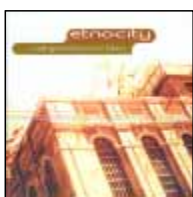
Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

»Timo Maas: Connected«

Perfecto/Playground

Timo Maas mixar ihop 20 låtar över två CD. Varje låt får mycket plats att breda ut

sig över, men mixningen kanske inte är den mest tekniskt innovativa. Flera av Timos egna produktioner är med, inklusive två remixar på sådana överraskande välkända namn som Fatboy Slim och Placebo. Timo väljer sköna och medryckande techno/house-låtar, knappt någon dålig låt, men inga direkt jättespännande val heller. För de som gillar mixade samlingar kan *Connected* vara ett gott köp.

Henrik Strömberg

NORRIN RADD

"Where She Danced"

Ulf-tone Music/Edel

En gång, långt borta för länge sedan, fanns en utopisk civilisation, obekant med krigets och våldets verklighet, som hette Zenn-La. Till planeten kom Galactus, en mäktig rymdkrigare som livnärde sig på att förgöra världar och sluka deras energi. Eftersom invånarna var oförmögna att försvara sig mot inkräktaren, var Zenn-La en lätt erövring.

Då trädde Norrin Radd fram och erbjöd sig själv istället för sin värld. Om Galactus ville, så skulle Norrin bli hans följeslagare i världsrymden. Galactus godtog förslaget och förvandlade med en enkel handrörelse Norrin Radd till Silver Surfer. Efter att ha tagit farväl av sin värld och sin älskade Shalla-Bal, seglade Silver Surfer ut i rymden på sin silverfärgade surfbräda, på jakt efter nya planeter att ödelägga för Galactus fortlevnad.

Det är historien om Norrin Radd, alias Silver Surfer, som den berättas av Stan Lee och John Buscema i det första numret av *Silver Surfer* från 1968. Den är mycket intressantare än Norrin Radd, alias Gandulf Hennig, och den lätt countryfierade radiopop han åstadkommer på *Where She Danced*.

Dan Andersson

THE CHERRY VALENCE

"The Cherry Valence"

Estrus Concussion

"Hey people, dig the music we're makin'/I wanna see bootyshakin'/Go in' down to the Booty Club/Gonna find some of that booty to rub!"

Nej, trots alla profana och kvinnoförnedrande texter man har hört, så är det faktiskt inte hip-hop det är fråga om när amerikanska östkustbandet The Cherry Valence kastar sig in i låten *Bootyshakin'*. Istället handlar det om skrikande och hysteriskt riffande gitarrer, direktimporterade från 70-talets Kiss, Motörhead och Black Sabbath. Det handlar om hårdrocksfalsett, möjligen den sämsta som någonsin fångats på skiva. Och det handlar om partylåtar. Olustigt betitlade *The clap* handlar, exempelvis, om att få publiken att klappa med i takt till musiken, och framförs komplett med pålagt handklapp, fotbollskörer och trumsolo.

Som vanligt står jag längst bak med armarna i kors.

Dan Andersson

MAJOR ORGAN AND THE ADDING MACHINE

"Major Organ and the Adding Machine"

Orange Twin Records

Vem och/eller vad är Major Organ? Enligt information från Orange Twin Records, majorens skivbolag som drivs av medlemmar ur Neutral Milk Hotel och Elf Power, bor han i en liten stad strax utanför Denver i Colorado. Efter att ha vandrat runt i världen har han nu samlat några, närmare bestämt 19, av sina sånger på en självbetitlad debutskiva. Till sin hjälp har han använt den så kallade Elephant Six Orchestra, som bland annat består av medlemmar ur nyss nämnda Elf Power och Neutral Milk Hotel.

Tyvärr är det nog tämligen dåliga odds på att den beryktade majoren överhuvudta-

get existerar. Det är istället troligare att skivan är ett av Neutral Milk Hotels senaste sidoprojekt, ett påstående som dementeras på Orange Twins hemsida.

Fast å andra sidan har han ju faktiskt gett ut en skiva. En alldeles utmärkt sådan dessutom, fylld av skravad och melodisk Beatles-influerad, inte sällan instrumental, psykedelia av den gamla sorten.

Dan Andersson

ROBERT CREELEY

"Robert Creeley"

Jagjaguwar Correspondent

Att bränna sina dikter på skiva är ett spännande projekt som inbjuder till experiment och intressanta lösningar.

Att skapa en ljudbild där rösten står i centrum och förstärks av lämpliga instrument.

Att inte bara läsa sina texter första gången; utan liv, övriga element i ljudbilden eller ändra tonläge. Som det här är ett perfekt exempel på.

Robert Creeleys dikter finns i häftet som bifogas skivan. Nästan så att man förväntar sej ett "ping" varje gång en ny sida påbörjas.

Egentligen räcker själva texten i sej. Lägg undan skivan, bestäm själv ordens betoning och lägg till egna rytmer och ljud. Resultatet kan bara bli bättre.

Evalisa Wallin

WARHORSE

"As Heaven Turns To Ash"

Southern Lord/Border

- Ohh yeahh, nu är jag rejält stenad. Cool!

- Du Todd, tror du vi är lika höga som Electric Wizzard brukar vara när de spelar in?

- Yeahh!

- Okej då börjar vi. Hallå Todd, vart skall du? Vet du inte åt vilket håll replokalen ligger?

- Yeahh!

När jänkarna i Sleep kom, under den värsta grungeeran i början av 90-talet, kändes deras sound faktiskt lite revolutionerande. Nedstämda Gibson-riff i Black Sabbath-skolan, ultratungt basspel och Lee Dorrian-aktigt (Cathedral) sång. Med ett låååång-samt repetitivt blytungt riffande, ett sparsamt trumpet sattes grunden som slutligen kryddades med flummigt psykedeliska gitarrsolon. Trots allt med ett visst intresse för melodier. Att gruppen mer eller mindre byggde musiken på illegala rökverk gjordes det ingen hemlighet av. Ungefär i samma veva dök också de minsta sagt nerrökta britterna i Electric Wizzard upp och framställde Sleep som "poppiga" i jämförelse. Men efter förra årets debut med engelsmännen i SUNN O))) tog diskussionen slut: SUNN O))) sopar mattan med alla, trots att de saknar både trummor och sång! Killarna i Warhorse (inte 70-talsgruppen) kan visserligen sin stonerläxa och följer plikttröget regelboken men känns inte speciellt originella. Möjligtvis att låten *Black Acid Prophecy* är hyfsad (även om basistens röst inte är kul) samt vissa instrumentala stycken, men att hålla mitt intresset uppe i runt 8 min/låt lyckas de inte med.

Thomas Olsson

SPIRIT CARAVAN

"Elusive Truth"

Southern Lord/Border

Skam den som ger sig! Efter idogt tjtand från trummisen Gary Isom (Pentagram, Wretched) och basisten Dave Sherman (Wretched) följde slutligen gitarristen Wino (Obsessed. St Vitus, Obsessed) med till replokalen och började spela med dom. Gruppen kallade sig Shine och året var 1998. Efter strul och slutligen namnbyte till Spirit Caravan kom debuten 1999. Men ärligt sagt fastnade jag aldrig eftersom

låtarna var så dåliga och trista. Glädjande nog är det precis tvärtom med nya, kanske är det på grund av att det verkligen låter Obsessed som gör att jag faller, eller så har låtarna högre kvalitet. Wino har numera också fått sällskap av hela bandet i låtskrivandet vilket bidrar till att hans koncentration på spelandet blir större. Som vanligt mässas texterna fram i takt till den riffande doom-musiken, på alla spår utom *Lifer City* som är en nyinspelning av en gammal Obsessed-låt som snarare låter punk. Även om givetvis soundet bygger på tunga riff känns det som gunget, känslan och dynamiken i låtarna är minst lika viktiga. Det känns som Wino är uppväxt med 70-tals rocken och har den tunga bluesen i sig, det vill säga det som många stonerband missat. Röka ner sig och dra tunga riff kan de flesta klara av! Lyssna t ex bara på inledningsspåret *Spirit Caravan* med det coola psykedeliska gitarrspelet och försök bortse från 70-tals rocken. Att sen många av låtarna snuddar vid husgudarna Black Sabbath har jag faktiskt överseende med. Kul att gamla hjältar fortfarande håller och gör bra plattor.

Thomas Olsson

EL CACO

"Viva"

Music For Nation/MNW

Med ett omslag föreställande ett skelett i sombrero ridande på en tjur (El Greco?) tar dessa norska gutter oss med på en underhållande resa till öknen utanför Palm Springs i USA. Hmm, Palm Springs, kom inte stonerrockens husgudar Kyuss därifrån? Jodå, nämnda grupp plus Fu Manchu och Queens of the Stoneage är något som El Caco ser upp till. Okej, bandet spelar stonerrock, men skiljer sig trots det avsevärt från 80% av sina kollegor. De har både en bra sångare, catchiga låtar och ett utsökt melodisinne! Det var länge sedan jag blev så här positivt överraskad av en stonerdebut, möjligtvis då Lowrider som kom för ett tag sedan. Jag räknar inte Spirit Caravan som stoner. Riffigt och svängigt har dessa gutter verkligen lyckats fånga och axla Kyuss ansvarsfyllda mantel. Sångaren och basisten Oyvind Osa låter bitvis som John Garcia, utan att bli patetisk. Jämför man låtarnas längd med andra inom genren känns de nästan punkiga med sitt snitt på ca tre och en halvminut. Förutom ovanstående influenser lyckas också bandet väva in lite Soundgarden, Zeppelin, och Tool. Kungarna Sabbath känns så självklart att det inte ens behöver nämnas. Håll utkik efter bandet första singel Cosmic som beräknas komma i juni. Herregud, detta känns redan som en klassiker. Just grejen att bara låta CD-spelaren köra hela plattan utan att behöva hoppa över en enda låt, smacka om kvaliteten.

Thomas Olsson

LACRIMAS PROFUNDERE

"Burning a Wish"

Napalm/MNW

Dessa tyskar startade i början av 90-talet och har hittills släppt fem plattor; nya inkluderad. Musikaliskt befinner de sig i den tidstypiska engelska väg av vacker melankolisk gothic metal som då dök upp. Bland annat då band som My Dying Bride; Anathema, Alastis och sedermera även Blood Divine (sångaren Darren Whites band efter sparken från Anathema). Obligatoriska ingredienser som de romantiskt förföriska keyboardmattorna, violin eller plockande gitarr och pianoslingor har även Lacrimas Profundere tagit fasta på samt också den plågade mörka mansrösten. Är man krass och analyserar musikgenren idag faller mycket bort, tidiga Anathema med vidriga sångaren Mr White är rent bedrövligt, likaså efterföljande Blood Divine. Det är nog bara My Dying

Brides *Turn Loose The Swans* från –93 som fortfarande håller. Därför känns det extra kul att även ansluta Lacrimas Produndera till samlingen. När bandets förra platta kändes svajig, trist och halvfalskt är uppföljaren mycket bättre. Det har liksom plockat russin ur den gotiskt-metalliska kakan samt bidragit med bra låtar och stämningsfyllda partier. Njutningsfullt!

Thomas Olsson

AVRIGUS

“The Secret Kingdom” Hammerheart/MNW

Monumentalt, spökromantiskt och drypan- de gotiskt. Givetvis utspelar sig detta drama i ett medeltida slott en sen höst- kväll. Stearinljusen är tända och klockan närmar sig 24.00 då sångerskan Judy Chiara sakta glider ner för trappan i sin svarta aftonklänning. Hon går fram till bordet, tar sitt rödvinsglas i handen läppjar det lätt med munnen innan hon faller i sin älskade Simon Gruers famn. Tillsammans skriker de in i inspelningsrummet där syn- tarna står klara för att föra dom ut i den sena natten...

Okej, att det handlar om atmosfärisk gothic hoppas jag står klart nu. Med utgångspunkt från landskollegorna i Dead Can Dance spelar det uteslutande på vack- ra stämningar och klassiskt-romantiskt inspirerade små stycken, samt inslag av metalliska tongångar. Judys fjäderlätta ljusa röst (ibland gränsfall till falsk) svä- var över den ödesmättade musiken men lyckas aldrig landa. När Dead Can Dance gjorde/gör sin musik känns allt så natur- ligt, inte krystat och svulstigt som här. Precis som hos sina kollegor växlar sången hos Avrigus mellan de två men utan att någonsin varken snudda eller ens komma i närheten av kollegornas kraft och karisma.

Thomas Olsson

ALASTIS

“Unity”

Century Media/MNW

Ett av de band jag länge haft i bakhuvudet är schweizarna i Alastis. Genom åren har det varit någonting i deras ödesmättade musik som tilltalat mig, jag har bara vän- tat på att de skall få ordning på sina låtar och krypa ur sitt mörka navelskåderi. Spunna ur samma kokong som Anathema, Samael och tidiga Tiamat känns konceptet igen. Som vanligt när det gäller denna grupp har medlemmar kommit och gått sedan förra plattan. Antinge beror det på att sångaren War D inte är den lättaste eller så är det endast han som förtjänar vara i gruppen. Trots att demonproducenten Waldemar Sorychta (Moonspell, Lacuna Coil) numera är utbytt mot Terje Refnes (Theatre of Tragedy) har tyvärr inte förändringarna i soundet ändrats alltför mycket. Efter denna femte platta är jag övertygad, ban- dets enformiga låtar är inte bra och Alastis kommer inte överraska mig.

Thomas Olsson

MOLTEN UNIVERSE Samling, Volume 2”

Molten Universe/Border

Dags för den andra samlingen av stoner/garageband från det svenska indie- bolaget Molten Universe. På första utgå- van bidrog band som Mushroom River Band, Lowrider och Mustasch vilket höjde kvalitén avsevärt. Annars kändes idérike- den ganska begränsad. Än en gång är det endast några få band som höjer sig. Nytt för i år är urvalet som har utvidgats till grannländer som Norge och Finland samt även Belgien. Finnarnas bidrag i form av SUNRIDE som lyckas få till ett härligt och svängigt gung i låten *The Earthmover*, är riktigt bra. Även kollegorna i Zerocharisma har klass och förvaltar influenserna från

framförallt Queens Of The Stoneage ett ypperligt sätt. Svenskarna i Dozer klarar sig bäst, nya plattan ska bli klart spännande, Cult-inspi- rationen hos Sideburn är uppenbara men ganska charmiga, även om låten *Rainmaker* är mer kul än bra. Resterande ligger och balanserar på kanten.

Thomas Olsson

RIDGE

“A Countrydelic and Fuzzed Experience in a Colombian Supremo” Molten Universe/Border

Så fort något blir hypat drar det till sig både kleti och pleti. Skåningarna i Ridge har sat- sat på stoner grejen och lyssnat sönder sina plattor med Fu Manchu och Nebula. Inget fel i det killar men var är ert egna bidrag? Sångaren Andreas Bergströms röst ligger på gränsen, den är varken bra eller dålig bara intetsägande. Trumljudet låter som kastrullock, produktionen är asplövs-tunn, dynamiken saknas och fuzzade gitarr-riff utan låtidéer kommer man ingen vart med. Med den mördande konkurrens som idag råder känns tyvärr redan bandet skadeskju- tet. Kom igen killar visa att ni kan bättre än detta!

Thomas Olsson

SUGARCOAT

“Sleeping on Speed”

Egen Inspelning

Efter några genomlysningar, på hög volym, börjar låtarna komma. Precis som bandet berättar i sitt medföl- jande brev kunde ljudkvaliteten varit myck- et bättre.

Musikaliskt handlar det om stonerrock. Jaha, tänker ni, då är det väl ännu ett band i mängden med Kyuss-komplex. Nä! Glädjande nog är det inte det, istället osar det snarare Queens Of The Stoneage om killarna, vilket i och för sig kanske inte är så långt från Kyuss.

Hur som helst, musiken är ganska bra och bandet verkar funnit sitt sound. Murrigt, nedstämt och med både tyngd och variatio- ner saknas nu “bara” starka låtar. Bäst klarar sig *Artistic Vein* som har en skön slacker-attityd i refrängen och helt enkelt är en cool låt. Snickra lite och den kan bli riktigt bra. Riffen på plattan känns annars helt okej om än en aning intetsägande och tama, var är kraften och dynamiken? Över- lag saknar jag vassare kanter, mer jävlar anamma och ett markerat avstamp. Ta sången till exempel, som mest finns där utan att varken ta för sig eller sticka ut. Jag tror det handlar om självförtroende. Som bandet låter idag skulle de platsa på en samlingsplatta från till exempel Molten Universe eller People Like You. Men för att bli riktigt vassa behövs det filas en hel del både här och där.

Thomas Olsson

CHURCH OF MISERY

“Master of Brutality” Southern Lord/Border

För det första är jag inte förtjust i ett omslag föreställande en massmördare, för det andra speciellt inte när syftet är att både kultförklara och dessutom skriva en hel platta om galingen i fråga. Fy faan! Musikaliskt är det doom/stoner med flum- mig attityd innehållande både Sabbath- och Kiss-stölder. Evighetsmalande på utslitna och återanvända riff gör inte mig glad, men sämst är sångaren. Genom åren har man hört några stycken och han tillhör definitivt en de sämsta.

Nej Church of Shit kan jag verkligen klara mig utan!

Thomas Olsson

AVANTASIA

“The Metal Opera”

AFM/MNW

När sångaren Tobias Sammet från den tyska power metal-gruppen Edguy nu begär solodebut ingår ett helt knippe musiker från bekantskapskretsen eller vad sägs om musiker från grupper som Helloween, Virgin Steele, Gamma Ray och Stratovarius, för att nämna några. Hela power metal-eliten är egentligen samlad och representerad. Fans av melodisk power metal har lilla julafton redan nu. Måktiga arrangemang, allsångskörer på refrängerna och ett bra driv i låtarna framförda av enormt kompetenta musiker, även om jag för egen del tycker de tar i en smula för mycket, det blir liksom melodi på melodi utan slut. Fast avslutningen med sångarna Sammet, Michael Kiske (Helloween) och André Matos (ex Angra) blir till och med jag imponerad.

Thomas Olsson

ZONATA

“Reality”

Century Media/MNW

Efter debuten är det nu dags för boråsarna i Zonata att ta det stora klivet fram i rampljuset och boka biljetterna för den stundande Tysklandsresan. Med ett knippe starkare låtar, catchigare refränger och hungriigare riff borde det nu hända något drastiskt, det här är riktigt lovande. Referenserna till tysk power/speed metal från gamla Helloween-skolan, idag repre- senterade av band som Gamma Ray och Freedom Call, är omöjliga att inte dra, här finns alla ingredienserna. Även om den eng- elska Maiden-skolan knappast är bort- glömd. Sedan debuten *Tunes of Steel* har bandet reducerats då gitarristen Henke Carlsson hoppade av, något man inte direkt lägger märker till. De nya låtarna flyter bättre än sina föregångare, melodierna är mer allsångsvänliga och genomarbetade. När frontmannen och tillika sångaren och keyboardisten Johannes Nybergs klassiska influenser blommar ut dansar hans fingrar- na över keyboarden och för bitvis tankarna mot Rhapsody, även om tempot inte är lika uppskruvat. Fortfarande återstår ändå en bit upp till den verkliga gräddhyllan, Zonata dras fortfarande med problemet att kränga till sina låtar en vändning för mycket och den dynamik låten byggt upp går förlorad. Till nästa platta skulle Zonata kanske fundera på att göra en Hammerfall?

Det vill säga, anlita en storproducent och köra hela racet. Som bandet låter idag är drömmar om till exempel Wackenfestivalen i Tyskland redan en självklarhet, lyssna bara på helhets soundet och *Illusion Of Madness* eller *Symphony of the Night* och ni lär nicka instämmande.

Thomas Olsson

MORGUL

“Sketch of Supposed Murderer” Century Media/MNW

Från att ha börjat som ett black metal- band 1990 är Morgul idag mer svårplace- rad. Black metalen finns fortfarande kvar men kombineras numera även ihop med en stämningsfylld violin, tidig 90-tals-doom och crossover industri. Det norska emans- bandet Morgul består av Mr Evil himself, Jack D Ripper som rattar sina synthar för att framkalla så mycket ondska som möj- ligt. Okej, ibland lyckas han fånga lite kän- sla som till exempel i *Truth Liars & Death Flesh*. Den person som den skrottande van- sinniga rösten tillhör skulle inte jag vilja möta i en mörk gränd. Många låtar skulle kunna framföras i en opera av djävulen själv med sitt pompösa anslag och måktiga körer. Tyvärr strular Jack oftast bort den stämning han byggt upp med bombastiska kaskader av ursinnigt piskande black

metal. När jag lyssnar på Morgul tänker jag samtidigt på tidiga Samael och Ministry utan den galna touchen. Problemet med många personer av Mr Rippers kaliber är att deras musik inte borde lämnat studion, eftersom trots allt de flesta av befolkningen är normala. Som avslutning ger han den gamla Kiss-dängan *She* en egen version, som i och för sig inte skiljer sig alltför mycket från originalet förutom tyngden.

Thomas Olsson

MADDER MORTEM
"All Flesh Is Grass"
 Century Media/MNW

Nej, nu ger jag upp! Efter ett otal genomlyssningar förstår jag mig inte på dess norskers musikmix av darkwave, trash, gothic metal och allehanda progressiva experiment. I sina bästa stunder tänker jag på holländarna i The Gathering, speciellt i låten *Traitor's Mark*. Men den skönsjungande sångerskan Agnete Kirkevaag är inte att lita på. Ibland låter det vackert för att i nästa sekund gå över till något psykologiskt navelskåderi. Musiken känns avhackad, obeslutsam samt kränger åt alla möjliga håll. Blandningen blir ungefär som om man delar en massa olika korvsorter och försöker sätta ihop dom till en enda. Även om jag gillar korv gillar jag inte Madder Mortem.

Thomas Olsson

DANIELSON FAMILIE

"Tell Another Joke At The Ol' Choppin' Block"

"Tri-Danielson!!! (Alpha)"

"Tri-Danielson!!! (Omega)"

Secretly Canadian/Border

Allt känns som lögner när jag ser tillbaka på det. Eller kanske inte lögner. Snarare misstag, begångna i uppriktigt oförstånd. Allt det där man skrev om att någon grupp var innovativ eller nyskapande, fast de egentligen inte betyder någonting för någon. Eller alla de där utslitna klyschorna man hasplar ur sig om originalitet och att ha hittat ett eget sound. De känns totalt bortslösade.

Vad ska man göra när man vill uttrycka något, måste uttrycka något, men orden inte räcker till? Hade jag haft kvar de där klyschorna, hade jag inte bränt av allihop i första framryckningen, så skulle jag kunnat använda dem nu. Och de hade fortfarande kunnat betyda något.

The Danielson Familie består av åtta syskon från New Jersey med frälsta leenden. Tre av dem är "adopterade". De är alla kristna, VÅLDIGT kristna. Musiken behandlar alltid, på ett eller annat sätt, kristna värderingar. Hur alla människor är lika inför gud och sänt.

Alla människor är lika. Hur vet man det? Öppna dem och se efter! De är alla röda inuti!

The Danielson Familie uppträder i sjuksköterskeuniformer, eftersom de är utsända för att hela världen. Alla utom sångaren och chefsideologen Daniel. Han är iklädd ett stort plastträd – livets träd.

Familjens konserter är inte konserter i vanlig bemärkelse. De är väckelsemöten.

Nu har Bloomingtons hjältar Secretly Canadian beslutat att skänka världen åter bandets tre senaste plattor, alla utom debuten från 1995. Kramer-producerade *Tell Another Joke on the Ol' Choppin' Block* kom 1997 och följdes året därpå av bandets verkliga mästerverk, syskonskivorna *Tri-Danielson (Alpha)* och *Tri-Danielson (Omega)*.

The Danielson Familie saknar helt referenspunkter. De är helt ensamma om sin musik. Vad mer kan man säga? Medryckande och ohämmad folkmusik med rötterna i gospel? Äventyrlig kristen amerikansk alternativmusik med utgångspunkt i

den kollektiva upplevelsen snarare än det enskilda uttrycket? Frank Black ackompanjerad av ett positiv och en dansande apa? Barnramsor bara hundar till fullo kan uppskatta? Allt har redan skrivits. Fast då bara trodde jag att det var sant.

Det enda jag har att ta till är klyschorna, men de har jag redan förbrukat. Inte ens i den här recensionen har jag kunnat hålla mig ifrån dem. Har jag glömt någon? Innovativ! Den passar också in, minst lika bra som de andra. Och den här gången här gången är det varken en lögn eller ett misstag – det är en uppenbarelse.

Dan Andersson